CHARLES

BUKOWSKI

sıcak su müziği

parantez

CHARLES BUKOWSKI sıcak su müziği

Charles Bukowski

SICAK SU MÜZİĞİ

Parantez
Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.
İstiklal cad. 212, Aznavur Pasajı Alt Kat no.8
Galatasaray - İSTANBUL
Tel/ Fax: (0212) 252 85 67

Yayına Hazırlayan: Metin Celâl

Kapak Düzeni: Nurcan Zamur
Montaj: Neşet Mut (0212) 212 03 40
Baskı: Mart Matbaacılık Ltd. (0212) 212 03 39

Bu kitaptaki öyküler *Hot Water Music* adlı kitaptan derlenmiştir.

Yayın Hakları: © 1983 Charles Bukowski
Türkçe Yayın Hakları: © Parantez

ISBN 975 - 7939 - 55 - 2

Türkiye'de Yayın Hakları PARANTEZ YAYINLARI'na ait olan bu kitap,yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir suretle çoğaltılamaz. Sadece eleştiri amacıyla ve kaynak gösterilerek aktarılabilir.

Charles Bukowski

SICAK SU MÜZİĞİ

Çeviri: Avi Pardo

parantez

İNSAN ÇEKİRGE KADAR NARİN DEĞİLDİR

"S.ktir," dedi, "yoruldum fırça sallamaktan. Çıkalım. Yağlı boyanın iğrenç kokusundan sıkıldım, müthiş olmaktan sıkıldım. Ölümü beklemekten sıkıldım. Çıkalım."

"Nereye?"

"Nereye olursa. Yiyelim, içelim, görelim."

"Jorg, " dedi kadın, "sen ölünce ben ne yapacağım?"

"Yiyeceksin, uyuyacaksın, düzüşeceksin, işeyeceksin, sıçacaksın, giyineceksin, dolanıp kancıklık edeceksin."

"Güvence istiyorum."

"Herkes gibi."

"Evli değiliz, demek istiyorum. Hayat sigortandan faydalanamayacağım."

"Önemi yok, takma kafana. Ayrıca, evliliğe inanmazsın sen, Arlene."

Arlene pembe iskemleye oturmuş gazete okuyordu. "Seninle yatmak isteyen beş bin kadın olduğunu söylüyorsun. Peki benim yerim ne?"

"Beş bin bir."

"Başka bir erkek bulamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, sorun değil senin için. Üç dakikada birini bulabilirsin."

"Büyük bir ressam mı olmalı sence?"

"Yo, hayır. İyi bir tesisatçı işini görür."

"Evet, yeter ki beni sevsin."

"Tabii. Paltonu giy. Çıkalım."

Üst kattan aşağı iniyorlardı. Hamam böceklerinin istilasına uğramış ucuz odaların bulunduğu bir binaydı ama açlıktan ölen yoktu, büyük tencerelerde bir şeyler kaynatıp boş boş oturuyor, sigara içiyor, tırnak temizliyor, kutu bira veya uzun mavi şişelerde şarap içiyor, birbirlerine bağırıyor, gülüyor, osuruyor, geğiriyor, kaşınıyor, ya da televizyon karşısında uyukluyorlardı. Dünyada az sayıda insanın çok parası vardı, ama ne kadar az paraları varsa o kadar iyi yaşıyorlardı sanki. Uyku, temiz çarşaf, yiyecek, içecek ve basur ilacı, tüm gereksinimleri bunlardı. Ve kapılarını aralık bırakırlardı hep.

"Ahmaklar," dedi Jorg, "hayatlarını gevezelikle harcayıp benimkini de kirletiyorlar."

"Öf, Jorg," diye iç geçirdi Arlene. "İnsanları sevmiyorsun, hepsi bu."

Jorg bir kaşını kaldırıp kadına baktı, cevap vermedi. Kitlelere beslediği duygulara tepkisi hep aynıydı Arlene'in. -insanları sevmemek bağışlanamaz bir ruhsal eksiklikmiş gibi. Ama çok iyi düzüşüyordu ve varlığından hoşnuttu Jorg, genellikle.

Bulvara çıkıp yürümeyi sürdürdüler, Jorg kızıl beyaz sakalı, kırık sarı dişleri, kokan nefesi, iğrenç yırtık pardesüsü ve beyaz fildişi bastonu ile. Kendini çok kötü hissettiğinde en mutlu anlarını yaşardı. "Allah kahretsin," dedi, "her şey ölene dek sıçar."

Arlene kıçını sallıyor ve bunu gizlemiyor, Jorg kaldırımı bastonu ile dövüyordu. Güneş bile onlara bakıp, Hoh ho der gibiydi. Serge'in yaşadığı pis binaya vardılar sonunda. Jorg ve Serge yıllardır resim yapıyorlardı, ama resimleri yeni yeni domuz osuruğundan daha fazla etmeye başlamıştı. Beraber açlık çekmişlerdi, şimdi de ayrı ayrı ünleniyorlardı. Jorg ve Arlene otele girip, merdivenleri

tırmanmaya başladılar. İyot ve kızarmış tavuk kokusu vardı holde. Odalardan birinde biri düzüşüyor ve bunu gizlemiyordu. Üst kata vardılar, Arlene kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve Serge belirdi. "Ce!" dedi. Sonra utanıp kızardı. "Şey pardon... içeri girin."

"Neyin var senin allahaşkına?" diye sordu Jorg.

"Oturun. Lila sanmıştım..."

"Lila ile ce mi oynuyorsun?"

"Önemli değil."

"Serge, bu kızdan kurtulmalısın, beynini harap ediyor."

"Kalemlerimi yontuyor."

"Senin için çok genç Serge."

"Otuz yaşında."

"Ve sen altmışsın. Otuz yaş fark var."

"Otuz yaş çok mu?"

"Tabii."

"Peki yirmi?" diye sordu Serge, Arlen'e bakarak.

"Yirmi yaş fark kabul edilebilir. Otuz yaş ahlaksızlıktır."

"Neden ikiniz de yaşıtlarınızla beraber olmuyorsunuz?" diye sordu Arlene.

İkisi de Arlen'e baktılar. "Küçük espriler yapmayı sever," dedi Jorg. "Evet," dedi Serge, "komik kız. Hey, gelin size ne yaptığımı göstereyim..."

Peşinden yatak odasına girdiler. Serge ayakkabılarını çıkarıp sırtüstü uzandı. "Bakın? İşte böyle. Tam konforlu." Fırçaları uzun çubuklara geçirilmişti ve tavanda asılı duran tuvali boyuyordu. "Belimle sorunum var. Ara vermeden on dakikadan fazla çalışamıyorum, oysa bu şekilde saatlerce çalışabiliyorum."

"Boyalarını kim karıştırıyor?"

"Lila. Maviye sok, birazda yeşil, diyorum ona. Çok becerikli. Bir gün fırçaları ona teslim edip bütün gün dergi okur, yan gelip yatarım belki."

Sonra Lila'nın merdivenlerden çıktığını duydular. Kapıyı açtı, ön odadan geçip yatak odasına girdi. "Hey," dedi, "yaşlı osuruk re-

sim yapıyor."

"Evet," dedi Jorg, "belini senin incittiğini iddia ediyor."

"Ben böyle bir şey söylemedim."

"Çıkıp yemeğe gidelim," dedi Arlene. Serge inledi ve ayağa kalktı.

"Allah çarpsın, bütün gün hasta bir kurbağa gibi yatıyor," dedi Lila.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi Serge. "Kendime gelirim."

Hep beraber sokağa çıkıp Sheep's Tick'e doğru yürümeye koyuldular. Yirmi yaşlarında iki genç yanlarına geldi. Balıkçı yaka kazak giymişti ikisi de. "Hey, ressamlarsınız siz, Jorg Swenson ve Serge Maro!"

"S.ktir git burdan!" dedi Serge.

Jorge bastonunu salladı. Kısa boylu olanın sağ dizine isabet etti. "Allah kahretsin," dedi kısa boylu genç "bacağımı kırdın.!"

"Umarım," dedi Jorg "Medeni olmayı öğrenirsin belki!"

Sheep's Tick'e yürümeyi sürdürdüler. İçeri girdiklerinde masalardan bir vızıltı yükseldi. Şef garson koşarak yanlarına geldi, onları eğilerek selamladı, elindeki menüleri sallayarak İtalyanca, Fransızca ve Rusça sevgi sözcüklerine boğuldu.

"Burun deliklerindeki uzun, siyah kıllara bak," dedi Serge. "Gerçekten mide bulandırıcı."

"Evet," dedi Jorg, sonra da garsonun kulağına bağırdı, "BURNUNU GİZLE!"

"En iyi şarabınızdan beş şişe," diye bağırdı Serge, masaya otururlarken.

Şef garson kayboldu. "Gerçekten g.tsünüz ikiniz de," dedi Lila.

Jorge elini kızın bacağında gezdirdi. "Yaşayan iki ölümsüzün bazı ayrıcalıkları olmalı."

"Elini yarığımdan çek Jorg."

"Senin yarığın değil, Serge'nin yarığı."

"Elini Serge'nin yarığından çek, yoksa bağırırım."

"İradem zayıf."

Bağırdı. Jorg elini çekti. Şef garson servis arabası ile onlara doğru geldi, kovada bir şişe soğuk şarap duruyordu. Rampa etti, bir reverans çekti ve şişenin mantarını çıkardı. Jorge'un bardağını doldurdu. Jorge şarabı dikti. "Bok, ama idare eder. Şişeleri aç."

"Hepsini mi?"

"Hepsini g.t ve elini çabuk tut!"

"Beceriksiz," dedi Serge. "Şuna bak. Yiyelim mi?"

"Yemek mi?" dedi Arlene. "İkinizin de bir rafadan yumurtadan fazlasını yediğini görmedim."

"Yıkıl karşımdan korkak," dedi Serge garsona.

Şef garson kayboldu.

"İnsanlarla bu şekilde konuşmaktan vazgeçmelisiniz," dedi Lila.

"Yeterince sıkıntı çektik biz," dedi Serge.

"Hakkınız yok," dedi Arlene.

"Yok sanırım," dedi Jorge, "ama ilginç."

"İnsanlar buna katlanmak zorunda değiller," dedi Lila.

"İnsanlar katlandıkları şeylere katlanırlar," dedi Jorge. "Çok daha kötüsüne bile."

"Resimleriniz önemsedikleri, başka bir şey değil."

"Bizim resimlerimiz," dedi Serge.

"Kadınlar aptal," dedi Jorg.

"Ayağını denk al," dedi Serge, "İntikamları korkunç olabilir..."

İki saat kadar oturup şarap içtiler.

"İnsan çekirge kadar narin değildir," dedi Jorg sonunda.

"İnsan evrenin kanalizasyonudur," dedi Serge.

"Siz ikiniz gerçekten g.tsünüz," dedi Lila.

"Kesin," dedi Arlene.

"Değiş tokuş yapalım bu akşam," dedi Jorg, "ben senin yarığını düzeyim, sen de benimkini."

"Yo, hayır," dedi Arlene, "hemen kesin."

"Evet," dedi Lila.

"Şimdi resim yapmak istiyorum," dedi Jorg, "sıkıldım içmek-

ten."

"Ben de resim yapmak istiyorum," dedi Serge.

"Çıkalım buradan," dedi Jorg.

"Dinle," dedi Lila, "henüz hesabı ödemediniz."

"Hesap mı!" diye bağırdı Serge. "Bu iğrenç keçi bağırsağı için para ödeyeceğimizi sanmıyorsun değil mi?"

"Gidelim," dedi Jorg.

"Bu keçi bağırsağı iğrenç," diye bağırdı Serge havalara zıplayarak. "Kimseden böyle bir bok için para ödemesini isteyemezdim! Aklınızdan bile geçirmeyin!"

Serge yarı dolu şarap şişesini kapıp garsonun gömleğini yırtarak açtı ve şarabı adamın göğsüne döktü. Jorg fildişi bastonunu bir kılıç gibi tutuyordu. Şef garson ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Uzun tırnaklı, çok güzel bir dairede yaşayan, çok güzel bir genç adamdı. Kimya öğrencisiydi ve bir keresinde bir opera yarışmasında ikinci olmuştu. Jorg bastonunu salladı, garsonun sol kulağına isabet etti, sert bir darbeydi. Garson bembeyaz kesildi ve sallandı. Jorg aynı noktaya üç kez daha vurdu ve garson düştü.

Hep beraber dışarı çıktılar, Serge, Jorg, Lila ve Arlene. Onlara özel heykelimsi bir havaları vardı. Kapıdan çıkıp yürümeye başladılar.

Yan masada oturan bir çift olanları izlemişlerdi. Genç adamın zeki bir görünümü vardı, ancak burnunun ucundaki bir et beni etkiyi azaltıyordu. Kız şişman ama lacivert elbisesinin içinde sevimliydi. Bir zamanlar rahibe olmayı düşlemişti.

"Harikuladeydiler değil mi?" diye sordu genç adam.

"İğrenç heriflerdi," dedi kız.

Genç adam garsona üçüncü şarap şişesi için işaret etti. Zor bir gece daha bekliyordu onu.

YANARKEN HAYKIR

Henry kendine bir içki koydu, sonra pencereye gidip Hollywood'un sıcak ve tenha sokaklarını seyre daldı. Mücadele içinde geçmişti hayatı ve sürüyordu mücadele. Ölüm vardı sırada, "ölüm hep vardı zaten. Aptallık edip yeraltı gazetelerinden birini almıştı ve hâlâ Lenny Bruce'a tapıyorlardı. Lenny'nin bir fotoğrafını basmışlardı, ölü, kötü malı vurduktan hemen sonra çekilmiş. Kabul, zaman zaman güldürebilmişti Lenny: "Gelemiyorum!" - bir mizah başyapıtı olmuştu o bölüm. Ama çok da başarılı sayılmazdı Lenny. Zulüm görmüştü, kesinlikle, ruhen ve bedenen. Neyse, ölüm hepimiz içindi, basit aritmetik. Herkes bilir bunu. Sorun oturup ölümün gelmesini beklemekten kaynaklanıyordu. Telefon çaldı. Sevgilisiydi arayan.

"Dinle, orospu çocuğu; bıktım içkinden. İçki yüzünden babamdan çektiklerim bana yetti..."

"Hadi canım, abartıyorsun."

"Abartmıyorum, bir kez daha katlanamam buna."

"Söyledim sana, abartıyorsun."

"Hayır, benden buraya kadar. Bitti. Partide birini viski almaya

gönderdiğini gördüm, gitmemin nedeni de buydu. Bıktım, canıma tak etti..."

Ve kapattı. Henry sulu bir skoç hazırladı kendine. Elinde kadeh yatak odasına gitti, gömleğini, pantalonunu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Elinde içki yatağa girdi. On ikiye çeyrek vardı, öğlen. Hırs yok, yetenek yok, fırsat yok. Talihi sayesinde yırtmıştı sefilhaneye düşmekten ve sonsuza dek süren bir şey değildi talih. Lu'nun onu terketmesi kötü olmuştu, ama anasının gözü birini arıyordu Lu. Bardağını dipleyip uzandı. Camus'nün *Resistance, Rebellion and Death* kitabını aldı... bir kaç sayfa okudu. Acı çekmekten, dehşetten ve insanlığın içinde bulunduğu sefaletten söz ediyordu Camus, ama bunu öylesine rahat ve süslü bir dille yapıyordu ki olup bitenlerden insan olarak da, yazar olararak da etkilenmediği izlenimi uyanıyordu okurda, başka bir deyişle, her şey güllük gülistanlıktı sanki. Koca bir biftek, salata ve kızarmış patatesi afiyetle yiyip, üstüne de bir şişe iyi Fransız şarabı içmiş biri gibi yazıyordu Camus. İnsanlık acı çekiyor olabilirdi, ama o çekmiyordu. Bilge biriydi muhtemelen, ama Henry yanarken haykıran birini yeğlerdi. Kitabı yere bırakıp uyumaya çalıştı. Uyku sorundu hep. 24 saatte üç saat uyuyabilmeye razıydı. Neyse ki duvarlar burada hâlâ, diye düşündü, dört duvarın varsa umut da vardır. Sokaklardaysan umudunu bile yitirirsin.

Kapı zili çaldı. "Hank!" diye bağırdı biri. "Hey, Hank!"

Bir bu eksikti diye geçirdi içinden. Daha neler gelecek başıma?

"Ne var?" diye yanıt verdi üstünde donu ile uzanmış olarak.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

"Bir dakika bekle..."

Kalktı, gömleğini ve pantalonunu alıp ön odaya geçti.

"Ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum..."

"Giyiniyor musun?"

"Evet."

Saat on ikiyi on geçiyordu. Kapıyı açtı. Pasadena Üniversite-

si'nde İngliz edebiyatı okutan profesördü gelen. Güzel bir kadın vardı yanında. New York'un büyük yayınevlerinin birinin editörüydü kadın.

"Ooo, güzelim," dedi Henry ve hemen yanına gidip sağ kalçasını okşadı. "Aşığım sana."

"Hiç zaman kaybetmiyorsun," dedi kadın.

"Bildiğin gibi yazarlar yayıncıların kıçlarını yalamak zorundadır."

"Ben tersinin doğru olduğunu sanıyordum."

"Değil. Açlık çeken yazardır, yayıncı değil."

"Romanını görmek istiyor," dedi profesör.

"Elimdeki tek kopya ciltlilerden. Onu veremem."

"Ver. Belki satın alıp basarlar." dedi profesör.

Henry'nin romanı *"Karabasan'dan"* söz ediyorlardı. Henry'ye kalırsa para ödemeden kitabı edinmekti kadının derdi.

"Del Mar'a gidiyorduk ama Pat seni şahsen tanımak istedi"

"Ne güzel."

"Hank sınıfıma şiirlerini okudu. 50 dolar verdik ona. Korkudan üstüne yapacaktı nerdeyse, zırlayıp durdu. İte kaka çıkardım onu kürsüye."

"Hakaretti bu bana. Sadece 50 dolar. Auden 2000 dolar alırdı. Benden çok daha iyi olduğunu sanmıyorum. Hatta..."

"Evet. Senin ne düşündüğünü biliyoruz."

Henry editörün ayağının dibindeki eski Yarış Bültenlerini yerden aldı.

"Muhtelif yerlerden 1100 dolar alacağım var. Tahsil edemiyorum. Seks dergileri hiç ödeme yapmıyorlar. Büroda çalışan kızla ahbap olduk. Adı Clara. 'Merhaba Clara,' diyorum telefon edip, 'İyi bir kahvaltı ettin mi?' 'Evet, Hank, ya sen?' 'Elbette, iki haşlanmış yumurta.' 'Hangi konuda aradığını biliyorum,' diyor. 'Elbette,' diyorum, 'konu hep aynı.', '85 dolarlık 984765 numaralı ödeme emri önümde duruyor,' diyor Clara. 'bir tane daha olacak Clara. Beş öykü karşılığı 570 dolarlık 973895 numaralı ödeme emri.' 'Oo, evet, Bun-

ları Bay Masters'a imzalatmak içim elimden geleni yapacağım.' 'teşekkür ederim Clara,' diyorum ona. 'Hiçbir şey değil,' diyor, 'siz yazarlar paranızı hakediyorsunuz." 'Elbette,' diyorum. Sonra, 'paranı alamazsan tekrar arayacaksın değil mi?' deyip gülüyor. 'Elbette, Clara,' diyorum,'tekrar arayacağım.'

Profesörle editör güldüler.

"Geçinemiyorum allah kahretsin, bir içkiye ne dersiniz?"

Cevap gelmeyince kendine bir içki koydu. "At yarışlarından geçinmeyi bile denedim. Bir süre iyi gitti, sonra çuvalladım. Kaybetmeden kazanmak zorundayım, olmuyor."

Profesör Vegas'ta 21 oynamanın sistemini anlatmaya başladı. Henry editörün yanına gitti.

"Yat benimle," dedi.

"Komiksin," dedi kadın.

"Evet," dedi Henry, "Lenny Bruce gibi. Hemen hemen. O öldü, bense ölüyorum."

"Hâlâ komiksin."

"Evet. Bir kahramanım ben. Bir efsane. Saf kalmış, ruhunu satmamış. Mektuplarım müzayedelerde 250 dolara alıcı buluyor ama bir çuval osuruk alacak param yok."

"Siz yazarlar 'kurt' diye bağırmaktan başka bir şey bilmezsiniz zaten."

"Sonunda kurt geldi belki de. İnsan ruhundan beslenemez. Ruhunla kiranı ödeyemezsin mesela. Dene ve gör."

"Seninle yatmalıyım belki de." dedi editör.

"Hadi, Pat," dedi profesör ayağa kalkarak, "Del Mar'a gecikiyoruz."

Kapıya gittiler. "Görüştüğümüz iyi oldu."

"Elbette." dedi Henry.

"Düzelir, tasalanma."

"Elbette," dedi. "Hoşçakalın."

Yatak odasına döndü, soyundu ve yatağa girdi. Uyuyabilirdi belki. Ölüm gibi bir şeydi uyku. Uyudu. Hipodromdaydı. Veznede-

ki adam ona para veriyor, o da paraları cüzdanına yerleştiriyordu. Büyük para kazanmıştı.

"Kendine yeni bir cüzdan almalısın," dedi adam, "bu limelime olmuş."

"Zengin olduğumu belli etmek istemiyorum."

Kapı zili çaldı. "Hey, Hank! Hank!"

"Tamam, tamam... bir dakika ..."

Giyindi ve kapıyı açtı. Harry Stobbs. Bir yazar daha. Haddinden fazla yazar tanıyordu.

Stobbs içeri girdi.

"Paran var mı, Stobbs?"

"Meteliksizim."

"Pekala. Biralar benden. Seni zengin sanıyordum."

"Yok canım, Malibu'da bir hatunun evinde kalıyordum. İyi bakıyordu bana. Yemek, üst baş. Derken kapıya koydu beni. Şimdi bir duşta yaşıyorum."

"Duşta mı?"

"Evet, güzel bir duş ama. Sürgülü cam kapılar filan."

"Anlaşıldı. Araban var mı?"

"Hayır."

"Benimkini alırız." Henry'nin 62 model Comet'ine atlayıp Hollywood'a doğru yola çıktılar.

"Time dergisine bir yazı sattım. Talih kuşu başına kondu nihayet dedim kendi kendime. Çek bugün elime geçti. Henüz tahsil etmedim. Çekde ne yazıyor tahmin et?" diye sordu Stobbs.

"800 dolar."

"Hayır, 165 dolar."

"Ne? Time dergisi? 165 dolar?"

"Aynen öyle."

Park edip bira almak üzere küçük bir markete girdiler. "Kadınım beni terketti," dedi Henry. "Çok içiyormuşum. Kuyruklu yalan." Dolaptan iki kutu altılık bira aldı. "Akşamdan kalmayım. Kendime gelmeye çalışıyorum. Dün gece berbat bir partideydim.

Aç yazarlardan ve işlerini kaybetmek üzere olan profesörlerden geçilmiyordu. İş konuşup durdu herkes. Bunaltıcıydı."

"Yazarlar orospudur," dedi Stobbs. "Bu dünyanın orospuları yazarlardır."

"Bu dünyanın orospuları çok daha iyi para kazanıyorlar, dostum." Kasaya gittiler. "Şarkı Kanatları," dedi marketin sahibi.

"Şarkı Kanatları," diye karşılık verdi Henry.

Marketin sahibi L.A. Times'da Henry'nin şiiri üstüne bir yazı okumuş ve unutmamıştı. Bu onların Şarkı Kanatları oyunuydu. Önceleri nefret etmişti bu oyundan Henry, ama sonradan hoşuna gitmişti. Şarkı Kanatları, neden olmasın. Arabaya binip eve döndüler. Postacı uğramıştı. Posta kutusunda bir mektup vardı.

"Bir çektir belki," dedi Henry.

Mektubu alıp eve girdi, iki bira açtı ve zarfı yırttı. Şu yazıyordu mektupta:

"Sevgili Bay Chinaski, yeni romanınız 'Karabasan'ı ve şiir kitabınız 'Cehennemden Fotoğraflar'ı biraz önce bitirdim ve büyük bir yazar olduğunuzu düşünüyorum. 52 yaşında evli bir kadınım, çocuklarım yetişkin. Sizden bir haber almak beni çok sevindirecek. Saygılarımla, Doris Anderson."

Maine eyaletinin küçük bir kasabasından geliyordu mektup.

"Hâlâ Maine eyaletinde yaşıyanlar olduğunu bilmiyordum,"dedi Stobbs'a.

"Olduğunu sanmıyorum," dedi Stobbs.

"Var. Bu orda yaşıyor."

Henry mektubu çöp kutusuna attı. Bira iyi gelmişti. Hemşireler karşı bloklardaki evlerine dönüyorlardı. Bir sürü hemşire yaşıyordu orda. Çoğunun üstünde şeffaf üniformalar vardı, ikindi güneşi gerisini hallediyordu. Stobbs ile pencerede durmuş, hemşirelerin arabalarından inip binanın cam kapısından duşlarına, televizyonlarına, dairelerine kayboluşlarını izliyorlardı.

"Şuna bak," dedi Stobbs.

"Müthiş."

"İşte bir tane daha."

"Aman allahım."

15 yaşındaymışız gibi davranıyoruz, diye düşündü Henry. Yaşamayı haketmiyoruz. Camus'nün asla pencereden dikizlemediğine bahse girerim.

"Geçim sorununu nasıl halledeceksin, Stobbs?"

"O duşta kalabildiğim sürece sorun yok."

"Bir iş bulsana."

"İş mi? Delirdin mi sen?"

"Haklısın."

"Şuna bak! Şundaki kıça bak!"

"Evet, gerçekten."

Oturup biraya devam ettiler.

"Mason," dedi Stobbs'a, henüz yayınlanmamış genç bir şairden söz ederek, "Meksika'ya yerleşti. Etini ok ve yayla avlıyor, balığını tutuyor. Karısı ve hizmetçi bir kız var yanında. Dört kitabı çıkacak yakında. Bir western bile yazdı. Sorun şu ki, başka bir ülkede yaşıyorsan paranı alman nerdeyse olanaksız. Paranı almanın tek yolu onları ölümle tehdit etmek. Tehdit mektupları yazmakta üstüme yoktur. Ama binlerce kilometre uzaktaysan kapılarına gelene kadar sakinleşeceğini biliyorlar. Ava çıkma fikri hoşuma gidiyor doğrusu. Avladığın hayvanların editör ve yayıncı olduklarını hayal edebilirsin. Harika olmalı."

Saat beşe kadar oturdu Stobbs. Yazarları çekiştirdiler, zirvedeki yazarların hepsi koftu aslında. Mailer gibi, Capote gibi. Sonra Stobbs gitti. Henry gömleğini, pantolonunu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve yatağa girdi gene.

Telefon çaldı. Telefon yatağın yanında, yerde duruyordu. Uzanıp açtı. Lu'ydu arayan.

"Ne yapıyorsun? Yazıyor musun?"

"Çok ender yazarım."

"İçiyor musun?"

"Akşamdan kalmalığı üstümden atacak kadar."

"Senin bir hemşireye ihtiyacın var galiba."

"Bu akşam hipodroma gidelim."

"Olur. Kaç gibi gelirsin?"

"Altı buçuk uygun mu?"

"Uygun."

Gerindi. Lu'nun geri dönmesi iyi olmuştu. İyi kadındı Lu. Haklıydı. Fazla içiyordu. Lu onun içtiği kadar içseydi o da Lu'yu istemezdi. Adil ol be adam, adil ol. Hemingway'ın ne hale geldiğini düşün, sürekli kadeh elde. Faulkner'i düşün, diğerlerini.

Gene telefon çaldı. Açtı.

"Chinaski?"

"Evet?"

Kadın şair Janessa Teel'di arayan. Güzel bir vücudu vardı ama hiç beraber olmamışlardı.

"Yarın akşam yemeğe davet ediyorum seni."

"Lu ile beraberim," dedi. Aman allahım, diye geçirdi içinden, ben de sadık olabiliyorum. İyi biriyim ben. Hay allah.

"Onu da getir."

"Sence iyi bir fikir mi bu?"

"Benim açımdan sakıncası yok."

"Yarın ararım seni. Haber vereceğim."

Kapattı ve gerindi. '30 yıl boyunca yazar olmayı istedim ve nihayet oldum ve ne ifade ediyor?' diye sordu kendine.

Telefon çaldı gene. Şair Doug Eshlesham arıyordu.

"Hank, yavrum..."

"Efendim, Doug?"

"Meteliksizim yavrum. Bir beşliğe ihtiyacım var. Bir beşlik at bana."

"Atlar bitirdi beni, Doug. Sıfırladım."

"Hay allah," dedi Doug.

"Üzgünüm, yavrum."

"Canın sağolsun."

Doug kapattı. Doug'dan on beş dolar alacaklıydı zaten. Beş do-

ları vardı oysa. Doug'a beş doları vermeliydi. Doug köpek maması ile besleniyordu belki de. Çok da iyi sayılmam, diye geçirdi içinden. O kadar da iyi biri sayılmam.

Tüm ihtişamsızlığı ile bir kez daha gerindi.

İKİ JİGOLO

Jigololuk çok tuhaf bir deneyim, özellikle profesyonel değilsen. Ev iki katlıydı. Comstock, Lynne'le ikinci katta yaşıyordu. Ben ve Doren alt katta. Hollywood Tepesi'nin yamacına kurulmuş harikulade bir evdi. Hatunların ikisinin de yüksek maaşlı işleri vardı. Evde bol miktarda iyi şarap, iyi yemek ve yorgunkıçlı bir köpek olurdu. Bir de vaktinin çoğunu mutfakta, buzdolabının kapısını açıp kapayarak geçiren iri ve siyah bir hizmetçi.

Ayın belli günlerinde olması gereken dergiler gelirdi, ama ben ve Comstock onları okumazdık. Ortalıkta dolanıp akşamdan kalmalığımızı üstümüzden atmaya çalışır, akşam olmasını, hatunların çalıştıkları şirketlerin hesabına bizi yedirip içirmelerini beklerdik.

Comstock, Lynne'in çok başarılı bir film yapımcısı olduğunu söylemişti. Comstock bere giyer, ipek fular bağlar, Turkuaz bir kolye takardı ve sakallıydı. Yumuşak bir yürüyüşü vardı. Ben ikinci romanında takılmış bir yazardım. Batı Hollywood'da, bombalanmış izlenimi uyandıran bir binada kendi odam vardı, ama pek uğramazdım.

Ulaşım aracım 62 model bir Komet'ti. Karşı evde oturan genç kadın arabamdan müthiş rahatsız oluyordu. Arabam eğimde çalış-

madığı ve sokağın tek düz yeri olduğu için onun evinin önünde park etmek zorunda kalıyordum. Düz yerde de güç çalışıyordu, sürekli marşa basıp pompalamak zorunda kalıyor, ortalığı egzos dumanına ve gürültüye boğuyordum. Kadın aklını yitirmişçesine bağırmaya başlardı. Yoksulluktan utandığım ender durumlardan biriydi. Kadının lüks evinden gelen çığlıkları yok sayıp gaz pedalını pompalar, 62 Komet'in çalışması için dua ederdim. Pompalar dururdum, ama araba çalışıp bir kaç metre yol alır, sonra yine stop ederdi.

"Bu allahın cezası hurda yığınını evimin önünden çek, yoksa polis çağıracağım!" ve peşinden o korkunç ve uzun çığlıklar. Kimonosuyla dışarı çıkardı sonunda, genç bir sarışın, delirmiş. Bağırarak arabanın kapısına koşardı ve göğüslerinden biri dışarı fırlardı. Göğsünü içeri sokar, bu kez diğeri fırlardı. Sonra bacağı görünürdü kimonanın yırtmacından. "Bayan, lütfen," derdim ona, "elimden geleni yapıyorum."

Sonunda arabayı çalıştırırdım ve o iki göğsü dışarda sokağın ortasında durup, arkamdan bağırırdı, "Bir daha park etme arabanı buraya, asla, asla, asla!" Bu gibi durumlarda kendime bir iş bulmayı düşünürdüm.

Ancak benim hatunun, Doren'in bana ihtiyacı vardı. Markette paketleme yapan çocukla başı beladaydı. Tek başına olunca kontrolünü kaybediyor, ya çocuğun üzerine bir salkım üzüm fırlatıyor, ya da dükkan sahibine altı sayfalık bir şikayet mektubu yazıyordu. Paketçi çocukla ben muhatap oluyordum. Ondan hoşlanıyordum bile, özellikle büyük bir kesekağıdını bileğinin zarif bir hareketi ile şak diye açabilme yeteneğinden ötürü.

Comstock'la ilk resmiyet dışı karşılaşmam ilginç olmuştu. Bir kaç kez hatunlarımızla oturup içki içerken konuşmuştuk sadece. Ben şortumla alt katta dolanıyordum. Doren işe gitmişti. Giyinip postaya bakmak için odama gitmeyi düşünüyordum. Retha, hizmetçi, beni şortla görmeye alışıktı. "Yahu" derdi, "bacakların ne kadar beyaz. Tavuk bacağı gibi. Hiç güneşe çıkmaz mısın sen?"

Evde tek mutfak vardı ve alt kattaydı. Comstock acıkmış olmalıydı. Mutfağa birlikte girdik. Önü şarap lekeli eski ve beyaz bir tişört giymişti. Kahveyi ocağa koydum ve Retha bize jambonlu yumurta yapmayı önerdi. Comstock oturdu. "Evet" dedim ona, "onları uyutmayı daha ne kadar sürdürebiliriz sence?"

"Uzun bir süre. Dinlenmeye ihtiyacım var."

"Galiba ben de devam edeceğim."

"Siz orospu çocukları inanılır gibi değilsiniz," dedi Retha.

"Yumurtaları yakma," dedi Comstock.

Portakal suyu, kızarmış ekmek ve jambonlu yumurta servisi yaptı Retha. O da oturup bizle yedi, Playgirl dergisinin bir sayısını okuyarak.

"Kötü bir evlilikten yeni çıktım. Çok uzun bir tatile ihtiyacım var," dedi Comstock.

"Kızarmış ekmeğinize çilek reçeli sürün," dedi Retha, "çilek reçeli var."

"Bana evliliğinden sözet," dedim Retha'ya.

"Beş para etmez, bilardo hastası bir koca..."

Kocasını anlattı bize, kahvaltısını bitirip yukarı çıktı ve elektrikli süpürgeyi çalıştırdı. Sonra Comstock anlattı evliliğini.

"Evlenene dek her şey yolundaydı. Bana en iyi kartlarını göstermişti, ama henüz görmediğim bir yarım deste vardı. Yarım desteden de fazlaydı bence." Comstock kahvesinden bir yudum aldı.

"Törenden üç gün sonra eve geldiğimde mini etekler aldığını gördüm, görebileceğin en mini eteklerden. Ve içeri girdiğimde onları daha da kısaltmakla meşguldü. "Ne yapıyorsun?" diye sordum ona. "Bu Allahın cezası etekler çok uzun onları külotsuz giymeyi severim, bar taburelerinden kayarak inerken bana bakan erkeklerin yüzlerindeki ifadeyi severim, böyle şeyler." dedi.

"Kafadan bu kartı oynadı demek."

"Bazı uyarılar almıştım aslında. Evlenmemizden bir kaç gün önce ailemle tanıştırmaya götürmüştüm onu. Kapalı bir elbise vardı üstünde, annemle babam beğenip iltifat etmişlerdi. "Elbisemi

beğendiniz, ha?" deyip eteğini kaldırmış, onlara külotunu göstermişti.

"Sen de bu davranışını çok şeker bulmuştun herhalde?"

"Denebilir. Neyse, o mini etekleri külotsuz giymeye başladı. O kadar kısaydılar ki, başını eğse kıç deliği görünüyordu."

"Erkeklerin hoşuna gidiyor muydu?"

"Gidiyordu sanırım. Bir yere girdiğimizde önce ona, sonra da bana bakarlardı. Orda oturup, öyle bir kadınla nasıl dolaşılır diye düşünmeye başlarlardı."

"Canım, herkesin bir tarzı vardır. Hem, yarık yarıktır, kıç deliği de kıçdeliği, fazla büyütmemek gerek."

"Başına gelene dek bu şekilde düşünebilirsin. Bir barı terkedip dışarı çıktığımızda, "Hey köşedeki kel herifi gördün mü? Kalkarken gözleri yuvalarından fırlayacaktı! Eve gidince patlatacak, eminim," derdi.

"Kahveni tazeliyim mi?"

"Tabii, biraz da skoç ilave et. Bana Roger diyebilirsin."

"Tabii, Roger."

"Bir gece işten döndüğümde gitmişti. Evdeki tüm pencere ve aynaları kırmıştı. Duvarlara, "Roger bir bok değil!", "Roger g.t yalar!", "Roger sidik içer!" gibi şeyler yazmıştı. Ve gitmişti. Bir not bırakarak. Teksas otobüsüne binip annesinin yanına gidiyordu. Endişeliydi. Annesi on kez tımarhaneye girmişti. Annesinin ona ihtiyacı vardı. Notta bunlar yazılıydı."

"Bir kahve daha, Roger."

"Sadece skoç. Terminale gittim, mini eteğiyle orada durmuş yarığını sergiliyordu. Çevresinde önleri kazık gibi olmuş 18 herif dolanıyordu. Yanına oturdum, ağlamaya başladı. "Siyah biri," dedi "haftada 1000 dolar kazanabileceğimi söyledi. Orospu değilim ben, Roger!"

Retha merdivenlerden indi, buzdolabını açıp dondurmalı çukulatalı kek aldı, yatak odasına gitti, televizyonu açtı, yatağa uzandı ve yemeğe başladı. Çok şişman bir kadındı, ama çok da hoş.

"Neyse," dedi Roger, "Onu sevdiğimi söyledim ve biletini iade edebildik. Eve götürdüm. Ertesi gece bir arkadaşım bizdeydi, arkasına sinip tahta salata kaşağını kafasına geçirdi. Tek uyarı yok. Arkadan sokuldu ve güm. Arkadaşım gittikten sonra çarşamba akşamları seramik kursuna gitmesine izin verirsem düzeleceğini söyledi. Peki, dedim. İşe yaramadı ama. Bıçakla saldırmaya başladı bana. Her yer kan. Benim kanım. Duvarlarda ve halılarda. Ayakları çok çabuktur. Bale, yoga, otlar, vitaminler, ne ararsan. Tohum, fındık, ceviz filan yerdi ve çantasında cümlelerin yarısının altı kırmızı mürekkeple çizilmiş bir incil taşırdı. Eteklerini bir santim daha kısalttı. Bir gece uyuyordum, tam zamanında uyandım. Elinde bir kasap bıçağı ile yatağın ayağından bana doğru uçuyordu, bağırarak. Yana döndüm ve bıçak şilteye beş-altı santim girdi. Kalkıp duvara yapıştırdım onu. Yere yığılırken, "Seni korkak! Pis korkak, bir kadına vurursun ha! Ödleksin, ödlek, ödlek!" diye söyleniyordu.

"Ona vurman yanlış olmuş anladığım kadarıyla," dedim.

"Neyse, taşındım ve boşanma muamelelerine giriştik ama ondan kurtuluş yoktu. Beni izlemeye başladı. Bir keresinden markette çıkış kuyruğundaydım. İçeri girdi ve ".mcık ağızlı! İ.nesin sen!" diye bağırdı bana. Bir başka seferde çamaşırhanede kıstırdı beni. Çamaşırlarımı makineden çıkarıp kurutucuya sokuyordum. Orda öylece durdu ve bana baktı, tek kelime etmeden. Çamaşırları orada bırakıp arabama atladım ve gazladım. Döndüğümde gitmişti. Kurutucuya baktım, boştu. Gömleklerimi, şortlarımı, pantolonumu, havlularımı, çarşaflarımı, her şeyi götürmüştü. Kırmızı mürekkeple yazılmış, düşlerini anlatan mektuplar almaya başladım. Düş görüyordu sürekli. Dergilerden fotoğraflar kesip üstlerine yazılar yazıyordu. Yazıları çözemiyordum. Gece evde otururken dışardan cama çakıl taşı atar, "Roger Comstock i.nedir!" diye bağırırdı. Mahalle yankılanırdı.

"Hayat dolu bir hikaye gerçekten."

"Sonra Lynne'le tanıştım ve buraya taşındım. Sabahın erken sa-

atlerinde taşındım, nerede olduğumu bilmiyor. İşten ayrıldım. Ve işte burdayım. Lynne'in köpeğini yürüyüşe çıkarayım. Lynne'in hoşuna gider. İşten döndüğünde, "Hey Lynne, köpeğini gezdirdim," derim. Gülümser. Hoşuna gider."

"Tamam," dedim.

"Hey, Boner!" diye bağırdı Roger. "Hadi, Boner!" Yumuşak karınlı, aptal yaratık salya sümük içeri girdi. Beraber çıktılar.

Ben üç ay dayanabildim. Doreen üç dil bilen biriyle tanıştı. Batı Hollywood'daki bombalanmış binaya döndüm.

Yaklaşık bir yıl sonra Glendale'deki dişçimin muayenehanesinden çıkıyordum ki, Doreen'i gördüm, arabasına binmek üzereydi. Yanına gittim, bir cafe'ye girip kahve içtik.

"Roman nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Aynı yerde," dedim, "orospu çocuğunu bitirebileceğimi sanmıyorum."

"Yalnız mı yaşıyorsun şimdi?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben de yalnız değilim."

"İyi."

"İyi değil, ama idare eder."

"Roger, hâlâ Lynne'le mi?"

"Lyne onu sepetlemek üzereydi," dedi Doreen. "Sonra Roger bir gece sarhoş oldu ve balkondan düştü. Belden aşağısı felç oldu. Sigorta şirketinden 50.000 dolar tazminat aldı. Sonra düzeldi. Koltuk değneklerinden bastona geçti. Boner'i yürüyüşe çıkarabilecek duruma geldi. Bir süre önce Oliver Sokağı'nın harikulade fotoğraflarını çekti. Dinle, kaçmam gerek. Önümüzdeki hafta Londra'ya gidiyorum. İş gezisi. Masraflar şirketten! Hoşçakal."

"Güle güle."

Dooren ayağa fırladı, gülümsedi, çıktı, batıya saptı ve kayboldu. Adisyon masadaydı. Bir dolar seksen beş sent. İki dolarım vardı, biraz bahşiş de bırakabilecektim. Dişçiye olan borcumu nasıl ödeyeceğim ayrı konuydu.

BÜYÜK ŞAİR

Onu görmeye gittim. Büyük şairi. Jeffers'dan sonra gelmiş en iyi anlatı şairiydi, henüz yetmişine gelmemişti ve dünyaca ünlüydü. En çok tanınan iki kitabının *Benim Hüznüm Senin Hüznüne Beş Çeker ve Ölüler Sakızı Miskin Çiğnerler* olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bir çok üniversitede ders vermiş, Nobel dahil bütün ödüllere layık görülmüştü. Bernard Stachman.

Y.M.C.A binasının merdivenlerini tırmandım. Bay Stachman 223 numaralı odada kalıyordu. Kapıyı çaldım. "GİR!" diye bağırdı içerden biri. Kapıyı açıp içeri girdim. Bernard Stachman yataktaydı. Havada kusmuk, şarap, sidik, bok ve küf kokusu vardı. Midem bulandı. Banyoya koşup kustum, sonra odaya döndüm.

"Bay Stachman," dedim, "neden bir pencere açmıyorsunuz?"

"İyi fikir. Bay Stachman saçmalığını da bırak. Barney yeterli."

Sakattı, büyük çaba sarfedip yataktan kalktı ve yatağın yanındaki iskemleye yerleşti. "Sıkı bir söyleşiye hazırım şimdi," dedi. "Uzun zamandır bekliyordum bunu."

Dirseğinin yanında, masanın üstünde, içi kül ve ölü böcek dolu bir testi kırmızı şarap duruyordu. Bir süre başka tarafa baktıktan sonra ona baktım tekrar. Testiyi ağzına götürmüştü ama şarap ağ-

zından çok gömleğine ve pantolonuna akıyordu. Bernard Stachman testiyi yerine koydu. "Çok iyi geldi."

"Bardak kullanmalısın," dedim. "Daha kolay olur."

"Evet. Haklısın." Etrafına bakındı. Bir kaç kirli bardak vardı görünürde. Hangisini seçeceğini merak ettim. En yakın olanı seçti. Sertleşmiş sarı bir madde vardı bardağın dibinde. Tavuk çorbası artığına benziyordu. Bardağa şarap koydu. Sonra bardağı kaldırıp bir dikişte içti. "Evet," dedi, "çok daha kolay. Fotoğraf makinen de var. Fotoğrafımı çekmeye mi geldin?"

"Evet." dedim. Gidip pencereyi açtım, ciğerlerime temiz hava çektim. Günlerdir yağmur yağıyordu, hava temiz ve berraktı.

"Bak," dedi, "saatlerdir işemeyi düşünüyorum. Boş bir şişe ver bana." Bir sürü boş şişe vardı. Birini verdim. Pantalonu düğmeliydi ama öyle göbekliydi ki sadece en üst düğme iliklenmişti. Elini sokup penisini çıkardı, başını şişenin ağzına dayadı. İşemeye başlaması ile penisinin sertleşip sağa sola sallanması bir oldu, her yere işiyordu- gömleğine, pantolonuna, yüzüne, ve inanılır gibi değil ama, son fışkırma ile sol kulağının içine.

"Sakat olmak çok pis iş," dedi.

"Nasıl oldu?"diye sordum.

"Ne nasıl oldu?"

"Nasıl sakatlandın?"

"Karım. Arabası ile ezdi beni."

"Nasıl? Neden?"

"Bana daha fazla tahammül edemediği için."

Sustum. Bir kaç fotoğrafını çektim. "Karımın fotoğrafları var bende. Bakmak ister misin?"

"Olur."

"Fotoğraf albümü buzdolabının üstünde."

Gidip albümü aldım, yanına oturdum. Yüksek ökçeli ayakkabı içinde zarif bilekli kadın bacakları, jartiyerli naylon çorap giymiş kadın bacakları, külotlu çorap giymiş kadın bacakları, ayaktan ve bacaktan başka bir şey yoktu o fotoğraflarda. Bazı sayfalara et pa-

zarından etiketler yapıştırılmıştı: rosto, kilosu 89 sent. Albümü kapattım. "Boşandığımızda bana bunları verdi," dedi. Bernard elini yastığın altına sokup uzun ince topuklu bir çift kadın ayakkabısı çıkardı, ayakkabıları bronz kaplatmıştı. Komodinin üstüne koydu ayakkabıları. Sonra bardağını doldurdu. "Bu ayakkabılarla uyurum ben," dedi. "Bu ayakayakkabılarla sevişir, sonra da onları yıkarım."

Bir kaç fotoğrafını daha çektim.

"İyi bir poz istiyor musun? Al sana iyi bir poz." Düğmesini açıp pantolonunu indirdi. Don giymemişti. Ayakkabının topuğunu kıçına soktu. "İşte, bu pozu çek." Çektim.

Ayağa kalkmak çok zordu onun için, ama komodine tutunarak kalkabilmişti.

"Hâlâ yazıyor musun, Barney?"

"Elbette, sürekli yazarım."

"Hayranların çalışmana mani olmuyorlar mı?"

"Yok canım. Arada sırada kadının teki beni bulur ama çok kalmaz."

"Kitapların satıyor mu?"

"Çekler geliyor."

"Genç yazarlara ne öğüt verirsin?"

"İçsinler, düzüşsünler, ve bol bol sigara içsinler."

"Geçkin yazarlara ne öğüt verirsin?"

"Hâlâ hayattaysalar öğüte ihtiyaçları yok demektir."

"Sizi bir şiir yaratmaya iten dürtü nedir?"

"Neden sıçarsın?"

"Reagan ve işsizlik hakkında ne düşünüyorsun?"

"Reagan ve işsizlik hakkında düşünmem. Beni hiç ilgilendirmiyorlar. Uzaya adam yollamaları da ilgilendirmiyor beni."

"Sizi neler ilgilendirir öyleyse?"

"Modern kadınlar."

"Modern kadınlar mı?"

"Giyinmeyi bilmiyorlar. Korkunç ayakkabılar giyiyorlar."

"Kadın Hakları konusunda ne düşünüyorsun?"

"Kadınlar araba yıkayıcılığı yapmaya, saban sürmeye, dükkân soyan iki kişinin peşine düşmeye, kanalizasyon temizlemeye, savaşta memelerinden vurulmaya hazır olduklarında ben de evde kalıp bulaşıkları yıkamaya ve sıkıntıdan patlayıp halının üstündeki iplikleri toplamaya hazırım."

"Onların istekleri de mantıklı değil mi ama?"

"Elbette."

Stachman bardağına şarap doldurdu. Bardakla içmesine rağmen şarap çenesinden süzülüp gömleğine akıyordu. Aylardır yıkanmamış birinin kokusu geliyordu adamdan. "Karım," dedi, "hâlâ aşığım ona. Şu telefonu verir misin?" Telefonu uzattım. Bir numara tuşladı. "Claire? Alo, Claire?" Telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Her zaman olan. Telefonu yüzüme kapattı. Dinle, çıkalım buradan, bir bara gidelim. Bu allahın cezası odada çok fazla kaldım. Çıkmam gerek."

"Ama yağmur yağıyor. Bir haftadır yağıyor. Sokaklar taştı."

"Bana ne? Çıkmak istiyorum. Karım muhtemelen birini düzüyordur şu anda. Yüksek topuklu ayakkabıları da ayağındadır. Ben hiç çıkartırmazdım ayakkabılarını."

Kahverengi, eski paltosunu giydirdim. Tek bir düğmesi bile kalmamıştı paltonun. Kirden sertleşmişti. Los Angeles için fazla kalın ve ağırdı, otuzlu yıllarda Chicago veya Denver'den alınmış olmalıydı.

Sonra koltuk değneklerini alıp Y.M.C.A. merdivenlerinden aşağı ıstıraplı bir yolculuğa giriştik. Bernard'ın ceplerinden birinde cep kanyağı vardı. Kapıya vardığımızda Bernard kaldırımdan tek başına inip arabaya binebileceğini söyledi. Arabayı kaldırımdan biraz uzağa park etmiştim.

Arabaya girmek için öbür tarafa koşarken kulağıma önce bir feryat, sonra da bir nesnenin suya düştüğünde çıkardığı ses geldi. Yağıyordu, sicim gibi yağıyordu. Bernard düşüp araba ile kaldırı-

mın arasına sıkışmıştı. Su akıyordu iki yanından, oturmuştu, koltuk değnekleri kucağında yüzüyorlardı.

"Ziyan yok," dedi, "arabana bin ve git. Beni burda bırak."

"Saçmalama, Barney."

"Çok ciddiyim. Bin arabana. Bırak beni. Karım beni sevmiyor."

"Senin karın değil o, Barney. Boşandınız."

"Külahıma anlat sen onu."

"Hadi, Barney, sana yardım edeceğim."

"Hayır, hayır. Beni bırakmalısın. Git, bensiz iç."

Kaldırdım onu, kapıyı açıp ön koltuğa yerleştirdim. Sırılsıklamdı. Arabanın döşemesi su dolmuştu. Sonra öbür tarafa geçip arabaya girdim. Barney kanyak şişesinin kapağını açtı, bir yudum aldı ve şişeyi bana uzattı. Bir yudum da ben aldım. Sonra arabayı çalıştırıp yola çıktım, hela kokusunun bizi kusturmayacağı bir bar arayışı ile yağmurun dövdüğü ön camdan etrafa bakınarak sürdüm.

LILLY'Yİ ÖPTÜN

Çarşamba gecesiydi. İzlemeye değer bir şey çıkmamıştı televizyonda. Theodore 56 yaşındaydı. Karısı Margaret 50. Yirmi yıldır evliydiler ve çocuk yapmamışlardı. Ted ışığı söndürdü. Karanlıkta uzandılar.

"İyi geceler öpücüğü yok mu?" dedi Margy.

Ted iç geçirip karısına döndü. Yavaşça öptü.

"Sen buna öpücük mü diyorsun?"

Cevap vermedi Ted.

"İzlediğimiz programdaki kadın na kadar Lilly'ye benziyordu, değil mi?"

"Bilmem."

"Biliyorsun."

"Bak, başlama yine."

"Hiçbir şeyi tartışmak istemiyorsun. İstiridye gibi kapanıyorsun. Dürüst ol. Programdaki kadın Lilly'ye benzemiyor muydu?"

"Pekala. Andırıyordu."

"Onu izlerken Lilly'yi düşündün mü?"

"Allahaşkına..."

"Kaçma! Lilly'yi düşündün mü?"

"Bir an için, evet..."

"Kendini iyi hissetmene neden oldu mu?"

"Dinle, Marge, beş yıl önce olmuş bir şeyden sözediyorsun!"

"Zaman olayları değiştirir mi?"

"Senden özür dilemiştim."

"Özür! Bana ne yaptığını biliyor musun? Benim biriyle seni aldattığımı düşün. Nasıl hissederdin kendini?"

"Bilmiyorum. Aldatırsan bilirim."

"İşi şakaya vuruyorsun şimdi de! Bir şaka bu!"

"Dört yüz, belki de beş yüz gece tartıştık bunu, Marge."

"Lilly ile sevişirken onu beni bu gece öptüğün gibi mi öpüyordun?"

"Hayır, sanmıyorum..."

"Öyleyse nasıl? Nasıl öpüyordun?"

"Yalvarırım kes artık!"

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, farklı işte..."

"Nasıl farklı?"

"Bir yenilik vardı, heyecanlanmıştım..."

Marge doğrulup bir çığlık attı. Uzun bir çığlık, sonra durdu.

"Ve beni öpünce heyecan duymuyorsun, öyle mi?"

"Aşinayız birbirimize."

"Ama budur sevgi: Beraber olgunlaşmak."

"Tamam."

"Tamam mı? Ne demek tamam?"

"Haklısın demek istiyorum."

"Öylesine söylüyorsun. Konuşmak istemiyorsun. Yıllardır benle yaşıyorsun. Nedenini biliyor musun?"

"Emin değilim. İnsanlar bazı şeylere alışırlar, iş gibi. Alışkanlıklar edinir insanlar. Öyledir."

"Benle beraber olmak iş gibi mi diyorsun? İş gibi mi şimdi?"

"İşe girip çıkarken kartını zımbalarsın."

"Başladın yine! Ciddi bir tartışma bu."

"Peki."

"Peki mi? İğrenç domuz! Uyumak üzeresin!"

"Margy, ne yapmamı istiyorsun? Yıllar önce olmuş bir olay!"

"Ne yapmanı istediğimi söyleyeceğim sana! Beni Lilly'yi öptüğün gibi öpmeni istiyorum! Lilly'yi düzdüğün gibi düzmeni istiyorum!"

"Bunu yapamam..."

"Neden? Seni Lilly gibi heyecanlandırmadığım için mi? Yeni olmadığım için mi?"

"Lilly'yi hayal meyal hatırlıyorum."

"Yeterince hatırlıyor olmalısın. Peki, beni düzmen gerekmiyor! Lilly'yi öptüğün gibi öp sadece!"

"Margy, yalvarıyorum, lütfen, kes artık."

"Bunca yıl neden beraber yaşadığımızı bilmek istiyorum! Ömrümü ziyan mı ettim?"

"Herkes ediyor, nerdeyse herkes."

"Ömürlerini ziyan mı ediyorlar?"

"Bence."

"Senden ne kadar nefret ettiğimi bir bilsen!"

"Boşanmak ister misin?"

"Boşanmak ister miyim? Tanrım, ne kadar sakinsin! Hayatımı mahvettin ve boşanmak ister miyim diye soruyorsun? 50 yaşındayım. Ömrümü verdim sana! Nereye gidebilirim ki bundan sonra?"

"Cehenneme gidebilirsin! Sesinden usandım. Beynimi yiyip durmandan usandım!"

"Benim başka biriyle yaptığımı düşün?"

"Keşke yapsan! Keşke!"

Theodore gözlerini kapadı. Margaret hıçkırıyordu. Bir köpek havladı dışarda. Biri arabasını çalıştırmayı deniyordu. Çalışmıyordu. Illinois'un küçük bir kasabasındaydılar, sıcaklık otuz üç dereceydi. James Carter Birleşik Devletler başkanıydı.

Theodore horlamaya başladı. Margaret etajerin alt çekmecesini açıp bir tabanca çıkardı. 22 kalibre. Doluydu. Yatağa, kocasının

yanına döndü.

Margaret kocasını sarstı. "Ted, sevgilim, horluyorsun..."

Tekrar sarstı.

"Ne var...?" diye sordu Ted.

Margaret silahın emniyetini açtı, Ted'in göğsünde kendine yakın bir noktaya dayadı, ve tetiği çekti. Yatak sarsıldı, Margaret silahı uzaklaştırdı. Osuruğu andıran bir ses çıktı Theodore'nin ağzından. Acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Pencereden giren ay ışığı aydınlatıyordu odayı. Margaret baktı ve deliği gördü, fazla kan yoktu. Silahı Theodore'nin göğsünün öbür yanındaki bir noktaya dayadı. Tetiği çekti tekrar. Bu kez hiç ses çıkarmadı adam. Nefes almayı sürdürüyordu ama. İzledi kocasını. Kanıyordu. Berbat kokuyordu kan.

Şimdi, ölmek üzereyken, onu nerdeyse sevdiğini hissetti. Ama Lilly, Lilly'yi düşününce... Ted'in ağzının onun ağzının üstünde olduğunu ve gerisini düşündükçe bir delik daha açmak geçiyordu içinden. Balıkçı kazak çok yakışırdı Ted'e, yeşil renk de öyle ve yatakta osururken öbür yana dönerdi hep - hiçbir zaman ona doğru osurmamıştı. Bir gün bile işe gitmemezlik etmemişti. Yarın gidemiyecekti ama...

Margaret bir süre ağladı, sonra uyudu.

Ted uyandığında göğsünün iki yanına birer kamış sokulmuş gibi hissetti kendini. Acı duymuyordu. Ellerini göğsüne koydu, sonra kaldırdı ay ışığında. Kan içindeydi elleri. Kafası karıştı. Margaret'e baktı. Uyuyordu ve elinde kenidini koruyabilmesi için ona kullanmayı öğrettiği silah duruyordu.

Doğruldu ve daha çok kanamaya başladı göğsündeki delikler. Uyurken vurmuştu Margaret onu. Lilly'yi düzdüğü için. Lilly ile boşalamamıştı üstelik.

Ölmek üzereyim ama ondan uzaklaşırsam bir şansım olabilir, diye düşündü.

Uzanıp Margaret'ın parmaklarını silahtan gevşetti. Emniyet açıktı hâlâ.

Seni öldürmek istemiyorum, diye geçirdi aklından, kaçmak istiyorum sadece. En az on beş yıldır istiyorum bunu.

Yataktan kalkmayı başardı. Silahı Margaret'in bacağına doğrulttu, sağ baldırına. Ateş etti.

Margy bağırdı. Ted eliyle ağzını örttü. Bir kaç dakika bekledi, sonra çekti elini.

"Ne yapıyorsun, Theodore?"

Silahı Margaret'in sol bacağına doğrulttu. Ateş etti. Eliyle ağzını örtüp bağırmasını engelledi yine. Bir kaç dakika tuttu, sonra çekti.

"Lilly'yi öptün," dedi Margaret.

İki mermi kalmıştı silahta. Ted doğrulup göğsündeki deliklere baktı. Sağ taraftaki delik artık kanamıyordu. Sol delikten belli aralıklarla iğnenin ucundan fışkırır gibi ince bir kan fışkırıyordu.

"Öldüreceğim seni," dedi Margy yataktan.

"Gerçekten istiyorsun bunu değil mi?"

"Evet, evet! Öldüreceğim!"

Ted'in başı dönmeye başlamıştı, midesi bulanıyordu. Polisler nerdeydi? Silah seslerini duymuş olmalıydılar. Kimse duymamış mıydı silah seslerini?

Pencereyi gördü. Ateş etti pencereye. Gücünün tükendiğini hissetti. Dizlerinin üstüne çöktü. Dizlerinin üstünde öbür pencereye doğru ilerledi. Ateş etti tekrar. Mermi camda yuvarlak bir delik açmıştı, parçalanmamıştı cam. Bir karaltı geçti önünden. Gitmişti.

Bu silahı yok etmeliyim! diye düşündü.

Bütün gücünü topladı. Silahı pencereye fırlattı. Cam kırıldı ama silah odaya düştü.

Kendine geldiğinde karısı tepesindeydi. Ateş ettiği iki bacağının üstünde duruyordu. Silahı dolduruyordu.

"Öldüreceğim seni," dedi.

"Margy, tanrı aşkına, dinle! Seviyorum seni!"

"Sürün, yalancı köpek!"

"Margy, lütfen..."

Theodore yan odaya doğru sürünmeye başladı.

Peşindeydi Margy. "Lilly'yi öpmek heyecan verici, öyle mi?"

"Hayır, hayır! Değildi! Nefret ettim!"

"Onu öpen kahrolası dudaklarını uçuracağım!"

"Margy, tanrım!"

Silahı ağzına dayadı.

"İşte bir öpücük sana!"

Kadın ateş etti. Alt dudağı ile çene kemiğinin bir parçası gitmişti. Kendindeydi. Yerde duran ayakkabısını gördü. Gücünü tekrar toparlayıp ayakkabıyı başka bir pencereye fırlattı. Cam kırıldı ve ayakkabı dışarı düştü.

Margaret silahı kendi göğsüne doğrulttu. Tetiği çekti...

Polisler kapıyı kırıp içeri girdiğinde elinde silahla ayakta duruyordu.

"Tamam bayan, atın silahı!" dedi polislerden biri.

Theodore sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu hâlâ. Margaret silahı ona doğrultup ateş etti, ıskaladı. Mor geceliğiyle yere yığıldı sonra.

"Ne oldu burada?" diye sordu polislerden biri Theodore'un üstüne eğilerek.

Theodore başını çevirdi. Kırmızı bir lekeydi ağzı.

"Skirrr," dedi Theodore, "Skirrr ..."

"Bu tür aile tartışmalarından nefret ederim," dedi diğer polis, "çok kanlı oluyor ..."

"Evet," dedi ilk polis.

"Karımla tartıştım bu sabah, düşünebiliyor musun?"

"Skirrr," dedi Theodore.

Lilly evde Marlon Brando'nun bir filmini izliyordu. Yalnızdı. Aşıktı Marlon'a.

Yavaşça osurdu. Geceliğini kaldırıp kendini okşamaya başladı.

ATEŞLİ HATUN

Monk içeri girdi. Çok tozluydu içerisi, ve bu tip yerlerin genellikle olduğundan daha loş. Barın öbür ucuna gidip elinde sigarillo, önünde bir bardak Hamm's olan iri sarışının yanına oturdu. Monk otururken kadın osurdu. "İyi akşamlar," dedi Monk, "adım Monk." "Benim adım Mud," dedi kadın, eski kaşar olduğunu adı ile elevererek.

Monk orda otururken barın arkasında bir tabureye ilişmiş olan iskelet ayağa kalktı. İskelet Monk'a doğru yürüdü. Monk buzlu bir viski söyledi ve iskelet ellerini uzatıp içkiyi hazırlamaya koyuldu. Bara bol miktarda viski döktü ama içkiyi hazırlamayı becerdi, Monk'un parasını aldı, kasaya koyup paranın üstünü de tam getirdi.

"Bu ne?" diye sordu Monk kadına, "sendikalı işçi çalıştıracak kadar para kazanmıyor herhalde bu yer?"

"Billy'nin s.ktirici numaralarından biri sadece. Telleri görmüyor musun? Tellerle kumanda ediyor buna. Yaptığının çok matrak olduğunu düşünüyor."

"Tuhaf bir yer burası," dedi Monk. "Ölüm kokuyor."

"Ölüm kokmaz," dedi kadın. "Hayat kokar, ölmekte olanlar ko-

kar, çürüyenler kokar. Ölüm kokmaz."

Aralarındaki görünmez ağdan aşağı bir örümcek indi ve yavaşça dönmeye başladı. Loş ışıkta altınmış gibi duruyordu. Sonra yine yukarı çıktı ve kayboldu.

"Bir barda gördüğüm ilk örümcek," dedi Monk.

"Bar sinekleri ile besleniyor," dedi kadın

"Buranın esprileri de hiç çekilmiyor."

Kadın osurdu. "Öptüm," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Monk.

Barın öbür ucunda oturan bir sarhoş müzik dolabına para attı, iskelet barın arkasından çıkıp kadının yanına geldi ve öne doğru eğilip reverans yaptı, kadını dansa davet etti. Kadın kalkıp iskeletle dans etmeye başladı. Dönüp duruyorlardı. Barda kadın, iskelet, sarhoş ve Monk'tan başka kimse yoktu. Sakin bir geceydi. Monk bir Pall Mall yakıp içkisi ile oyalandı. Şarkı bitti, iskelet barın arkasına geçti, kadın da Monk'un yanına oturdu.

"Ünlülerin buraya geldiği günleri hatırlıyorum," dedi kadın, "Bing Crosby, Amos ile Andy, Üç Kafadarlar. Fıkır fıkır bir yerdi burası."

"Bu halini yeğlerim," dedi Monk.

Müzik dolabı çalmaya başladı gene. "Dans etmek ister misin?" diye sordu kadın Monk'a.

"Neden olmasın?"

Kalkıp dans etmeye başladılar. Kadının üstünde lavanta renginde bir elbise vardı ve leylak kokuyordu.

Şişmandı ama, cildi portakal rengindeydi ve takma dişleri ile sessizce ölü bir sıçan çiğnemekteydi sanki.

"Burası Herbert Hoover'ı anımsattı bana," dedi Monk.

"Büyük adamdı Hoover," dedi kadın.

"Boşversene," dedi Monk. "Franky D. gelmeseydi açlıktan ölmüştük hepimiz."

"Franky D. savaşa soktu bizi,." dedi kadın.

"Bizi faşistlere karşı korumak için yaptı bunu."

"Faşistlerden söz etme bana," dedi kadın. "Kardeşim İspanya'da Franco'ya karşı savaşırken öldü."

"Abraham Lincoln Tugayı mı?" diye sordu Monk.

"Abraham Lincoln Tugayı," dedi kadın.

Çok yakın dans ediyorlardı, ansızın kadın dilini Monk'un ağzına soktu. Monk dili ile geri itti kadının dilini. Tozlu pul ve ölü fare tadındaydı kadının dili. Şarkı bitti. Gidip yerlerine oturdular.

İskelet yanlarına geldi. Bir elinde votka portakal vardı. Monk'un önünde durup votka portakalı Monk'un yüzüne çaldı ve gitti.

"Derdi nedir bunun?" diye sordu Monk.

"Çok kıskançtır. Seni öptüğümü gördü."

"Öpmek mi diyorsun sen buna?"

"Olağanüstü adamlarla öpüştüm ben," dedi kadın.

"Tahmin edebiliyorum- Napolyon, VIII. Henry ve Sezar gibi."

Kadın osurdu. "Öptüm," dedi. "Teşekkür ederim," dedi Monk.

"Yaşlanıyorum her halde," dedi kadın. "Önyargılardan sözedip dururuz ama insanların yaşlılara olan önyargılarından hiç söz etmeyiz."

"Evet," dedi Monk.

"Gerçekten yaşlı sayılmam aslında."

"Hayır," dedi Monk.

"Adet görüyorum hâlâ," dedi kadın.

Monk iskelete işaret edip iki içki istedi. Kadın buzlu viski istedi. İkisine de buzlu viski geldi. İskelet bara dönüp taburesine oturdu.

"Babe iki kez ıskaladıktan sonra son vuruştan önce duvarı gösterip topu duvarın öte yanına postaladığında ben ordaydım biliyor musun?"

"Ben bunun bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Bok efsane," dedi kadın. "Ben ordaydım. Gözlerimle gördüm."

"Biliyor musun?" dedi Monk "bu dünyayı döndüren olağanüstü

insanlardır. Biz kıçlarımızın üstünde otururken onlar bizim için mucizeler gerçekleştirirler."

"Evet," dedi kadın.

Oturup içkilerini yudumladılar. Hollywood Bulvarı'ndan trafik sesi geliyordu. Kesintisiz bir ses, dalga sesi gibi, okyanusun sesi gibi nerdeyse, okyanustan farkı yoktu aslında: Köpek balıkları vardı orda, baraküdalar, deniz anaları, ahtapotlar, balinalar, süngerler... İçerisi ise bir akvaryumdu.

"Dempsey, Willard'ı öldüresiye dövdüğünde ben ordaydım. Jack yük trenlerinden yeni gelmişti, aç bir kaplan kadar vahşiydi. Onun gibi boksör gelmedi, gelmez de."

"Hâlâ adet görüyorum demiştin, değil mi?"

"Evet, öyle dedim," dedi kadın.

"Dempsey'in eldivenlerini alçı ile doldurduğu söylenir. Eldivenleri suya sokup sertleşmelerini beklemiş. Willard'ı hastanelik etmesinin nedeni buymuş."

"S.ktirici bir yalan bu," dedi kadın. "Ben ordaydım. Eldivenleri gözlerimle gördüm."

"Sen aklını yitirmişsin bana sorarsan," dedi Monk.

"Jan Dark için de deli dediler," dedi kadın.

"Onu yaktıklarında da ordaydın herhalde," dedi Monk.

"Ordaydım," dedi kadın. "Gözlerimle gördüm."

"Yok, deve."

"Yandı. Yandığını gördüm. Öyle korkunç ve harikuladeydi ki."

"Neydi harikulade olan?"

"Yanış şekli. Ayaklarından başladı yanmaya. Alevler kızıl yılanlar gibi ayaklarından yukarı tırmandılar, sonra alev almış kırmızı bir perdeydi sanki, yüzünü yukarı kaldırmıştı, yanık et kokusu yayıldı havaya, hâlâ hayattaydı, dudakları kımıldıyordu, dua ediyordu ve gıkı bile çıkmadı."

"Hikaye," dedi Monk. "Kim olsa bağırırdı."

"Hayır," dedi kadın, "kim olsa bağırmazdı. İnsanlar farklıdır."

"Et ettir, acı da acı."

"İnsanın özünü küçümsüyorsun," dedi kadın.

"Evet," dedi Monk.

Kadın çantasını açtı. "Bak, sana bir şey göstermek istiyorum." Çantasından bir kutu kibrit çıkardı, bir kibrit çaktıktan sonra sol elini avucu yere bakacak şekilde uzattı. Kibritin alevini sönene dek avucuna tuttu. Yanık etin hoş kokusu geldi Monk'un burnuna.

"Fena değil," dedi Monk, "ama bütün vücut değil."

"Fark etmez," dedi kadın. "İlke aynı."

"Hayır," dedi Monk, "aynı değil.".

"Taşak değil," dedi kadın. Ayağa kalkıp bir kibrit çaktı ve lavanta elbisenin kenarına tuttu. İnce kumaş hemen alev aldı, alevler bir anda ayaklarından beline doğru tırmanmaya başlamıştı.

"Aman allahım," dedi Monk. "Ne yapıyorsun?"

"Bir ilkeyi kanıtlamaya çalışıyorum," dedi kadın. Alevler tırmanıyordu. Monk taburesinden fırlayıp kadını yere yıktı. Kadını yerde yuvarlayıp elleri ile yangını söndürmeye çalıştı. Bir süre sonra söndürdü. Kadın gidip taburesine oturdu. Monk kadının yanına oturdu, titriyordu. Barmen yanlarına geldi. Temiz beyaz bir gömlek, siyah bir yelek, mavi papyon ve beyaz pantalon giymişti.

"Kusura bakma, Maude," dedi kadına, "gitmen gerek. Yeterince içtin bu gece."

"Pekala, Billy," dedi kadın. İçkisini dipledi, kalktı ve kapıdan çıktı. Çıkmadan önce barın öbür ucundaki sarhoşa iyi geceler diledi.

"Aman allahım," dedi Monk, "bu kadın inanılır gibi değil."

"Gene mi Jan Dark numarası?" diye sordu barmen.

"Sen de gördün, değil mi?"

"Hayır, Louie ile konuşuyordum," dedi barın öbür ucundaki sarhoşu işaret ederek.

"Ben senin yukarda telleri kumanda ettiğini sanıyordum."

"Hangi telleri.?"

"İskeletin tellerini."

"Hangi iskelet?"

"Hadi," dedi Monk, "kafa bulma benimle."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"İçki servisi yapan bir iskelet vardı burda. Maude ile dans bile etti."

"Bu gece burdan hiç ayrılmadım, yabancı."

" Benimle kafa bulma dedim sana."

"Seninle kafa bulduğum filan yok," dedi barmen. Barın öbür ucundaki sarhoşa döndü. "Hey, Louie, bir iskelet gördün mü buralarda?"

"İskelet mi?" diye sordu Louie. "Ne diyorsun sen?"

"Bu adama benim bu gece burdan hiç ayrılmadığımı söyle." dedi barmen.

"Billy bu gece burdan hiç ayrılmadı, yabancı. Ve ikimiz de iskelet görmedik."

"Buzlu bir viski daha ver bana," dedi Monk. "Viskiyi içip burdan çıkmalıyım."

Barmen viskisini verdi. Monk viskiyi içip çıktı ordan.

BOKTAN DÜNYA

Bir akşamüstü Sunset Bulvarında araba sürerken kırmızı ışıkta durdum ve otobüs durağında yüzü harap olmuş bir sahte kızıl çarptı gözüme. "Bak, hayat bize ne yapar," der gibiydi makyajlı yüzü. Onu bir odada sarhoş ve adamın tekine bağırıp çağırırken hayal ettim ve o adamın ben olmadığına şükrettim. Ona baktığımı farkedip el salladı, "Hey, beni gideceğim yere atar mısın?" "Olur," dedim. Arabaların arasından koştu ve arabama bindi. Bir süre konuşmadan yol aldık. Bacaklarını sergiliyordu. Fena sayılmazlardı. "Alvarado Caddesine gitmek istiyorum," dedi. O kadarını tahmin etmiştim. Oralara takılırlar. Sekizinci cadde ile Alvarado arasındaki barlar. Ben de bir kaç yılımı geçirmiştim oralarda, keriz değildim. Kızların çoğu beleş içki ve kalacak yer peşindedirler. O loş barlarda çok da kötü görünmezler. Alvarado'ya yaklaşıyorduk. "Elli sent verebilir misin bana?" diye sordu. Elimi cebime atıp iki çeyrek çıkardım. "Bunun karşılığı olarak senden biraz iş almam gerekir ," dedim. Güldü. "Al öyleyse," dedi. Elbisesini yukarı sıyırıp çorabının bittiği yerden bacağını okşadım. "Bir şişe viski kapıp bana gidelim," dememe ramak kalmıştı. O zayıf bedeni köklerken görebiliyordum kendimi. Ama iş bittikten sonra koltuğa oturup küfrede-

rek, gülerek bana birşeyler anlattığını da görür gibi oldum. Pas geçtim. Alvarado'da indi ve bende ne numaralar var dercesine kıçını sallayarak karşıya geçişini izledim. Sonra gazladım. Eyalete 606 dolar vergi borcum vardı. Arada sırada pas geçmek zorundaydım.

Çin lokantasının önüne park edip içeri girdim. Bir çanak won ton usulü tavuk söyledim. Sağ tarafımda oturan adamın sağ kulağı yoktu. Kulağın olması gereken yerde etrafında kılların bittiği kirli bir delik vardı. Deliğe baktıktan sonra tavuğumdan bir çatal daha aldım. Lezzeti eksilmişti. Derken içeri bir berduş girdi. Solumdaki masaya oturdu. Bana baktı ve "selam ayyaş," dedi.

"Selam," dedim.

"Herkes bana ayyaş der, ben de sana diyeyim dedim."

"Ziyan yok. Bir zamanlar öyleydim."

Kahvesini karıştırdı. "Kahvenin yüzeyindeki şu kabarcıklar var ya, annem paradan yana kısmetimin açılacağının işareti olduğuunu söylerdi. Öyle olmadı ama."

Annem mi? Bu adamın bir zamanlar bir annesi mi olmuştu?

Tavuğumu bitirip onları orada bıraktım. Kulaksız adam ile berduşu.

Tuhaf bir gece olmakta diye geçirdim içimden, daha fazla tuhaflaşamaz herhalde. Yanılıyordum.

Alamede caddesine yürüyüp pul satın almaya karar verdim. Trafik yoğundu.

Genç bir polis yönetiyordu trafiği. Hava gergindi biraz. Önümde duran bir genç, polise bağırıp duruyordu. "Hadi, daha ne kadar bekleyeceğiz! Milletin işi gücü var!" Polis istifini bozmadan arabalara geç işaretini veriyordu. "Derdin ne senin, hadi!" diye bağırdı oğlan. Bu çocuk aklını kaçırmış, diye geçirdim içimden. Yakışıklıydı, boylu poslu. Beyaz bir tişört vardı üstünde. Burnu biraz iriydi. Bir kaç bira içmiş olabilirdi ama sarhoş değildi. Nihayet polis düdüğünü öttürüp yayalara yol verdi. Oğlan kaldırımdan indi ve "geçebilirsiniz artık tehlike yok," diye bağırdı. Sana öyle geliyor

evlat, diye geçirdim içimden. Oğlan kollarını sallıyor, "tehlike yok geçebilirsiniz," diye bağırıyordu. Ben hemen yanında yürüyordum. Polisin yüzünü gördüm. Tıknaz ve genç bir polisti. Gözlerini kısmıştı. Oğlana doğru yürüdü. Oğlan polisin ona doğru döndüğünü fark etti. "Dokunma bana! SAKIN dokunma!" diye bağırdı. Polis oğlanı sağ kolundan yakalayıp bir şeyler fısıldadı. Oğlan kolunu kurtarıp uzaklaştı. Polis arkasından koşup üstüne çullandı. Oğlan bir kez daha kurtuldu ve bir süre dalaştılar. Herkes uzaklaşmış onları izliyordu. Ben yanıbaşlarındaydım. Benim de kafam çalışmıyordu. Bir kaç kez geri çekilmek zorunda bile kalmıştım. Birden polisin kepi başından uçtu. O anda beni korku sardı. Kepsiz polis polise benzemiyordu artık, ama copu ve silahı vardı hâlâ. Polis oğlanın kolunu büküp yere yatırmaya çalışıyordu ama oğlan devrilmiyordu. Bir kez daha polisin elinden kurtulup koşmaya başladı. Polis peşinden koşup yakaladı. Beyaz bir polis ile beyaz bir genç. Caddenin karşı tarafında beş zenci genç gülümseyerek izliyorlardı olup bitenleri. Duvara yaslanmışlardı. Polis oğlanı götürüyordu, kepini giymişti.

Postaneye girip pullarımı aldım. Boktan bir geceydi. Pul makinesine para attığımda makineden pul yerine bir yılan çıksaydı şaşırmayacaktım. Ama pullar çıktı sadece. Başımı kaldırdığımda dostum Benny ile göz göze geldim. "İzledin mi olup bitenleri Benny?"

"Evet. Karakolda eldivenle dövecekler çocuğu."

"Yaparlar mı?"

"Elbette. Kent karakollarının kasaba karakollarından hiç farkı yoktur. Canlarına okurlar. Acemi polisler bu tiplerin üstünde çalışıp adam dövmekte uzmanlaşırlar. Haykırışları duysan şaşarsın.

"Buna benzer hikayeler duydum."

"Bir telefon etme hakkın var. Ben içerdeyken tutuklulardan biri telefon görüşmesini uzattı. Bir kaç kez ikaz ettiler. 'Bir dakika, bir dakika' deyip durdu. Sonunda polislerin birinin tepesi attı ve telefonu kapattı. Herif, 'Bunu yapamazsın, haklarıma tecavüz ediyor-

sun!' diye bağırmaya başladı."

"Sonra ne oldu?"

"Dört polis adamı tuttukları gibi götürdüler. Öyle hızlı götürdüler ki adamın ayakları yere değmedi. Bir odaya sokup marizlediler. Biz dışardaydık. Ayakkabılarımızda uyuşturucu arıyorlar, kıçımıza bakıyorlardı. Adamı odadan çıkardıklarında çıplaktı. İki büklüm olmuştu, titriyordu. Duvara yasladılar. Perişandı."

"Bir keresinde ben de iki polisin bir ayyaşı ekip otosuna sokmalarına şahit olmuştum. Polislerden biri ayyaşın yanına oturmuştu. Ayyaşın küfür ettiğini duydum. Polis copunu ayyaşın midesine gömdü. Çok sert bir darbeydi, fena olmuştum. İç kanamaya neden olabilirdi."

"Evet. Boktan bir dünyada yaşıyoruz."

"Haklısın Benny. Görüşürüz. Kolla kendini."

"Sen de."

Arabaya yürüdüm ve Sunset bulvarına sürdüm. Alvarado'ya vardığımda sağa döndüm ve Sekizinci caddede park ettim. İnip içki satan bir bakkala girdim. Bir şişe viski aldım. Sonra en yakın bara girdim. Ordaydı. Acımasız yüzlü sahte kızılım. Yanına gidip şişeyi okşadım. "Gidelim." İçkisini dipleyip kalktı. "Güzel bir gece," dedi.

"Çok," dedim.

Eve girer girmez o banyoya girdi, ben iki bardak çalkaladım. Kaçış yok, diye geçirdim içimden, hiç bir şeyden kaçış yok.

Mutfağa gelip vücudunu vücuduma dayadı. Rujunu tazelemişti. Öptü beni. Dilini ağzımda dolaştırdı. Elbisesini kaldırıp külotundan kavradım. Elektirik lambasının altında kenetlenmiştik. Devlet vergi borcunu bir süre daha alamayacaktı. Vali Düğmeciyan anlayış gösterirdi belki. Ayrıldık, içkileri koydum ve öbür odaya geçtik.

500 KİLO

Eric Knowles motel odasında uyandı ve etrafına bakındı. Louie ile Gloria koca yatakta birbirlerine sarılmış uyuyorlardı. Eric bir şişe sıcak bira buldu, açtı, banyoya gitti ve birayı duşun altında içti. Berbat hissediyordu kendini. Sıcak bira tedavisini bu işin uzmanlarından duymuştu. İşe yaramıyordu. Duştan çıkıp tuvalete kustu. Sonra duşa girdi tekrar. Yazar olmanın güçlüğü burdaydı, asıl güçlüğü -boş zaman, fazlasıyla boş zaman. Yazabilmek için içinde bir şeylerin birikmesini beklemek zorundaydın ve beklerken deliriyordun ve delirirken içiyordun ve içtikçe deliriyordun. Yazar veya ayyaş olmanın gıpta edilecek hiçbir yanı yoktu. Eric kurulandı, şortunu giydi ve öteki odaya geçti. Louie ile Gloria uyanıyorlardı.

"Hassiktir," dedi Louie, "aman allahım."

Louie de yazardı. Ama kirasını yazarlık yaparak ödemek zorunda değildi Eric gibi, onun kirasını Gloria ödüyordu. Eric'in Los Angeles ve California civarında tanıdığı yazarların dörtte üçü kadınların himayesindeydiler; daktilo başında kadınlarla oldukları kadar yetenekli değildiler bu yazarlar. Kendilerini kadınlarına sat-

mışlardı, ruhen ve bedenen.

Louie'nin banyoda kustuğunun duydu ve gene midesi bulandı. Boş bir kesekağıdı buldu ve Louie her öğürdüğünde Eric de öğürdü. Yakın bir armoni söz konusuydu. Gloria hoş kadındı. Kuzey California üniversitelerinden birinde doçentti. Yatakta gerindikten sonra, "İnanılmazsınız," dedi. "Kusmuk ikizleri."

Louie banyodan çıktı. "Hey, benimle alay mı ediyorsun?"

"Hiç öyle şey yapar mıyım? Zor bir gece geçirdim sadece."

"Hepimiz zor bir gece geçirdik."

"Sıcak bira tedavisini bir kez daha deneyeceğim galiba,"dedi Eric. Bir şişe açtı ve denedi.

"Dün gece o kadına hakim oluşun unutulur gibi değil." dedi Louie.

"Nasıl yani?"

"Sehpanın üstünden sana saldırdığında ağır çekimde gibiydin. Hiç heyecenlanmadın. Önce bir kolundan tuttun, sonra diğer kolundan, sonra çevirip üstüne çıktın ve, 'nedir senin derdin?' diye sordun."

"Bu sıcak bira işe yarıyor," dedi Eric. "Denemelisin."

Louie bir şişe açıp yatağın kenarına oturdu. *Sıçanların İsyanı* adında küçük bir derginin editörlüğünü yapıyordu Louie. Teksir makinesinde basılıyordu dergi. Küçük bir dergi olarak diğer küçük dergilerden ne daha iyi, ne de daha kötüydü. Bütün küçük dergiler gibi can sıkıyordu bir süre sonra; yetenekler zayıf ve istikrarsızdı. Louie 15. veya16. sayısını basmak üzereydi.

"Kadının eviydi," dedi Louie dün geceyi kastederek. "Onun evinde olduğumuzu ve ordan defolup gitmemizi istediğini söyledi."

"Görüş ve idealleri saptırmak. Önce sorun çıkarırlar, sonra da görüş ve idealleri saptırırlar. Ayrıca onun evindeydik gerçekten."

"Şu biralardan bir tane de ben deneyeceğim galiba," dediGloria. Yataktan kalkıp elbisesini giydi ve bir bira aldı. Ne güzel bir doçent, diye geçirdi içinden Eric.

Oturup biraları zorla içtiler.

"Televizyon izlemeye ne dersiniz?" diye sordu Louie.

"Sakın," dedi Gloria.

Müthiş bir patlama oldu birden, duvarlar sarsılmıştı.

"Aman allahım!" dedi Eric.

"Neydi o?" diye sordu Gloria.

Louie gidip kapıyı açtı. İkinci kattaydılar. Odaların önünde balkon vardı, motel bir havuzun çevresine inşa edilmişti. Louie balkondan aşağı baktı. "Buna inamayacaksınız ama üç yüz kiloluk biri var havuzda. Biraz önceki patlama onun havuza atlamasından kaynaklandı. Bu denli iri birini ömrümde görmedim. Üstelik yanında biri var, o da rahat iki yüz kilo. Oğlu olabilir. Şimdi oğlan atlayacak. Sıkı durun!"

Bir patlama daha oldu. Gene duvarlar sarsıldı.

"Şimdi de yan yana yüzüyorlar. İnanılmaz bir manzara!"

Eric ile Gloria balkona çıkıp aşağı baktılar.

"Tehlikeli bir durum bu," dedi Eric.

"Nasıl yani?"

"Yani bu yağ çuvallarına bakarken kendimize hakim olamayıp burdan onlara bağırabiliriz. Çocukça bir davranışta bulunabiliriz, anlıyor musun? İnsan akşamdan kalma olunca saçmalar bazen."

"Evet, onların koşarak yukarı çıkıp kapıyı yumrukladıklarını tahayyül edebiliyorum.," dedi Louie. "Beş yüz kilo ile nasıl başa çıkarız?"

"Mümkün değil, sağlıklı bile olsak mümkün değil."

"Şu halimizle hiç şansımız yok."

"Doğru."

"HEY ŞİŞKO!" diye bağırdı Louie.

"Yapma, hayır," dedi Eric, "lütfen, hastayım..."

Şişman adamların ikisi de yukarı bakmışlardı. İkisinin de şortu açık maviydi.

"Hey Şişko!" diye bağırdı Louie. *"Bahse girerim ki bir osursan burdan Bermuda'ya yosun uçurursun!"*

"Louie," dedi Eric, "havuzda yosun yok ki."

"Havuzda yosun yokmuş şişko!" diye bağırdı Louie. *"Yosunlar götüne girdi herhalde!"*

"Büyük allahım," dedi Eric, " ödlek olduğum için yazar oldum, oysa şimdi ani ve korkunç bir ölümle karşı karşıyayım."

Önce daha şişman olan çıktı havuzdan, peşinden de diğeri.Yukarı çıktıklarını duyabiliyorlardı, şlap, şlap, şlap. Duvarlar sarsılıyordu.

Louie kapıyı kapatıp zinciri sürdü.

"Bunun iyi ve dirençli edebiyatla ne ilgisi var?" diye sordu Eric.

"Hiç bir ilgisi yok," dedi Louie.

"Allah senin de, teksir makinenin de belasını versin," dedi Eric.

"Korkuyorum," dedi Gloria.

"Hepimiz korkuyoruz," dedi Louie.

Kapıdaydılar. GÜM, GÜM, GÜM, GÜM!

"Ne var?" diye sordu Louie. "Ne istiyorsunuz?"

"Açın amına koduğum kapısını!"

"Kimse yok burda," dedi Eric.

"Dersinizi vereceğim sizin, orospu çocukları!"

"Lütfen efendim, ders verin bize!" dedi Eric.

"Ne demeye söyledin bunu?" diye sordu Gloria.

"Allah kahretsin," dedi Eric, "adamın suyuna gitmeye çalışıyordum sadece."

"Ya kapıyı açarsınız, ya da kırar girerim."

"Sizi biraz uğraştıralım bari," dedi Louie. "Ne kadar becerikli olduğunuzu görelim."

Adamın kapıya yaslandığını duydular. Kapı esnemeye başladı, her an aşağı inebilirdi.

"Allah senin de teksir makinenin de belasını versin," dedi Eric.

"Çok iyi bir makineydi."

"Şu kapıya destek olmama yardımcı ol," dedi Eric.

Kapının öbür yanındaki korkunç ağırlığa karşı kapıya yaslandılar. Fazla dayanamayacakları kesindi. Sonra farklı bir ses duydular.

"Hey, ne oluyor orada?"

"Bu orospu çocuklarına derslerini vereceğim, hepsi bu!"

"O kapıyı kırarsan polis çağıracağım!"

"Ne?"

Adam kapıya bir kez daha dayandı, sonra geri çekildi. Konuşma sürdü. "Adam yaralamaktan şartlı tahliye edildim. Sakinleşsem iyi olacak."

"Evet, sakinleş. Kimseyi incitmek istediğini sanmıyorum."

"Havuz keyfimin içine ettiler ama."

"Havuz keyfinden daha önemli şeyler var hayatta, be adam."

"Evet, yemek mesela," dedi Louie kapının arkasından.

GÜM! GÜM! GÜM! GÜM!

"Ne istiyorsun?" diye sordu Eric.

"Bana bakın! Sizden bir kelime daha duyarsam kapıyı kırıp içeri giriyorum!"

Eric ve Louie tek kelime etmediler. İki şişman adamın aşağı inmekte olduklarını duyabiliyorlardı.

"Haklayabilirdik onları bana sorarsan," dedi Eric. "Şişmanlar ağır olur. Kolaydırlar."

"Evet," dedi Louie, "bence de. Yani gerçekten istemiş olsaydık."

"Bira bitti," dedi Gloria, "soğuk bir bira çok iyi giderdi şimdi. Elim ayağım titriyor."

"Pekala," dedi Eric, "Louie, sen git biraları al, parasını ben vereceğim."

"Hayır," dedi Louie, "biraları sen al, parasını ben vereceğim."

"Parasını ben vereceğim, Gloria gidecek," dedi Eric.

"Kabul," dedi Louie.

Eric, Gloria'ya para verdi, yolu tarif etti ve ona kapıyı açtı. Havuz boştu. Güzel bir California sabahı, puslu, bayat ve huzursuz.

"Allah seninde, teksir makinenin de belasını versin," dedi Eric.

"İyi bir dergi," dedi Louie, "diğerlerinden aşağı kalmaz."

"Haklısın herhalde," dedi Eric. Sonra oturup Gloria'nın soğuk biralarla dönmesini beklediler.

GERİLEME VE ÇÖKÜŞ

Hungry Diamond barında bir pazartesi akşamıydı. Sadece iki kişi vardı içerde, Mel ve barmen. Pazartesi akşamları ölüdür Los Angeles - Cuma akşamları bile ölüdür- ama Pazartesi akşamları iyice geberiktir. Mel yeşil birasını yudumlarken barmen Carl da karşısında durmuş tezgah altından fırtlıyordu."Sana anlatmak istediğim bir şey var," dedi Mel. "Anlat," dedi barmen.

"Eskiden Akron'da birlikte çalıştığım biri telefon etti geçen akşam. Alkol yüzünden işinden olmuştu, bir hemşire ile beraber ve bu hemşire sağlıyor geçimini. Haz etmem böylelerinden -ama insanları bilirsin, yapışırlar."

"Evet." dedi barmen.

"Neyse, telefon etti - başka bir bira versene, bunun tadı iğrenç."

"Olur, biraz daha hızlı iç ama, bir saat kadar sonra kıvamını kaybediyor." "Pekala... Bana telefonda et sıkıntısını çözdüklerini, ve onlara uğramamı söyledi. -Hangi et sıkıntısı? diye geçirdim içimden. Yapacak bir şeyim yoktu, gittim. Rams'in maçı var, bu tip, adı Al, televizyonu açtı ve maçı izliyoruz. Kadının adı Erica, mutfakta salata hazırlıyor, ben altılık bir paket bira getirmişim. Merhaba, diyorum, Al biraları açıyor, içerisi hoş ve sıcak, fırın ya-

nıyor.

"Neyse, rahatız. Görünüşe bakılırsa bir kaç gündür tartışmamışlar, araları iyi. Al, Reagan ve işsizlik üstüne bir şeyler söylüyor ama cevap veremiyorum; beni çok sıkan bir konu. Ülkenin çürüyüp çürümediği beni hiç ilgilendirmez, kendi işime bakarım ben, anlıyor musun?"

"Doğru," dedi barmen, tezgah altından bir yudum alarak.

"Neyse, kadın gelip oturdu ve birasını içti. Erica. Hemşire. Doktorların hastalara sığır mumalesi yaptıklarını söyledi. Allahın cezası doktorların hepsi soyguncuymuş. Onlara sorarsan bokları kokmazmış, Al'ı hiçbir doktora değişmezmiş. Şu ettiği lafa bakar mısın?"

"Al'ı tanımıyorum.," dedi barmen.

"Derken kağıt oynamaya başladık, bu arada Ram's yenik durumda. Bir kaç el oynadıktan sonra Al bana, 'Tuhaf bir karım var, biz iş tutarken birinin izlemesinden hoşlanır,' dedi.'Doğru,' dedi karısı, 'beni gerçekten tahrik eden tek şey.' Bunun üstüne Al, 'Ama izleyecek birini bulmak öyle zor ki. Kolay olacağını sanırsın, ama çok zor.' dedi.

"Ben tek kelime etmedim. İki kart isteyip beş sent artırdım. Kadın kartlarını masaya koydu, Al kartlarını masaya koydu ve masadan kalktılar. Kadın odanın arkasına doğru gitti, Al'da peşinden. 'Orospu,' dedi Al, 'allahın cezası orospu!' Herif karısına orospu diyor, benim önümde 'orospu,' diye bağırıyor. Karısını odanın bir köşesinde sıkıştırıp tokatladı, sonra da bluzunu yırttı. 'Seni orospu!' diye bağırdı gene ve bir tokat daha çakıp yere serdi kadını. Eteği yırtılmıştı, yerde debelenip bağırıyordu.

"Al kadını yerden kaldırıp öptü ve kanepeye fırlattı. Üstüne çıkıp onu öpmeye, elbisesini yırtmaya başladı. Sonra külotunu çıkardı ve onunla sevişmeye başladı. Al gidip gelirken kadın arada sırada Al'ın altından izleyip izlemediğime bakıyordu. İzlediğimi görünce bir deli yılan gibi kıvranıyordu. İyi iş tuttular, sonra da boşaldılar. Kadın kalkıp banyoya gitti, Al'da bira getirmek için mut-

fağa. "Sağol," dedi bana döndüğünde, "çok yardımcı oldun."

"Sonra ne oldu?" diye sordu barmen.

"Rams nihayet sayı kaydetti, televizyonda epeyi bağırıp çağırdılar. Erica banyodan çıkıp mutfağa girdi.

"Al gene Reagan'a sardırdı. Batı'nın Gerileme ve Çöküşünün başlangıcında olduğumuzu söyledi, Spengler'in dediği gibi. Herkes aç gözlü ve kokuşmuştu, çürüme her yere yayılmıştı. Bu konuda kafa ütüledi bir süre.

"Derken Erica yemeğe çağırdı bizi, masaya oturduk. Harika kokuyordu -rosto. Ananas dilimleri ile süslenmiş. But kısmı olmalıydı, dize benzer bir şey gördüm. 'Al,' dedim, 'Dizkapağından kesilmiş bir insan bacağına ne kadar benziyor farkında mısın?' 'Doğru bildin, ta kendisi,' dedi Al."

"Öyle mi dedi?" dedi barmen tazgahın altındaki içkisinden bir yudum alarak.

"Evet," dedi Mel, "böyle bir şey duyunca ne düşüneceğini bilemiyor insan. Sen olsan ne düşünürdün?"

"Ben dalga geçtiğini düşünürdüm," dedi barmen.

"Elbette, ben de öyle düşündüm ve 'Harika, bana bir parça kes öyleyse' dedim. O da bana bir parça kesti. Masada püre, mısır, sıcak ekmek ve salata da vardı. İçi doldurulmuş zeytinler vardı salatada. 'Şu acı hardaldan sür etine biraz, çok iyi oluyor,' dedi Al. Sürdüm. Et fena sayılmazdı.

"'Yahu, Al,' dedim, 'bu et hiç de fena değil. Ne eti bu allahaşkına?' 'Dediğim gibi, insan bacağı. Hollywood bulvarında otostop yapan on dört yaşında bir oğlanı aldık arabaya. Eve getirip yedirdik, içirdik, üç dört gün burda kaldı, Erica ile sevişmemizi izledi, sonra ondan sıkılınca kestik, iç organlarını çıkarıp çöpe attık ve dondurucuya koyduk. Tavuktan çok daha lezzetli, ama iyi bir bifteğe değişmem şahsen."

"Gerçekten öyle mi dedi?" dedi barmen içkisine uzanarak.

"Aynen böyle dedi," diye cevap verdi Mel. "Bir bira daha ver bana."

Barmen Mel'e bir bira daha verdi. Mel anlatmayı sürdürdü. "Ben ciddi olabileceğine hâlâ ihtimal veremiyordum, 'öyleyse dondurucuna bir göz atmama izin ver,' dedim. 'Elbette, işte burda.' dedi. Dondurucunun kapağını açtı. Gövde, bir buçuk bacak, iki kol ve baş duruyordu orda. Bu şekilde parçalanmış. Oldukça hijyenik görünüyordu her şey, ama gene de hoş bir manzara değildi. Baş bize bakıyordu, gözler açık ve mavi, dil dışarda -alt dudağa kadar donmuş.

"Aman allahım, Al," dedim ona, "bir katilsin sen - inanılır gibi değil, kusabilirim!"

"Büyü artık' dedi, 'savaşlarda milyonlarca insan öldürüyorlar, sonra da madalyalar veriyorlar. Dünya nüfusunun yarısının açlıktan ölüşünü koltuklarımızda oturup televizyonda izleyeceğiz."

"İnan bana, Carl, mutfağın duvarları dönmeye başlamıştı. O baş, o kollar, o yarım bacak gözümün önünden gitmiyordu... öldürülmüş bir varlıkta öylesine mutlak bir sessizlik var ki, oysa her nedense öldürülmüş bir varlığın bağıracağını düşünürsün, ne bileyim.

"Neyse, lavaboya gidip kusmaya başladım. Uzunca bir süre kustum. Sonra Al'a ordan çekip gitmek istediğimi söyledim. Sen olsan kendini dışarı atmak istemez miydin?"

"Hem de çabuk," dedi Carl, "çok çabuk."

"Neyse, Al ön kapıya dikildi ve , 'cinayet değil bu, hiçbir şey cinayet değildir. Sana yükledikleri fikirlerden kurtulursan özgür olursun - '*özgür*, anlıyor musun?' dedi.

"Allahın cezası kapının önünden çekil Al, buradan çıkıyorum!" dedim.

"Gömleğime yapıştı ve gömleğimi yırtmaya başladı. Yüzüne vurdum ama gömleğimi yırtmaya devam etti. Tekrar tekrar vurdum yüzüne ama hiçbir şey hissetmiyordu sanki. Televizyonda Rams maçı vardı hâlâ. Kapıdan çekildim, bu kez karısı üstüme atıldı ve beni öpmeye başladı. Şaşırıp kalmıştım. Güçlü kadındı. Bir hemşirenin bilmesi gereken bütün numaraları biliyordu. Onu üstümden

itmeye çalıştım ama nafile. Ağzını ağzıma yapıştırmıştı, kocası kadar kaçıktı. Sertleşmeye başlamıştım. Elimde değildi. Yüzü pek matah değildi ama bacakları nefis, kıçı iriydi ve daracık bir elbise vardı üstünde. Dili etli, tükürüklü ve haşlanmış soğan tadındaydı ama elbisesini değiştirip bu daracık yeşil elbiseyi giymişti ve elbisesini yukarı kaldırınca jüponunu gördüm, kan kırmızıydı, ve iyice azdım, yan tarafa baktığımda Al'ın kamışını çıkarıp eline aldığını ve izlediğini gördüm.

"Onu kanepeye fırlatıp üstüne çıktım ve düzmeye başladım. Al tepemizdeydi, derin nefes alıyordu. Üçümüz birlikte boşaldık, gerçek bir trio. Sonra ben kalkıp üstümü başımı düzeltmeye başladım. Banyoya gidip yüzüme su serptim, saçımı taradım ve dışarı çıktım. Kanepede oturmuş maçı izliyorlardı. Al bana bir bira açtı. Oturup bir sigara yaktım ve birayı içtim. Başka bir şey olmadı.

"Kalktım ve gideceğimi söyledim. İkisi de güle güle dedi ve Al istediğim zaman arayabileceğimi ekledi. Sonra daireden çıkıp kendimi sokağa attım, arabama bindim ve gazladım. Bu kadar."

"Polise gitmedin mi?" diye sordu barmen.

"Anlamaya çalış, Carl, kolay değil, beni aileye dahil etmiş gibi oldular. Benden herhangi bir şey gizlemeye filan çalışmadılar, anlıyor musun?"

"Bana sorarsan bu cinayetin suç ortağısın."

"Ama ben bu insanların gerçekten *kötü* insanlara benzemediklerini düşünüyorum, Carl. Bana onlardan çok daha itici gelen, fakat hayatlarında hiçbir şey öldürmemiş çok insan tanıdım. Bilemiyorum, insanın kafası karışıyor. Dondurucudaki oğlanın dondurulmuş iri bir tavşan olduğunu bile düşündüm...

Barmen tezgahın altından Luger'i çekip Mel'e doğrulttu.

"Pekala," dedi, "ben polisi ararken sen sakın kımıldama."

"Bak, Carl - bu konuda karar vermek sana düşmez."

"Bok düşmez! Bir vatandaşım ben! Sizin gibi orospu çocuk-larının insanları dondurucular a tıkmalarına seyirci kalamam. Sıra bana da gelebilir!"

"Bak, Carl, bana bak! Sana bir şey söyleyeceğim..."

"Pekala, söyle."

"Palavraydı."

"Bana anlattıkların mı?"

"Evet, başından sonuna kadar. Kerizledim seni. Şimdi şu silahı yerine koy da birer viski içelim."

"O hikaye uydurma değildi."

"Sana uydurdum diyorum."

"Olamaz - çok fazla ayrıntı vardı. Kimse böyle uyduramaz. Mümkün değil."

"Sana palavraydı diyorum, Carl."

"Beni buna ikna edemezsin."

Carl telefonu kendine çekmek için sol tarafına doğru uzandı. Telefon tezgahın üstündeydi. Carl telefonu almak için uzandığında Mel bira şişesini kapıp Carl'ın yüzüne çarptı. Carl elindeki silahı düşürüp ellerini yüzüne götürdü. Mel tezgahın üstünden atlayıp bir kez daha vurdu şişe ile - bu kez kulağının arkasına- ve Carl yere yığıldı. Mel silahı aldı, doğrulttu, tetiği bir kez çekti, silahı bir kese-kağıdına koydu, tezgahın üstünden sıçradı, kapıya yürüdü ve bulvara çıktı. Arabasının önündeki park saatinin süresi bitmişti ama ceza kesmemişlerdi henüz. Arabasına binip sürdü.

PIRANDELLO OKUNDU MU?

Kız arkadaşım evden çıkmamı istemişti, çok büyük bir evdi, güzel ve rahat, koca bir arka bahçe, kurbağalar, cırcır böcekleri ve kediler. Neyse, insan bu tür durumlardan nasıl çıkarsa öyle çıkmıştım -şeref, cesaret ve beklentiyle. Yeraltı gazetelerinden birine bir ilan verdim:

Yazar: daktilo takırtısının televizyon dizilerinin kaydedilmiş kahkahalarına yeğlendiği bir yer arıyor. Ayda 100 dolara kadar. Bağımsız olmalı.

Taşınmak için bir ay sürem vardı, kız arkadaşım yıllık ailevi toplantı için Colorado'ya gitmişti. Yatağa uzanmış telefonun çalmasını bekliyordum. Çaldı nihayet. Onun veya karısının "yaratma isteği" uyandığında üç çocuğuna bakıcılık etmemi isteyen bir adamdı arayan. Yatak ve yemek ücretsizdi ve onların yaratma isteği olmadığında yazı yazabilirdim. Düşüneceğimi söyledim. İki saat sonra tekrar çaldı telefon. "Cevabın ne?" diye sordu. "Hayır," dedim. "Peki başı belada hamile bir kadın tanıyor musun?" diye sordu. Birini bulmaya çalışacağımı söyleyip kapattım telefonu.

Ertesi gün yine çaldı telefon. "İlanını okudum," dedi bir kadın.

"Yoga öğretmeniyim." "Öyle mi?" "Evet, egzersiz ve meditasyon öğretirim." "Öyle mi?" "Yazar mısın?" "Evet." "Ne hakkında yazıyorsun?" "Hay Allah, bilmiyorum. Kulağa çok kötü gelecek ama: Hayat hakkında... sanıyorum." "Evet, kulağa kötü geliyor. Cinsellik de var mı?" "Hayatta yok mu?" "Bazen. Bazen de yok." "Anlıyorum." "Adın ne?" "Henry Chinaski." "Yayınlandın mı?" "Evet." "Peki. Kalabileceğin büyük bir yatak odası var, ayda yüz dolar. Girişi bağımsız." "Uygun gibi." "Pirandello okudun mu?" "Evet." "Swinburne okudun mu?" "Okumayan var mı?" "Herman Hesse okudun mu?" "Evet, ama eşcinsel değilim." "Eşcinsellerden nefret mi edersin?" "Hayır, ama onları sevmem." "Peki, ya siyahlar?" "Ne olmuş siyahlara?" "Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" "İyidirler." "Önyargılı mısın?" "Herkes önyargılıdır." "Tanrının nasıl bir şey olduğunu düşünüyorsun?" "Beyaz saçlı, kıvırcık sakallı ve kamışı yok." "Aşk hakkında ne düşünüyorsun?" "Aşk hakkında düşünmem." "Oldukça ukala bir tipsin. Sana adresimi vereyim. Gel beni gör."

Adresi aldım ve iki gün televizyonun karşısında yattım, sabahları ağlatan dizileri, öğleden sonra casus dizilerini izliyordum, bir de boks maçlarını. Telefon çaldı. Kadındı arayan.

"Gelmedin?" "İşlerim vardı." "Aşık mısın?" "Evet, yeni bir roman yazıyorum." "Bol cinsellik var mı?" "Bazen." "İyi sevişir misin?" "Erkeklerin çoğu iyi seviştiklerini düşünmekten hoşlanırlar. İyiyim herhalde, ama müthiş değilim." "Yalar mısın?" "Evet." "Güzel." "Odan geçerli mi hâlâ?" "Evet. Büyük yatak odası. Yalar mısın gerçekten?" "Hem de nasıl. Ama herkes yalıyor artık. 1982 senesindeyiz ve ben 62 yaşındayım. Aynı işi yapabilecek benden otuz yaş genç birini bulabilirsin." "Şaşarsın."

Buzdolabına gidip bir birayla bir sigara aldım. Ahizeyi kaldırdığımda ordaydı hâlâ. "Adın ne?" diye sordum. Anında unuttuğum havalı bir isim verdi bana.

"Yazılarını okuyorum," dedi. "Güçlü bir yazarsın gerçekten. Bok dolusun ama insanların duygularını harekete geçiren bir tarzın var."

"Haklısın. Büyük bir yazar değilim, ama farklıyım."
"Nasıl yalarsın bir kadını?"
"Dur bir dakika."
"Hayır, anlat bana."
"Bir sanattır."
"Öyledir, evet."
"Nasıl başlarsın?" "Küçük bir fırça darbesiyle, çok hafif." "Tabii, tabii. Sonra?" "Teknikler var..." "Ne teknikleri?" "İlk temas o bölgedeki duyarlılığı azaltır, oraya aynı etkiyle dönemezsin." "Bu da ne demek?" "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Azdırıyorsun beni." "Ama bu çok bilimsel." "Hayır, cinsel. Beni azdırıyorsun." "Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Peki, erkek ne yapar öyle bir durumda?" "Aldığın hazzın kadını yönlendirmesine izin verirsin. Her seferinde farklıdır." "Nasıl yani?" "Bazen abartılıdır, bazen müşfik, kendini nasıl hissettiğine bağlı." "Anlat." "Şimdi, her şey klitoriste biter." "Bir daha söyle o kelimeyi." "Hangi kelimeyi?" "Klitoris." "Klitoris, klitoris, klitoris..." "Emer misin? Isırır mısın?" "Tabii." "Kudurtuyorsun beni." "Afedersin." "Büyük yatak odasını vereceğim sana. Bağımsız olmayı mı seversin?" "Söylemiştim." "Klitorisimi anlat bana." "Her klitoris farklıdır." "Şu anda bağımsız değil odan. Bir yan duvar örüyorlar. İki günlük iş. Seveceksin burayı."

Adresini aldım tekrar, kapattım ve yatağa döndüm. Telefon çaldı. Gidip açtım ve bu kez yatağa aldım. "Her klitoris farklıdır derken neyi kastediyordun?" "Büyüklük ve uyarıya tepki açısından farklıdırlar demek istiyorum." "Uyaramadığın bir klitorise rastladın mı?" "Henüz rastlamadım." "Neden hemen gelmiyorsun?" "Eski bir arabam var. Kanyonu tırmanamam." "Otobana gir ve Hidden Hills sapağından çık, otoparka gir. Orda buluşuruz." "Tamam."

Kapattım, giyindim ve arabama bindim. Otobana girip, Hidden Hills sapağından çıktım, otoparkı buldum ve oturup bekledim. Yirmi dakika sonra yeşil elbiseli, şişman bir kadın yanaştı. 82 model

beyaz bir cadillac vardı altında. Ön dişleri kaplamaydı. "Sen misin?" diye sordu.

"Benim."

"Aman Allahım. Pek çekici sayılmazsın."

"Sen de öyle."

"Peki. Gel."

Arabamdan inip arabasına bindim. Elbisesi çok kısaydı. Bana yakın tombul bacağında bir köpeğin üstünde ayakta duran bir haberci çocuğu andıran küçük bir dövme vardı.

"Para vermem sana," dedi.

"Peki."

"Yazara benzemiyorsun sen."

"Allaha şükür."

"Herhangi bir şey yapabilicek birine benzemiyorsun aslında..."

"Çok şey var yapamadığım."

"Telefonda felaketsin ama. Kendimi okşuyordum. Sen okşuyor muydun kendini?"

"Hayır."

Sustuk. İki sigaram kalmıştı, ikisini de içtim. Radyosunu açıp müzik dinledim sonra. Evinin uzun ve kıvrımlı bir girişi vardı, garajın kapıları otomatik açılıyordu. Emniyet kemerini çözüp kollarını bana doladı birden. Kapağı açık bir Hint mürekkebi şişesini andırıyordu ağzı. Dili çıktı dışarı. Kanapede kaykılmış öpüşüyorduk. Bitti sonra. Çıktık. "Gel," dedi. Güllerin arasında bir patikadan izledim onu. "Tek kuruş ödemeyeceğim sana," dedi, "bi s.kim ödemeyeceğim." "Peki," dedim. Çantasından anahtarını çıkardı, kapıyı açtı, peşinden içeri girdim.

BOŞA VURUŞ

Meg ve Tony, Tony'nin karısını havaalanına götürdüler. Dolly havalandıktan sonra havaalanının barına uğradılar. Meg bir viski soda söyledi. Tony sulu skoç.

"Karın sana güveniyor," dedi Meg.

"Evet," dedi Tony.

"Ben sana güvenebilir miyim acaba?"

"Düzüşmekten hoşlanmaz mısın?"

"Sorun bu değil."

"Nedir?"

"Sorun şu ki, Dolly benim arkadaşım."

"Biz de arkadaş olabiliriz."

"O şekilde değil."

"Modern ol. Modern çağda yaşıyoruz. İnsanlar yatıp kalkıyorlar. Takıntıları yok. Tavanlardan sarkıp s.kişiyorlar. Köpek s.kiyorlar, bebek s.kiyorlar, tavuk, balık ..."

"Seçmeyi severim. Şefkat duymalıyım."

"Çok ayağa düşmüş bir laf bu. Şefkat insanın içinde var zaten. Şefkati yeterince beslersen bir sonraki adım aşık olduğunu sanmaktır."

"Peki, aşkın nesi var, Tony?"

"Bir önyargı biçimidir aşk. İhtiyaç duyduğun şeyi seversin, sana iyi bir duygu veren şeyi, işine geleni. Dünyada tanıyabilsen daha çok seveceğin on kişi varken birine aşık olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Ama asla tanımayacaksın o insanları."

"Tamam, bulduğumuzla yetiniriz."

"Doğru. Ama aşkın rastlantısal olduğunu kabul etmeliyiz yine de. İnsanlar çok büyütüyor aşkı. Bu açıdan iyi bir s.kiş tamamen gözardı edilmemeli."

"Ama o da rastlantısaldır."

"Çok haklısın. İçsene. Bir tane daha söyleyelim."

"Ağzın iyi laf yapıyor Tony, ama işe yaramayacak."

"Ne yapalım," dedi Tony barmeni başıyla çağırırken, "yas tutacak değilim..."

Cumartesi akşamıydı, Tony'nin evine gidip televizyonu açtılar. İlginç bir şey yoktu. Bir kaç Tuborg içip televizyon izlerken lafladılar.

"Şunu duydun mu daha önce," dedi Tony, "atlar insanlar üstüne bahis oynamayacak kadar zekidir."

"Hayır."

"Neyse. Bir deyim bu. İnanmayacaksın ama bir düş gördüm geçen gece. Ahırdaydım ve bir at geldi beni çalıştırmak için. Kollarını ve bacaklarını boynuma dolamış bir maymun vardı sırtımda ve ucuz şarap kokuyordu. Sabahın altısıydı, San Gabriel dağlarından soğuk bir rüzgar esiyordu. Dahası, sis vardı. 52 saniyede 600 metre koştum, zorlanmadan. Yarım saat kadar da sıcak yürütüp ahıra soktular beni. Bir at geldi, bana haşlanmış yumurta, greyfurt, kızarmış ekmek ve süt getirdi. Yarıştaydım sonra. Tribünler tıka basa doluydu, atlarla. Günlerden Cumartesi olmalıydı. Beşinci koşudaydım. Birinci geldim ve otuz iki dolar kırk sent kazandırdım. Ne düş ama, değil mi?"

"Evet," dedi Meg. Bacak bacak üstüne attı. Mini etek giymişti ve altında külotlu çorap yoktu. Çizmeleri baldırlarını örtüyordu.

Bacaklarının üst kısmı çıplaktı, dolgun. "Tuhaf bir rüya." Otuz yaşındaydı. Ruju çok hafif parıldıyordu dudaklarında. Çok esmer, uzun saçlı. Pudra yok, parfüm yok. Parmak izi hiç alınmamış. Kuzey Maine doğumlu.

Tony kalkıp iki bira daha aldı. Geri döndüğünde Meg, "Tuhaf bir düş, ama çoğu öyledir. Tuhaf şeyler gerçek yaşamda olunca insan düşünmeye başlıyor..."

"Ne gibi?"

"Ağbim Damion gibi. Sürekli kitap okurdu... mistisizm, yoga, bu tür şeyler. Odasına girdiğinde üstünde şortuyla tepe üstü duruyor olması olağandı. Uzak Doğu'ya bile gitti iki kez... Hindistan tarafları. Avurtları çökmüş ve yarı deli döndü, kırk kilo filandı. Vazgeçmedi ama. Bir herifle tanıştı, Ram Da Bettle adında veya öyle bir şey. Ram Da Bettle'ın San Diego civarında bir yerde büyük bir çadırı var ve bu kerizlerden beş günlük bir seminer için 175 dolar alıyor. Çadır denize bakan bir kayanın üstüne kurulu. Toprak Bettle'in yattığı yaşlı kıza ait, Bettle'ın kullanmasına izin veriyor. Damion, Ram Da'nın kendisine gerekli son ışığı verdiğini söyledi. Ve inanılır gibi değildi. Detroit'te küçük bir dairede oturuyordum, birden belirip ödümü patlatmıştı..."

Tony Meg'in bacaklarına baktı ve "neydi ödünü patlatan?" diye sordu.

"Biliyorsun işte, beliriyor birden..." Meg, Tuborg'unu aldı.

"Seni ziyarete mi geldi?"

"Denebilir. Şöyle söyleyim: Damion kendini dematerya lize edebiliyor."

"Öyle mi? Sonra ne oluyor?"

"Başka bir yerde beliriyor."

"Aniden?"

"Aniden."

"Uzun mesafeler katederek?"

"Hindistan'dan Detroit'e geldi. Detroit'teki daireme."

"Ne kadar zamanda?"

"Bilmem. On saniye, belki."

"On saniye... hımmm."

Oturup bakıştılar. Meg kanepede, Tony ise karşısında oturuyordu.

"Bak, Meg. Çok arzuluyorum seni. Karım asla bilmeyecek."

"Hayır, Tony."

"Şimdi nerede kardeşin?"

"Detroit'teki daireme yerleşti. Ayakkabı fabrikasında çalışıyor."

"Bir bankanın kasasına girip bütün paraları aldıktan sonra ordan çıkabilir. Yeteneğini kullanabilir. Ayakkabı fabrikasında çalışmanın alemi ne?"

"Böyle bir yetenek kötü bir amaç için kullanılamazmış."

"Anlıyorum. Meg unutalım kardeşini."

Tony kanepeye gidip Meg'in yanına oturdu.

"Biliyor musun Meg, kötü olanla, bize kötü olduğu öğretilenler farklı şeyler olabilir? Toplum bize bazı şeylerin kötü olduğunu öğretip bizi köleleştirmeye çalışır."

"Banka soymak gibi mi?"

"Geçilmesi gereken aşamaları es geçip düzüşmek gibi."

Tony Meg'i kavrayıp öptü. Karşı koymamıştı. Tekrar öptü onu. Meg dilini Tony'nin ağzına verdi.

"Yine de yapmamalıyız diye düşünüyorum Tony."

"İstiyormuş gibi öpüşüyorsun ama."

"Aylardır bir erkekle sevişmedim, Tony. Karşı koymak güç, ama Dolly ve ben arkadaşız. Ona bunu yapmak istemiyorum."

"Ona yapmayacaksın. Bana yapacaksın."

"Ne demek istediğimi anladın." Tony tekrar öptü onu, uzun öptü bu kez. Kenetlenmişlerdi.

"Yatak odasına gidelim, Meg."

Meg onu izledi. Tony soyunmaya başladı, elbiselerini bir iskemleye fırlatarak. Meg banyoya gitti, yatak odasının hemen yanındaydı. Oturup işedi, kapı açıktı.

"Hamile kalmak istemem ve korunmuyorum."

"Tasalanma."

"Neden tasalanmayayım?"

"Kendimi kısırlaştırdım."

"Hepiniz aynı şeyi söylersiniz."

"Doğru. Kanallarımı kestirttim."

Meg kalkıp sifonu çekti.

"Ya günün birinde bir çocuk sahibi olmak istersen?"

"Günün birinde bir çocuk sahibi olmak istemiyorum."

"Bir erkeğin kendini kısırlaştırması korkunç bir şey bence."

"Tanrı aşkına, Meg, ahlak dersini kes ve yatağa gel."

Meg odaya girdiğinde çırılçıplaktı. "Yani, Tony, doğaya karşı işlenmiş bir suç bu."

"Peki, ya kürtaj? O da mı doğaya karşı işlenmiş bir suç?"

"Tabii. Cinayet."

"Prezervatife ne demeli? Mastürbasyon?"

"Aynı şey değil Tony."

"Yaşlanıp ölmeden gir şu yatağa."

Meg yatağa girdi ve Tony ona sarıldı. "Oo, ne güzel sana sarılmak. Hava ile şişirilmiş plastik gibisin..."

"Bu ne böyle, Tony? Dolly hiç söz etmedi bundan bana... Çok büyük!"

"Sana neden söz etsin?"

"Haklısın. Sok şunu bana artık!"

"Bi dakka, bekle!"

"Hadi, istiyorum!"

"Ya Dolly ne olacak? Doğru olur mu sence?"

"Ölüm döşeğindeki annesinin yasını tutuyor! O kullanamaz, ben kullanabilirim!"

"Evet, evet."

Tony üstüne çıktı ve girdi.

"Evet, Tony! Ver onu bana!"

Verdi Tony. Ağır ama sürekli veriyordu, bir yağ pompasının ko-

lu gibi. flap, flop, flap, flop.

"Tamam, Meg! Kalk o yataktan! Sana duyulan güveni kötüye kullanarak ahlaki bir suç işliyorsun!"

Tony omuzunda bir el hissetti, biri onu çekiyordu. Yana devrilip baktı. Yeşil gömlekli, kot pantolonlu biri duruyordu karşısında.

"Hey," dedi Tony, "ne işin var dairemde?"

"Damion bu," dedi Meg.

"Örtün küçük kızkardeş! Utanç yayıyor bedenin!"

"Bana bak orospu çocuğu," dedi Tony yattığı yerden.

Meg banyoda giyiniyordu. "Bağışla Damion. Bağışla!"

"Görüyorum ki tam zamanında gelmişim Detroit'ten," dedi Damion "Beş dakika daha geç gelmiş olsaydım iş işten geçmiş olacaktı."

"On saniye," dedi Tony.

"Sen de örtünmeye başla genç adam," dedi Damion, Tony'ye bakarak.

"Moruk," dedi Tony, "burası benim evim. Seni kim içeri aldı bilmiyorum. Ama yatağımda dal taşak uzanmak hakkım gibi geliyor bana."

"Çabuk ol, Meg," dedi Damion, "seni çıkaracağım bu günah yuvasından."

"Bana bak," dedi Tony kalkıp şortunu giyerken, "kız kardeşin istekliydi ve ben istekliydim, bu da iki oya karşılık bir oy yapar."

"Ta-ta," dedi Damion.

"Ta-ta ma-ta," dedi Tony. "İkimizde patlatmak üzereydik sen tepemize inip demokratik bir karara müdahale ettiğinde, iyi bir s.kişin içine ettin."

"Eşyalarını topla Meg. Hemen eve götürüyorum seni."

"Evet, Damion!"

"Kafanı patlatmak geliyor içimden, s.kiş katili!"

"Kendine hakim ol lütfen. Şiddetten iğrenirim!"

Bir yumruk salladı Tony. Damion kaybolmuştu.

"Burdayım, Tony." Banyonun kapısında duruyordu Damion.

Tony hışımla üstüne gitti. Yine kayboldu Damion.

"Burdayım, Tony." Yatağın üstünde duruyordu, ayakkabılarıyla.

Tony koştu, üstüne uçtu, boşluğu yakaladı, yatağın öbür yanından yere düştü. Kalkıp bakındı. "Damion! Ah, Damion! Seni ucuz, teneke boynuzlu, ayakkabı fabrikası süpermeni seni! Nerdesin! Gel bana Damion!"

Ensesinde bir darbe hissetti. Kırmızı bir ışık çaktı ve uzaktan gelen bir trompet sesi duydu. Yüzüstü halıya yığıldı sonra.

Bir süre sonra telefon sesiyle kendine geldi. Komodinin üstünde duran telefona gitti güçlükle, ahizeyi kaldırıp yatağa çöktü.

"Tony?"

"Evet."

"Tony sen misin?"

"Evet."

"Benim, Dolly."

"Selam, Dolly. Ne var ne yok, Dolly?"

"Komik olma Tony. Anne öldü."

"Anne mi?"

"Evet annem. Bu gece."

"Üzüldüm."

"Cenazeye kalacağım. Cenazeden sonra dönerim."

Tony kapattı. Yerde duran sabah gazetesini gördü. Yerden alıp yatağa uzandı. Falkland savaşı sürmekteydi. Her iki taraf da ihlallerden sözediyordu. Ateş açıyorlardı. Bitmeyecek miydi şu Allahın belası savaş?

Tony kalkıp mutfağa gitti. Biraz salam ve ciğer ezmesi buldu buzdolabında. Kendine salamlı ve ciğer ezmeli bir sandöviç hazırladı, hardal, soğan ve domates de koydu. Son bir şişe Tuborg kalmıştı. Tuborg'u içip sandöviçi yedi kalvaltı masasında. Sonra bir sigara yakıp düşünmeye başladı, kaynanası biraz para bırakmış olabilirdi, iyi olurdu, çok iyi. Bu kadar zor bir geceden sonra biraz şansı haketmiştir insan.

EDDİE'NİN ANNESİ

Eddie'nin annesi kazma dişliydi, ben de öyle. Bir keresinde bakkala giderken yokuşu beraber çıkmıştık, "Henry, ikimizde tel taktırmalıyız dişlerimize, korkunç görünüyoruz." demişti. Gururla yürümüştüm yanında, üstünde sarı çiçekli dar bir elbise, ayağında yüksek ökçeli ayakkabılar vardı, yürürken kırıtıyor, ökçeleri asfaltta takırdıyordu. Eddie'nin annesiyle yürüyorum, Eddie'nin annesi benimle yürüyor, ikimiz yokuşu çıkıyoruz diye geçirmiştim aklımdan. Buydu hepsi, ben eve ekmek aldım, o da alışverişini yaptı. Bu kadar.

Eddie'nin evine gitmeyi seviyordum. Annesi elinde içkisiyle koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış olurdu, çoraplarının bitip teninin başladığı yeri görebilirdiniz. Beğenirdim Eddie'nin annesini, gerçek bir hanımefendiydi. İçeri girdiğimde, "Merhaba Henry," der eteğini indirmezdi. Eddie'nin babası da selamlardı beni. iri biriydi, o da elinde içkisiyle oturuyor olurdu. 1933 senesinde kolay değildi iş bulmak, ayrıca Eddie'nin babası çalışamazdı. I. Dünya savaşına pilot olarak katılmış, uçağı isabet almıştı. Kollarında kemik yerine teller vardı. O da Eddie'nin annesiyle oturur, içerdi. Oturdukları yer karanlıktı, ama Eddie'nin annesi sık gülerdi.

Eddie'yle maket uçaklar yapıyorduk, balsa tahtasından, ucuz şeyler. Uçamazlardı, elle uçururduk. Eddie'nin bir Spad'ı, benimse bir Fokker'ım vardı. Jean Harlow'un da oynadığı "Cehennem Melekleri" filmini görmüştük. Jeaan Harlow'u Eddie'nin annesinden daha seksi bulmuyordum. Eddie'ye annesinden söz etmiyordum tabii ki. Sonra Eugene de katılmaya başladı. Eugene'in de bir Spad'ı vardı ve Eugene'e Eddie'nin annesinden söz edebiliyordum. Fırsat buldukça. Hava muharebelerimiz ilginçti. İki Spad bir Fokker 'a karşı. Elimden geleni yapar, ama genellikle vurulurdum. Beni kıstırdıklarında bir Immelmann numarası çekerdim. Eski uçak dergilerini okurduk, Flying Aces en iyisiydi. Hatta editöre bir kaç mektup yazmıştım ve yanıtlamıştı. Immelmann numarası nerdeyse olanaksızdır, diye yazmıştı. Kanatlara çok fazla yük biniyordu. Ama mecbur kalıyordum bazen, özellikle Spad'lardan biri kuyruğumda olduğunda. Genellikle kanatlarım parçalanır uçaktan atlamak zorunda kalırdım.

Eddie yanımızdan uzaklaştığında Eddie'nin annesini konuşurduk.

"Bacakları müthiş."

"Göstermekten de çekinmiyor."

"Eddie geliyor, dikkat et."

Annesinden bu şekilde söz ettiğimiz Eddie'nin aklından bile geçmiyordu. Biraz utanıyordum ama elimde değildi. Onun benim annemden bu şekilde söz etmesini istemezdim. Annem onun annesi gibi görünmüyordu tabii. Kimsenin annesi onun annesi gibi görünmüyordu. Kazma dişlerin bu işte bir payı olabilir, bakınca o kazma dişleri görüyordun, biraz sararmış, sonra aşağı bakıyordun ve bacakları görüyordun, bir ayağını çevirip sallıyor. Evet, ben de kazma dişliydim.

Neyse, Eugene'le oraya gidip savaş muharebeleri yapıyor, ben Immelmans'larımı çekip kanatlarımı parçalıyordum. Oynadığımız bir oyun daha vardı, Eddie'de oynardı o oyunu. Gösteri uçuşları yapıp, yarışlara katılan pilotlardık. Havalanıp inanılmaz risklere

giriyor, ama bir şekilde her seferinde geri dönmeyi başarıyorduk. Bazen evlerimizin ön bahçelerine inerdik. Her birimizin evi ve karısı vardı, karılarımız bizi beklerlerdi. Karılarımızın nasıl giyindiklerini anlatırdık birbirimize. Çok şey giymezlerdi. En az Eugene'inki giyerdi. Önünde koca bir deliği olan bir elbise giyerdi hatta. Kapının önünde karşılardı Eugene'i. Benim karım o kadar cüretkar değildi. Sürekli sevişirdik karılarımızla. Doymak bilmiyorlardı. Biz havada hayatlarımızı tehlikeye atarken onlar bizi sabırsızlıkla beklerlerdi. Ve ölesiye severlerdi bizi, başka kimseyi sevmezlerdi. Bazen onları aklımızdan silip hava muharebelerimize dönmeye çalışırdık. Eddie haklıydı: kadınlardan sözettiğimizde çimlere uzanmaktan başka bir şey yapmıyorduk. Bazen Eugene, "hey, benimki kalktı," der, bende sırtüstü dönüp ona benimkini gösterirdim. Böyle geçerdi öğleden sonraları genellikle. Eddie'nin annesiyle babası içerde oturup içerlerdi, arada sırada Eddie'nin annesinin kahkahası duyulurdu.

Bir gün Eugene'le oraya gidip Eddie'ye seslendik, ama Eddie dışarı çıkmadı. "Hey Eddie, Allahaşkına, çık artık!" Eddie çıkmadı.

"Yolunda gitmeyen bir şey var içerde," dedi Eugene, "yolunda gitmeyen bir şey olduğundan eminim."

"Biri öldürüldü belki."

"Girip baksak iyi olur."

"Emin misin?"

"Evet, iyi olur."

Tel kapıyı açıp içeri girdik. Her zamanki gibi karanlıktı içerisi. İki kelime duyduk sonra.

"Lanet olsun!"

Eddie'nin annesi yatak odasındaki yatağa uzanmıştı ve sarhoştu. Bacaklarını karnına çekmişti, eteği bayağı sıyrılmıştı. Eugene kolumu kavradı, "Aman Allahım şuraya bak!"

İyi görünüyordu, çok iyi görünüyordu, tadına varamayacak kadar korkmuştum ama. Biri gelip bizi bakarken yakalasa? Elbisesi

bayağı yukardaydı ve sarhoştu, o bacaklar, külotu görünecekti nerdeyse.

"Hadi, Eugene, çıkalım burdan."

"Hayır, bakalım. Ona bakmak istiyorum. İnanılmaz!"

Bir keresinde oto-stop yaparken bir kadın almıştı beni, o günü anımsamıştım. Kadının eteği belindeydi, nerdeyse belinde. Uzağa bakmıştım, önüme bakmıştım ve korkmuştum. Ben camdan bakarken konuşmuş, ben de sorularını yanıtlamıştım. "Nereye gidiyorsun?" "Güzel bir gün değil mi?" gibi şeyler sormuştu. Korkmuştum ama. Ne yapacağımı bilmiyordum, ama yaparsam başımın belaya gireceğini biliyordum. Bağıracak veya polis çağıracaktı. Arada sırada kaçamak bir bakış atmakla yetinip başka tarafa bakmıştım. İndirmişti beni sonunda.

Eddien'nin annesiyle de aynı korkuyu hissetmiştim.

"Eugene ben çıkıyorum!"

"Sarhoş, burada olduğumuzu bile bilmiyor."

"Gitti orospu çocuğu," dedi kadın yataktan. "Gitti ve oğlumu da götürdü, bebeğimi..."

"Konuşuyor," dedim.

"Sayıklıyor," dedi Eugene, "hiçbir şeyin farkında değil."

Yatağa doğru yürüdü. "İzle."

Eteğini tutup daha da yukarı kaldırdı. Külotu görünüyordu. Pembeydi.

"Eugene, gidiyorum."

"Ödlek!"

Eugene orda durmuş bacaklara ve külota bakıyordu. Uzun süre durdu orda. Kamışını çıkardı sonra. Eddie'nin annesinin inlediğini duydum. Yatakta hafifçe döndü. Eugene biraz daha yaklaştı ona. Sonra kamışının başını bacağına değdirdi. Tekrar inledi kadın. Ve Eugene boşaldı. Kadının bacağına boşalmıştı, bol miktarda, bacağından aşağı akıyordu. Eddie'nin annesi "s.ktir!" dedi ve birden doğruldu. Eugene kapıdan dışarı fırladı, ben de arkasından. Eugene mutfakta buzdolabına çarptı, toparlandı ve tel kapıdan çıktı. Pe-

şindeydim, sokakta koşuyorduk. Benim evime kadar koştuk, park girişini de koşup garaja girdik, kapıları kapattık.

"Bizi gördü mü sence?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Pembe külotuna patlattım."

"Delisin. Ne demeye yaptın böyle bir şeyi?"

"Tahrik olmuştum. Dayanamadım. Elimde değildi."

"Hapse girebiliriz."

"Sen bir şey yapmadın. Ben bacağına boşaldım."

"Ben de izliyordum."

"Ben eve gideceğim," dedi Eugene.

"Peki, git."

Park girişini yürüyüp karşıya geçişini izledim. Garajdan çıktım, arka balkondan eve girip yatak odama girdim, kapıyı kilitledim ve Eddie'nin annesinin o şekilde yatakta yatışını düşündüm. Ama bu kez pembe külotunu çıkarıp içine girdiğini hayal ettim. Ve hoşuna gitmişti.

Bütün öğleden sonra ve akşam yemeği booyunca bir şeylerin olmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Yemekten sonra yatak odama gittim ve oturup bekledim. Sonra yatma saati geldi, yatakta uzanıp bekledim. Babamın yan odada horladığını duyuyor, hâlâ bekliyordum. Uyudum sonra.

Ertesi gün Cumartesiydi, Eugene'i ön bahçesinde elinde bir havalı tüfekle gördüm. Ön bahçelerinde iki palmiye ağacı vardı, ağaçtaki serçeleri vurmaya çalışıyordu. İkisini vurmuştu. Üç kedileri vardı, serçelerden biri yere düşüp kanat çırpmaya başladığında kedilerden biri atılıp götürüyordu serçeyi.

"Hiçbir şey olmadı," dedim Eugene'e.

"Şimdiye kadar olmadığına göre artık olmaz," dedi. "S.kmeliydim onu. Onu s.kmediğime yanıyorum şimdi."

Bir serçe daha vurdu ve serçe yere düştü, yeşilsarı gözlü tombul bir kedi serçeyi kapıp kümesin arkasında kayboldu. Karşıya geçip eve gittim. Babam ön balkonda bekliyordu. Kızgın görünüyordu. "Bak, bahçeyi biçmeye başlamanı istiyorum! Hemen!"

Garaja gidip çim biçeri çıkardım. Önce park girişini biçtim. Çimbiçer eski ve yağsızdı, zor işti. Ben çimbiçeri iterken babam balkondan durmuş beni izliyordu, kızgın.

PUŞT HÜZÜN

Şair Victor Valoff için büyük şair denemezdi. Dar bir çevrede ünlenmişti ve kadınlar ona bayılırlardı. Geçimini karısı sağlıyordu. Her gece yerel kitapevlerinden birinde şiirlerini okur, sık sık radyo programlarına konuk olurdu. Şiirlerini yüksek ve dramatik bir sesle okur, ancak sesinin perdesi hiç değişmezdi. Sürekli doruktaydı Victor. Kadınları cezbeden de bu olmalıydı. Kimi dizeleri tek başlarına güçlüydüler, ancak şiiri bütün olarak ele alınca Victor'un aslında hiçbir şey anlatmadığını ve bunu bağıra çağıra yaptığını fark ediyordunuz.

Ama Vicki bütün kadınlar gibi ahmakların cazibesine kolay kapıldığı için bir gece Victor'u dinlemeye gidelim diye tutturdu. Feminist-Lezbiyen-Devrimci kitabevlerinden birinde sıcak bir Cuma akşamıydı. Giriş ücretsizdi. Şiirlerini okumak için para almazdı Victor. Şiirlerinden sonra resimleri sergilenecekti. Son derece modern çalışırdı. Genellikle kırmızı bir-iki fırça darbesi ve uyumsuz bir renkle yazılmış bir vecize.

Tim Leary'nin fotoğrafları asılmıştı duvarlara. REAGAN'I YARGILAYIN yazıları. REAGAN'I YARGILAYIN yazılarına itirazım yoktu. Valoff ayağa kalktı ve kürsüye doğru yürüdü. Elinde

yarısı içilmiş bir şişe bira vardı.

"Bak," dedi Vicki, "yüzüne bak. Nasıl da acı çekmiş!"

"Evet, dedim, "şimdi de ben acı çekeceğim."

Çoğu şaire kıyasla ilginç bir yüzü vardı Victor'un aslında. Ama çoğu şaire kıyasla herkesin yüzü ilginçtir.

Victor Valoff okumaya başladı:

"bir kıpırtıdır başlar
yüreğimin Süveyşinin doğusunda
karamsar dizboyu, dizboyu karamsar
ve sonra yaz gelir kavuşur aniden
sızar yüreğimin altı pasına
bir santrafor misali!"

Victor son dizeyi haykırdı ve arkamda oturan bir kadın, "Harikulade!" dedi. Zencilerden bıkıp yatak odasında dobermanını düzen feministlerden biriydi.

Valoff devam etti:

"mayalanır arka avlusunda alnımın
rıhtımlar, martılar ve türeyen gün
hiç bağışlamamacasına
ah! bağışlamamacasına,
bir sersem gibi gider gelirim
karanlığın içine..."

"Bunda onunla hemfikirim," dedim Vick'ye.

"Susar mısın lütfen" diye karşılık verdi.

"Binbir silah ve binbir umutla
çık aklının verandasına
öldürmeye Papayı"

Cep viskimi çıkardım, kapağını açtım ve fırtladım.

"Seninle ne zaman bir şiir okuma gecesine gitsek sarhoş oluyorsun," dedi Vicky. "Kendine hakim olamaz mısın?"

"Kendim okuduğumda da sarhoş oluyorum," dedim. "Kendi şiirlerime de tahammülüm yok."

"*Sakızlanmış merhamet,*" diye devam etti Valoff, "*buyuz biz,*

sakızlanmış, sakızlanmış, sakızlanmış merhamet..."

"Şahinle ilgili bir şey söylemek üzere," dedim.

"*Sakızlanmış merhamet*," dedi Valoff, "*ve şahin ebediyen...*"

Bir kahkaha attım. Valoff kahkahamı tanıdı. Kürsüden bana baktı.

"Bayanlar baylar, bu gece aramızda şair Henry Chinasky bulunuyor."

Küçük tıslamalar duyuldu. Tanıyorlardı beni. "Pis zampara!" "Ayyaş!" "Orospu çocuğu!" Bir fırt daha aldım viskimden. "Lütfen Victor, devam et." dedim. Etti.

"...gözüpekliğin hörgücünde kavrulmuş
elikulağında fason sidikli dörtgen
Ceneviz'de bir genden
öte değil,
dört köşeli bir Güneş Tanrısı,
ve kekremsi ve barbarca
ağlar Tekgöz
kızın pamuk helvasına!"

"Harikulade," dedi Vicky, "ama neden söz ediyor?"

".m yalamaktan söz ediyor."

"Doğru tahmin etmişim. Olağanüstü."

"Yazdığından daha iyi yalıyordur umarım."

"Hüzün, Tanrım, hüzün
benim hüznüm
bu puşt hüzün,
bir hüzün ki
samanyolu,
bir hüzün ki
dökülüşü şelalenin,
bir hüzün ki
dalga dalga,
bir hüzün ki
indirimli heryerde..."

"Bu puşt hüzün," dedim "bak bunu sevdim."
".m yalamaktan söz etmiyor mu artık?"
"Hayır, kendini iyi hissetmiyormuş."

"Fırıncı düzinesi, kuzinin kuzini,
pompalayın streptomisini,
lütfedip iştahla yiyin
babafingomu.
muhabbet şerbetini düşlerim
deli muşambalar üzre..."

"Şimdi ne diyor?" diye sordu Vicky.
"Kendini bir kez daha .m yalamaya hazır hissediyormuş."
"Gene mi?"

Victor biraz daha okudu, ben biraz daha içtim. Sonra on dakikalık bir ara vereceğini söyledi. Kürsünün etrafında bir kalabalık oluştu. Vicky de aralarındaydı. Sıcaktı içersi, temiz hava almak için dışarı çıktım. Bir blok ötede bir bar vardı. Gidip bir bira istedim. Tenhaydı. Televizyonda basket maçı vardı. Maçı izledim. Kimin kazanacağı umurumda değildi tabii ki. Kafamdan geçen tek şey, aman allahım, ne inanılmaz çabukluk, nasıl da koşuyorlar bir aşağı bir yukarı, şeklindeydi. Suspansuarları terden ıpıslaktır, kıç delikleri de iğrenç kokuyordur. Bir bira daha içtim ve şiir tuzağına doğru yürümeye başladım. Valoff başlamıştı okumaya. Yarım blok öteden duyabiliyordum sesini:

"Tıksırın: Kolombiya ve ölü beygirleri
ruhumun
karşılayın beni kapılarda
uyurken karşılayın, Tarihçiler
görün bu geçmişi,
geyşa hayalleri ile yaşanmış
ve belayla ölümüne oyulmuş
bu geçmişi!"

Gidip yerime, Vicky'nin yanına oturdum. "Şimdi ne diyor?" diye sordu Vicky.

"Fazla bir şey söylemiyor. Geceleri uyumakta zorlanıyormuş. Bir iş bulsa iyi olur."

"İş bulması gerektiğini mi söylüyor?"

"Hayır, onu ben diyorum."

"...su samuru ile kayan yıldız
biraderler aslında, gölün çekişmesi ise
El Derado'su yüreğimin.
gel al başımı, gözlerimi al,
kırbaçla beni kasımpatılarla...

"Ya şimdi ne diyor?"

"Onu eşek sudan gelene dek dövecek iri ve şişman bir kadın istiyor."

"Dalga geçme. Öyle mi diyor gerçekten?"

"İkimiz de öyle diyoruz."

"yiyebilirim boşluğu,
aşk saçmaları ateşleyebilirim karanlığa
Hindistan'ı dilenebilirim
hep cezirdeki zarın uğruna..."

Victor okuyup durdu. Aklı başında biri salonu terketti. Biz kaldık.

"...demem o ki, sürükleyin ölü Tanrıları
eğreltiotlarında!
nemlidir elin ayası
bakın, bakın, bakın
etrafa:
tüm aşklar bizim
tüm yaşamlar bizim
güneş tasmamızın ucunda bir it
kim direnebilir bize!
siktiredin somonu!
uzanmamız gerek
çıkmamız gerek sürünsek de
şu melun, bildik mezarlardan
yerden, topraktan,

duyularımızı ağulayan köşe dönüşlerin
ekose umudundan. Ne alacak var ne de verecek.
bize bir tek
başlamak gerek, başlamak gerek...!"

"Çok teşekkür ederim," dedi Victor, "varlığınız için."

Alkış koptu. Mutlaka alkışlarlardı. Muzaffer görünüyordu Victor. Aynı bira şişesini havaya kaldırdı. Tebessüm etti sonra. Kadınlar eridi. Ben cep viskimin dibinde kalan son yudumu içtim.

Victor'un etrafını sarmışlardı. Victor bir yandan imza veriyor, bir yandan soruları yanıtlıyordu. Biraz sonra resimleri sergilenecekti. Vicki'yi gitmeye ikna ettim ve sokağa çıkıp arabaya doğru yürümeye başladık.

"Güçlü okuyor," dedi Vicky.

"Evet, sesi güçlü."

"Şiirleri nasıl buluyorsun?"

"Arı buluyorum."

"Kıskanıyorsun sen, bana sorarsan."

"Şurda bir içki içelim. Televizyonda basket maçı var." dedim.

"Olur," dedi.

Şanslıydık. Maç sürüyordu. Oturduk.

"Aman Allahım," dedi Vicky, "adamlardaki bacaklara bak!"

"Kendine geliyorsun nihayet," dedim. "Ne içersin?"

"Viski soda."

İki viski söyledim ve maçı izlemeye koyuldum. Bir aşağı bir yukarı koşup duruyordu adamlar. Olağanüstü. Tenhaydı içerisi. Geceyi kurtaracaktık galiba.

(Şiir Çevirileri Ümit Tosun'a aittir.)

BÜTÜN SUÇ BERNADETTE'DE DEĞİL

Kanayan çüküme bir havlu sarıp doktorun muayehanesini aradım. Numarayı tuşlayabilmek için ahizeyi yere bırakmak zorunda kalmıştım çünkü öbür elimle havluyu tutuyordum. Numarayı tuşlarkan havluya kırmızı bir kan lekesi yayılmaya başlamıştı bile. Telefonu sekreter açtı.

"Bay Chinaski, neyiniz var? Kulaklıklarınız kulaklarınızın içine mi kaçtı gene?"

"Hayır, bu kez daha ciddi. Acil bir randevu istiyorum."

"Yarın saat dörde ne dersiniz?"

"Bayan Simms, acil diyorum."

"Ne tür bir aciliyet söz konusu?"

"Lütfen, doktoru *hemen* görmem gerek."

"Pekala, gelin, sizi araya sokuştururuz."

"Teşekkür ederim, Bayan Simms."

Temiz bir tişörtü yırtıp penisime sararak geçici bir sargı yaptım. Allahtan biraz yapıştırıcı bantım vardı, ama eski ve sararmış olduğu için çok iyi tutumuyordu. Pantalonumu giymek pek kolay olmadı. Pantolonumun önü aşırı tahrik olup sertleşmişim gibi duru-

yordu. Fermuarı yarıya kadar çekebilmiştim ancak. Arabama binip yola çıktım. Doktorun park yerinden çıktığımda alt kattaki optometristin muayehanesinden çıkan iki yaşlı kadını şoka soktum. Asansöre tek başıma binmeyi başarıp üçüncü kata çıktım. Koridordan birinin geldiğini görünce su fıskiyesinden su içiyormuş gibi yaptım. Sonra doktorun muayehanesine gidip içeri girdim. Bekleme odası sorunları acil sayılamayacak insanlarla doluydu -bel soğukluğu, frengi, kanser. Sekretere gittim.

"Bay Chinaski..."

"Espri yapmaya kalkmayın Bayan Simms! Durumum acil, sizi temin ederim. Acele edin!"

"İçerdeki hasta çıkar çıkmaz girebilirsiniz."

Sekreteri hastalardan ayıran paravanın önünde dikildim. İçerdeki hasta çıkar çıkmaz içeri daldım.

"Chinaski, neyin var?"

"Acil, doktor."

Ayakkabımı, çoraplarımı, pantolonumu ve şortumu çıkarıp sırt üstü masaya uzandım.

"Bu da ne böyle? Kocaman bir sargı."

Cevap vermedim. Gözlerimi kapatmıştım, doktorun sargıyı çözmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

"Biliyor musun," dedim, "küçük bir kasabada yaşıyan on beş yaşlarında bir kız tanımıştım. Koka kola şişesi ile oynarken şişeyi orasına öyle bir sokmuştu ki çıkarabilmek için doktora gitmesi gerekmişti. Küçük kasabaları bilirsin. Çok geçmeden herkesin haberi olmuştu. Kızın hayatı sönmüştü. Kasabanın en güzel kızıydı ve hiçbir erkek ona dokunmak istemiyordu. Tekerlekli iskemleye mahkum felçli bir cüce ile evlendi sonunda."

"Bayat bir hikaye bu," dedi doktorum sargının son kısmını açarken. "Nasıl geldi bu başına?"

"Kızın adı Bernadette, 22 yaşında, evli. Sürekli gözününönüne düşen sarı saçları var..."

"Yirmi iki mi dedin?"

"Evet, kot pantalon giymişti..."

"Çok derin kesilmiş."

"Kapımı çaldı. İçeri girip giremiyeceğini sordu. 'Elbette,' dedim. 'Bıktım artık,' dedi, sonra koşarak banyoya girdi. Kapı yarım açıktı, kotunu indirip tuvalete oturdu ve işemeye başladı. AHH! AMAN ALLAHIM!"

"Sakin ol. Yarayı sterilize ediyorum."

"Biliyor musun doktor, insanın aklı başına çok tuhaf zamanlarda geliyor - ya gençlik tükendikten sonra, ya fırtına dindikten sonra, ya da kızlar eve gittikten sonra."

"Çok doğru."

"AH! OFF! TANRIM!"

"Lütfen. Yaranın çok iyi temizlenmesi şart."

"Sonra banyodan çıkıp bir gece önceki partide mutsuz beraberliğine ilişkin sorunlarını çözemediğimi söyledi. Ona yardımcı olacağıma herkesi sarhoş edip gül bahçesine serilmişim. Pantolonumu yırtmışım, sırt üstü düşüp kafamı taşa çarpmışım. Willy adında biri beni eve taşımış, önce pantolonum, sonra şortum ayaklarıma inmiş, fakat onun sorunlarını çözememişim. Ama artık önemi kalmamış çünkü ilişki bitmiş, ayrıca her şeye rağmen bazı derin laflar etmişim."

"Nerede tanıştın bu kızla?"

"Venice'de bir şiir okuma gecesi sonrası. Okuma bittikten sonra yandaki barın kapısında tanıştık."

"Şiirlerinden birini okuyabilir misin bana?"

"Hayır, doktor. Neyse, kız, 'bıktım artık,' dedi ve kanepeye çöktü. Ben karşı koltuğa oturdum. Birasını içerken sevgilisinden söz etti: 'Seviyorum onu ama *ilişki* kuramıyorum, konuşmuyor. *Konuş benimle*, diyorum ona. Katiyen konuşmuyor. 'Seninle ilgisi yok, başka bir şey,' diyor bana. Bu da tartışmanın sonu oluyor.'"

"Evet, Chinaski. Şimdi dikeceğim. Kendini hazırla, hoş olmayacak."

"Peki, doktor. Neyse, geçmişinden söz etmeye başladı bana. Üç

kez evlenmişti. Hiç yıpranmadığını söyledim. 'Öyle mi? Oysa iki kez de akıl hastanesinde yattım.' dedi. 'Sen de mi?"diye sordum. Bunun üstüne, 'Sen de mi akıl hastanesinde yattın?' diye sordu. 'Hayır,' dedim, 'beraber olduğum kadınların bir kaçı yattı.'"

"Şimdi," dedi doktor, "biraz nakış işleyeceğiz."

"Hassiktir! Başka bir yolu yok mu bunun?"

"Hayır, çok derin kesilmiş, dikmeliyiz."

"On beş yaşında evlendiğini söyledi. Bir oğlanla görüşüyormuş, herkes ona orospu demeye başlamış. Ailesi de onu orospulukla suçlayınca onlara inat evlenmiş oğlanla. Annesi ayyaşın tekiymiş, sık sık akıl hastanesine girip çıkarmış. Babası annesini sürekli dövermiş. AHH! TANRIM! NE OLUR YAVAŞ!"

"Senin kadar kadınlarla başı belaya giren birini daha tanımadım."

"Sonra bir lesbiyenle tanışmış. Lesbiyen onu eşcinsellerin takıldığı bir bara götürmüş. Orda tanıştığı eşcinsel bir oğlanla beraber olup lesbiyeni terketmiş. Beraber yaşamaya başlamışlar. Makyaj malzemeleri yüzünden sık sık kavga ederlermiş. Birbirlerinin rujlarını filan araklarlarmış. Derken oğlanla evlenmiş..."

"Bir kaç dikiş atmamız gerekecek. Nasıl oldu bu?"

"Anlatıyorum işte doktor. Bir çocukları olmuş. Sonra oğlan bunu terkedip çocukla bir başına bırakmış. Bir çocuk bakıcısı tutup kendine bir iş bulmuş, ama aldığı zaten cüzi bir paraymış, çocuk bakıcısının ücretini ödedikten sonra ona bir şey kalmıyormuş. Geceleri çıkıp orospuluk yapmak zorunda kalmış. On dolara veriyormuş. Bir süre bu şekilde yaşamış. Hiçbir ilerleme kaydedememiş. Sonra bir gün işteyken -Avon'da çalışıyormuş- çığlık atmaya başlamış, elinde değilmiş. Akıl hastanesine götürmüşler. YAVAŞ! YAVAŞ! LÜTFEN!"

"Adı neydi?"

"Bernadette. Akıl hastanesinden çıktığında Los Angeles'e gelmiş ve Karl ile tanışmış. Bana şiirlerimi ne kadar çok sevdiğini, okuma gecelerinden çıktığımda arabamı kaldırımda saatte yüz ki-

lometre hızla sürüşümden çok etkilendiğini söyledi. Sonra karnının aç olduğunu, istersem bana McDonalds'da hamburgerle kızarmış patates ısmarlayacağını söyledi. Onun arabasına binip McDonalds'a gittik. LÜTFEN DOKTOR! YA BİRAZ DAHA YAVAŞ OL YA DA DAHA İNCE BİR İĞNE KULLAN ALLAHAŞKINA!"

"Bitmek üzere."

"Neyse, bir masaya oturup hamburger ve kızarmış patates yedik, kahve içtik. Bernadette annesinden söz etti bana. Annesi kaygılandırıyordu onu. Kız kardeşleri de kaygılandırıyordu. Kız kardeşlerinden biri çok mutsuz, diğeri ise çok durgun ve tatminsizdi. Bir de oğlu var, oğlunun Karl ile ilişkisi de onu endişelendiriyor...

Doktor esneyip bir dikiş daha attı.

"Omuzlarında çok yük taşıdığını, bu insanları kendi hallerine bırakması gerektiğini söyledim ona. Sonra titremeye başladığını görünce söylediklerim için özür diledim. Elini tutup ovdum. Sonra öbür elini ovdum. Afedersin, sana haksızlık ettim dedim."

"İyi de, bu nasıl oldu?"

"Dışarı çıkarken kolum Bernadette'in belindeydi. Liseli bir kızı andırıyordu hâlâ. -uzun sarı saçlar, ipek, hassas ve seksi dudaklar. İçinde bulunduğu cehennemi gözlerine baktığında farkedebiliyordun ancak."

"Sadede gel lütfen" dedi doktor. "Bitirmek üzereyim"

"Neyse, evimin önüne geldiğimizde ona biraz ilerde park etmesini söyledim. Park ettikten sonra onu kendime çekip öptüm. Uzun uzun öptüm onu. Orospu çocuğunun teki olduğumu söyledi bana. Yaşlı bir adama merhamet etmesini söyleyip bir daha yumuldum. 'Sen buna öpmek mi diyorrsun. Tecavüz bu.' dedi."

"O zaman mı oldu?"

"Kapıyı açıp dışarı çıktım. Bir hafta sonra beni arayacağını söyledi: Evime girdim ve orda oldu."

"Nasıl?"

"Açık konuşabilir miyiz doktor?"

"Elbette."

"Kız beni çok tahrik etmişti. Vücudu, saçları, konuşması, derken öpüşleri. Azmıştım."

"Evet, sonra?"

"Çüküme tastamam uyan bir vazom var evde. Çükümü vazoya sokup Bernadette'i hayal ettim. Kaptırmıştım ki vazo kırıldı. Daha önce de kullanmıştım ama bu kez fazlaca heyecanlanmış olmalıyım. Öyle seksi bir kadın ki."

"Çükünü asla camdan yapılmış şeylere sokma."

"Eskisi gibi olacak mıyım, doktor?"

"Evet, şansın varmış."

Giyinip çıktım ordan. Yolda bir marketin önünde durup içeri girdim. Evde yiyecek hiç bir şey yoktu. Hamburger, ekmek ve yumurta aldım.

Bir gün Bernadette'e direkten döndüğümü anlatmalıyım. Bu öyküyü okursa bilecek zaten. En son Karl ile Florida'ya yerleştiğini duydum. Hamile kalmış. Karl bebeği aldırmasını istemiş. O istememiş. Ayrılmışlar. Şimdi Karl'ın arkadaşı Willy ile berabermiş. Willy pornografi ile iştigal ediyor. İki hafta önce bana mektup yazdı. Henüz cevap yazmadım.

AKŞAMDAN KALMA

Karısı Kevin'e ahizeyi uzattı. Pazar sabahıydı. Yataktaydılar hâlâ.

"Bonnie," dedi karısı.

"Alo, Bonnie?"

"Uyanık mısın, Kevin?"

"Evet, evet."

"Dinle Kevin, Jeanjean bana anlattı."

"Neyi anlattı?"

"Dün gece onu ve Cathy'yi dolaba sokup külotlarını çıkardığını ve kukularını kokladığını."

"Kukularını koklamak mı?"

"Öyle dedi."

"Aman Allahım, Bonnie, şaka bu değil mi?"

"Jeanjean bu konularda yalan söylemez. Cathy ile onu dolabına sokup külotlarını çıkardığını ve kukularını kokladığını söylüyor."

"Dur bir dakika, Bonnie!"

"Durmam! Tom felaket kızgın, seni öldüreceğini söylüyor. Ben de korkunç olduğunu düşünüyorum, inanılmaz! Annem avukatımı aramam gerektiğini söylüyor."

Bonnie telefonu kapattı. Kevin ahizeyi yerine koydu.

"Ne olmuş?" diye sordu karısı.

"Önemli değil, Gwen."

"Kahvaltıya hazır mısın?"

"Yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Kevin, ne oldu?"

"Bonnie, Jeanjean'la Cathy'yi dolaba sokup külotlarını çıkardığımı ve kukularını kokladığımı iddia ediyor."

"Ne, hadi?"

"Öyle dedi."

"Yaptın mı?"

"İçiyordum Gwen. Dün geceki partiden son hatırladığım ön bahçede oturup aya baktığım. İri bir aydı, bu kadar irisini görmemiştim."

"Sonrasını hatırlamıyorsun, öyle mi?"

"Hatırlamıyorum."

"Filmin kopuyor içtiğin zaman, Kevin. Biliyorsun bunu."

"Böyle bir şey yapacağımı sanmam. Sübyancı değilim ben."

"8-10 yaşındaki kızlar çok şeker olurlar."

Gwen banyoya girdi. Dışarı çıktığında, "dilerim olmuştur," dedi. "Gerçekten mutlu olacağım olmuşsa!"

"Ne? Ne diyorsun sen?"

"Samimiyim. Seni yavaşlatır belki. İçki sorununu ciddi olarak gözden geçirmene neden olur. Tamamen bırakırsın belki de. Ne zaman bir partiye gitsek herkesten çok içmen şart mı? Balık gibi içiyorsun. Ve her seferinde aptalca ve iğrenç bir şey yapıyorsun, gerçi şimdiye kadar yetişkin kadınlar söz konusuydu."

"Gwen, bir şaka olmalı bu."

"Şaka değil. Cathy, Jeanjean, Tom ve Bonnie ile yüzyüze gelince anlarsın!"

"O iki küçük kızı çok severim, Gwen."

"Ne?"

"S.ktir, unut gitsin."

Gwen mutfağa, Kevin de banyoya girdi. Yüzüne soğuk su serpip aynaya baktı. Bir sübyancı nasıl görünürdü. Cevap: ona öyle olduğu söylenene dek herkes gibi.

Kevin sıçmaya oturdu. Sıçmak güvenliydi, sıcaktı. Tabii ki olmamıştı böyle bir şey. İşte havlusu, kesesi, tuvalet kağıdı, küvet, ayaklarının altında kırmızı ve temiz banyo halısının yumuşak sıcaklığı. Kevin bitirdi, silindi, sifonu çekti, medeni insanlar gibi ellerini yıkadı ve mutfağa girdi. Gwen domuz pastırması kızartıyordu. Ona bir fincan kahve koydu.

"Teşekkürler."

"Yumurtaların çırpılmış mı olsun?"

"Çırpılmış."

"On yıldır evliyiz, her seferinde 'çırpılmış' dersin."

"Senin her seferinde sorman daha hayret verici."

"Kevin, bu duyulursa işinden olursun. Bankanın sübyancı bir şube müdürüne gereksinimi olduğunu sanmıyorum."

"Yoktur herhalde."

"Kevin, söz konusu ailelerle bir toplantı yapmalıyız. Oturup iyice tartışmalıyız."

"*Baba* filminden bir sahne mi bu?"

"Başın belada, Kevin. Kabul etmek zorundasın. Başın belada. Ekmeğini kızart. Yavaşça bastır, geri sıçrıyor yoksa, aletin yayı bozuk."

Kevin ekmeğini kızartma makinesine soktu. Gwen pastırmalı yumurtayı getirdi.

"Jeanjean cilveli kızdır. Annesi gibi. Böyle bir şeyin şimdiye kadar olmamasına şaşmak lazım. Mazeret olarak söylemiyorum bunu."

Oturdu. Ekmekler makineden sıçradı, Kevin ona bir dilim uzattı.

"Gwen, bir şeyi hatırlamamak çok tuhaf. Hiç olmamış gibi."

"Bazı katiller de ne yaptıklarını hatırlamazlar."

"Bir cinayetle mi kıyaslıyorsun?"

"O iki küçük kızın geleceğini etkileyebilir."

"Bir çok şey etkileyebilir."

"Senin davranışının yıkıcı bir etkisi olacağını tahmin etmek güç değil."

"Yapıcıydı belki de. Hoşlarına gitmiş olabilir."

"*Benim* kukumu koklayalı çok uzun zaman oldu," dedi Gwen.

"Güzel, kendini de kat bu işe."

"İçindeyim zeten. 20.000 nüfuslu bir yerde yaşıyoruz, böyle bir şey gizli kalmaz."

"Nasıl kanıtlayacaklar? Bana mı inanırlar, o iki küçük kıza mı?"

"Kahve?"

"Evet."

"Acı sos getirecektim sana. Yumurtayla seversin."

"Hep unutursun."

"Biliyorum. Dinle, Kevin, kahvaltını bitir. Acele etme. Müsadenle yapmak istediğim bir şey var."

"Tamam."

Gwen'i sevdiğinden emin değildi, ama onunla yaşamanın verdiği rahatlık vardı. Ayrıntılarla o ilgilenirdi, ayrıntılardı insanı delirten. Kızarmış ekmeğine bol tereyağı sürdü. Tereyağı insanın en son vazgeçeceği lükslerden biriydi. Otomobiller kimsenin alamayacağı kadar pahalı olduklarında, herkes oturup tereyağlı kızarmış ekmek yiyecek ve bekleyecekti. Kıyamet gününü haykırıp duran İsa kaçıkları her gün biraz daha iyi görünüyorlardı. Kevin tereyağlı ekmeğini bitirmişti ki Gwen içeri girdi.

"Tamam, ayarladım. Herkesi aradım."

"Ne demek istiyorsun."

"Bir saat sonra Tom'un evinde toplanıyoruz."

"Tom'un evinde mi?"

"Evet, Tom, Bonnie, Bonnie'nin annesi ve babası, Tom'un erkek kardeşi ve ablası, herkes orda olacak."

"Çocuklar olacak mı?"

"Hayır."

"Peki, ya Bonnie'nin avukatı."

"Korkuyor musun?"

"Sen korkmaz mıydın?"

"Bilmiyorum. Küçük bir kızın kukusunu koklamadım henüz?"

"Hay Allah, neden?"

"Çünkü ahlaksızca, çünkü medeni değil."

"Peki, medeniyet nereye getirdi bizi?"

"Senin gibi küçük kızları dolaplara sokan adamlara, sanırım."

"Olanlardan bayağı hoşnut görünüyorsun."

"O küçük kızlar seni bağışlayabilecekler mi, bilemiyorum."

"Beni bağışlamalarını istememi mi istiyorsun? Bunu mu yapmalıyım? Hatırlamadığım bir şey için?"

"Neden olmasın."

"Bırakalım unutsunlar. Hatırlatmanın alemi var mı?"

Kevin ve Gwen, Tom'un evine yaklaşırlarken, Tom ayağa kalktı ve "Geldiler," dedi. "Hepimiz sakin olalım. Bu işi halletmenin doğru ve adil bir yolu olmalı. Yetişkin insanlarız hepimiz. Aramızda halledebiliriz. Polisi aramaya gerek yok. Dün gece Kevin'i öldürmek istiyordum. Ama şimdi ona yardım etmek istiyorum."

Jeanjean ve Cathy'nin akrabaları, altı kişi oturup bekledi. Kapı çalındı. Tom kapıyı açtı. "Selam çocuklar."

"Merhaba," dedi Gwen. Kevin bir şey söylemedi.

"Oturun."

Gidip kanepeye oturdular. "İçki?"

"Hayır," dedi Gwen.

"Skoç ve soda," dedi Kevin.

Tom içkileri hazırladı, Kevin'e içkisin verdi. Kevin dipleyip, sigara çıkarmak için elini cebine soktu.

"Kevin," dedi Tom, "bir psikoloğa görünmene karar verdik."

"Psikiyatr olmaz mı?"

"Hayır, psikolog."

"Peki."

"Jeanjean ve Cathy için gerekebilecek tedavi masraflarını da senin karşılamanı uygun bulduk."

"Peki."

"Bu olay aramızda kalacak, senin ve çocukların iyiliği için."

"Sağol."

"Kevin, bilmek istediğimiz tek bir şey var. Senin dostlarınız biz. Yıllardır dostuz. Tek bir şey. Neden bu kadar içiyorsun?"

"Ne bileyim? Daha çok can sıkıntısından galiba."

SABAH KALAFATI

Barney sabahın altısında uyanıp kamışını Shiyley'nin kıçına dayadı. Uyanmamış gibi yaptı Shiyley. Kamışı ile onu dürtmeye başladı Barney. Shirley yataktan kalktı, tuvalete gidip işedi. Yatağa döndüğünde Barney yorganı üstünden atmış, çarşafın altından kamışını sallıyordu.

"Bak güzelim!" dedi. "Everest tepesi!"

"Kahvaltı hazırlayım mı?"

"Ne kahvaltısı? Yatağa gel!"

Shirley yatağa girdi. Barney başından kavrayıp öptü onu. Nefesi kokuyor, sakalı batıyordu. Shirley'nin elini tutup kamışına yerleştirdi.

"Şuna sahip olmak için can atan kadınları düşün bir!"

"Barney, hiç havasında değilim."

"Ne demek hiç havasında değilim?"

"Canım çekmiyor, hepsi bu."

"Çekecek güzelim, çekecek!"

Yazın pijamasız uyurlardı. Barney üstüne çıktı. "Aç bacaklarını Allahın cezası. Yoksa aybaşın mı var?"

"Barney, lütfen..."

"Lütfen ne? Canım s.kişmek istiyor ve seni s.keceğim!"

Kamışını yarığına zorladı ve girdi. "Yırtacağım seni kaltak!"

Bir makine gibi düzüyordu Barney. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu Shirley. "Bir kadın böyle bir erkekle neden evlenir?" diye geçirdi içinden. İlişkilerinin başında bu denli kaba değildi oysa.

"İyi yarıyor muyum seni yavrum, memnun musun?"

Olanca ağırlığı ile üstündeydi Shirley'nin. Ter içinde kalmıştı Barney. Boğuyordu kadını.

"Geliyorum güzelim, GELİYORUM!"

Barney yana devrilip çarşafa silindi. Shirley yataktan kalktı, banyoya gidip duşa girdi. Sonra mutfağa gidip kahvaltı hazırlamaya başladı. Kızarmış patates, domuz pastırması, kahve. Bir çanağa yumurtaları kırıp çırpmaya başladı. Üstünde rob, ayağında terlik vardı. Barney banyodan çıktı. Traş sabunu vardı yüzünde.

"Güzelim, kırmızı çizgili yeşil şortum nerde?"

Shirley cevap vermedi.

"Ban bak," dedi Barney, "şortumun nerde olduğunu sordum sana!"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Günde on saat çalışıyorum ben, anam ağlıyor ve sen benim şortumun nerde olduğunu bilmiyorsun öyle mi?"

"Bilmiyorum."

"Kahve taşacak. *Baksana.*"

Shirley ocağı söndürdü.

"Ya kahve yapmazsın, ya da taşırırsın. Pastırma almayı unutursun, ekmeği makinede unutup yakarsın, şortumu kaybedersin, doğru yaptığın bir şey var mı senin?"

"İyi değilim Barney..."

"Ve hiçbir zaman iyi değilsin. Ne zaman iyi olacaksın. *Bir gün de iyi ol!* Ben her gün kıçımı yırtarken sen burda oturup dergi okuyor, arkadaşlarınla bitmez tükenmez telefon konuşmaları yapıyorsun. Kolay mı sanıyorsun benim hayatımı?"

"Hayatının kolay olmadığını biliyorum Barney."

"Benimle sevişmek bile istemiyorsun artık."

Shirley çırpılmış yumurtaları tavaya boşalttı. "Gidip traşını bitir, kahvaltı birazdan hazır olacak."

"Yarığını benden esirgeminin nedeni ne? Altın kaplama mı?"

Yumurtaları bir çatalla karıştırdı. Sonra spatülayı aldı. "Artık sana tahammül edemiyorum. Senden nefret ediyorum. Nedeni bu?"

"Benden nefret mi ediyorsun? Ne demek bu?"

"Yürüyüşünden nefret ediyorum. Burnundan çıkan kıllardan nefret ediyorum. Sesinden, gözlerinden, tavırlarından, konuşmandan nefret ediyorum demek. Senden iğreniyorum."

"*Ya sana ne demeli?* Üçüncü sınıf bir kerhanede bile iş vermezler sana."

"Üçüncü sınıf bir kerhanede bir işim var zaten."

Barney bir tokat attı o anda. Shirley spatülayı elinden düşürdü, sendeledi, lavaboya tutundu. Spatülayı yerden kaldırdı, lavaboda yıkadı ve ocağın başına gidip yumurtaları çevirdi.

"Kahvaltı istemiyorum," dedi Barney.

Shirley ocağı söndürüp yatak odasına gitti ve yatağa girdi. Banyodan gelen sesleri dinledi. Traş olurken çıkardığı seslerden bile nefret ediyordu.

Barney banyodan çıkıp yatak odasına girdi. Dolaptan bir gömlek seçti. Pantolonunu giyerken cebindeki anahtarların çıkardığı sesi dinledi Shirley. Yatağın çöküşünden yatağın kenarına oturup çoraplarını giymekte olduğunu anladı. Adam ayağa kalktığında yatak yükseldi tekrar. Yüzüstü yatıyordu Shirley, gözlerini kapamıştı. Adamın ona bakmakta olduğunu hissetti.

"Bak," dedi Barney, "sana söylemek istediğim bir tek şey var. Başka biri varsa seni öldürürüm. Anladın mı?"

Shirley cevap vermedi. Adamın parmaklarını ensesinde hissetti. Başını kaldırıp yastığa vurmaya başladı Barney. "*Cevap ver! Anla-*

dın mı? Anladın mı?"

"Evet, " dedi Shirley. "Anladım."

Barney odadan çıkıp salona geçti. Kapıyı açıp çıktığını duydu. Merdivenlenrden çıkan ayak seslerini duydu. Araba kapının önündeydi. Arabayı çalıştırdığını duydu. Araba hareket etti ve uzaklaştı. Shirley yalnızdı nihayet.

SENİ SEVİYORUM ALBERT

Louis, Red Peacock'ın barında oturuyordu, akşamdan kalmaydı. Barmen içkisini verirken, "bu şehirde senin kadar kaçık bir tek insan tanıyorum," dedi Louis'ye. "Öyle mi?" dedi Louis," bak bu harika." "Ve şu anda burda," diye devam etti barmen. "Öyle mi?" dedi Louis. "Şurdaki mavi elbiseli, harikulade vücutlu kız. Ama kimse yanına gitmiyor, çünkü kaçık." "Öyle mi?" dedi Louis.

Louis içkisini alıp kızın yanındaki tabureye oturdu. "Merhaba," dedi. "Merhaba," dedi kız. Uzun süre yan yana oturdular, hiç konuşmadan. Myra (buydu adı) birden barın arkasına uzanıp bir şişe kaptı ve şişeyi başının üstüne kaldırıp barın arkasındaki aynaya fırlatacakmış gibi yaptı. Louis kolunu tutup, "Hayır, hayır, hayır, güzelim!" dedi. Barmen Myra'ya gitmesini önerdi ve gittiğinde Louis'de onunla çıktı.

Myra ve Louis üç şişe ucuz viski alıp Louis'nin evine gitmek üzere otobüse bindiler. Delsey Arms Apartmanları. Myra ayakkabılarından birini (yüksek ökçeli) çıkarıp otobüs şoförünü ölümle tehdit etti. Louis bir koluyla kızı zaptederken diğeriyle üç şişe viskiyi tutuyordu. Otobüsten inip Louis'nin evine doğru yürümeye başladılar.

Asansöre girdiler ve Myra düğmelere basmaya başladı. Asansör yukarı çıktı, aşağı indi, yukarı çıktı, durdu, bu süreç içinde Myra sürekli "Nerede oturuyorsun?" diye soruyordu. Ve Louis her seferinde "Dördüncü kat, dört numara," diye yanıtlıyordu.

Asansör inip çıkarken düğmelere basıp duruyordu Myra. "Bak, dedi sonunda, "yıllardır bu asansörün içindeyiz. Kusura bakma ama çişim geldi." "Peki," dedi Louis, "bir anlaşma yapalım. Düğmeleri bana teslim edersen işemeni sağlarım."

"Anlaştık," dedi kız, külotunu indirip çömeldi ve işemeye başladı. Halıda süzülüşünü izlerken "4" düğmesine bastı Louis. Vardılar. Myra kalkıp külotunu çekmişti, çıkmaya hazırdı.

Louis'nin dairesine girip şişeleri açmaya başladılar. Myra daha becerikliydi. 4-5 metre uzaklıkta karşı karşıya oturdular. Louis pencerenin yanındaki koltuğa, Myra kanepeye. Myra'nın elinde bir şişe, Louis'in elinde bir şişe vardı, başladılar.

15-20 dakika kadar içmişlerdi ki Myra yerde, kanepenin yanında duran boş şişeleri gördü. Şişeleri yerden kaldırmaya, gözlerini kısıp boş şişeleri Louis'nin kafasına fırlatmaya başladı. Hepsini ıskaladı. Birkaçı Louis'nin başının üstünden geçip açık pencereden dışarı uçmuşlardı. Birkaçı duvara çarpıp kırılmış, diğerleri duvardan yansıyıp, mucizevi bir şekilde kırılmamışlardı. Myra kırılmayanları toplayıp tekrar Louis'ye salladı. Çok geçmeden Myra'nın şişeleri bitti.

Louis iskemlesinden kalktı ve açık pencereden, pencerenin önündeki dama çıktı. Şişeleri topladı. Bir kucak dolusu olduklarında pencereden içeri girip boş şişeleri Myra'ya getirdi, ayaklarının önüne dizdi. Sonra oturdu, şişesini kaldırdı ve içti. Şişeler gelmeye başladı. Bir fırt daha çekti, sonra bir fırt daha ve gerisini hatırlamadı...

Sabah önce Myra uyandı, yataktan kalktı, kahveyi koydu ve Louis'ye kafe royal getirdi. "Hadi," dedi ona, "arkadaşım Albert ile tanışmanı istiyorum. Çok özel biridir."

Louis kafe royali içti, sonra seviştiler. İyiydi. Louis'in bir gözü

morarmıştı. Yataktan çıkıp giyindi. "Tamam," dedi, "gidelim."

Asansörle aşağı indiler, Alvarado Caddesine yürüyüp kuzey otobüsüne bindiler. Dört-beş dakika kadar sessizce yol aldılar, sonra Myra uzanıp kordonu çekti. İndiler, yarım blok yürüdüler, kahverengi ve eski bir binaya girdiler. Bir kat çıktılar, holün köşesini döndüler ve Myra 203 numaranın önünde durdu. Kapıyı çaldı. Ayak sesleri duyuldu, kapı açıldı. "Merhaba Albert," "merhaba Myra." "Albert, Louis ile tanışmanı istiyorum, Louis bu Albert." El sıkıştılar.

Albert dört elliydi. Dört de kolu vardı. İki üst kolu gömlekliydi, alt kollar gömleğe açılmış deliklerden çıkmışlardı. "İçeri girin," dedi Albert. Bir elinde içkisi vardı, skoç ve soda. Bir diğerinde sigarası. Üçüncü elinde ise bir gazete. Louis'nin sıktığı dördüncü el ise boştu. Myra mutfağa gidip bir bardak aldı, çantasından çıkardığı şişeden Louis'ye bir içki koydu. Kendi oturup şişeden içmeye başladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Myra.

"Bazen dehşetin dibine inersin, ümidi kesersin, ama ölmezsin." dedi Louis.

"Albert şişman kadına tecavüz etti," dedi Myra. "Kollarını kadına dolamıştı, görmeliydin. İnanılmazdın Albert."

Albert inledi, mutsuz görünüyordu.

"Alkol yüzünden sirkteki işinden oldu Albert. Alkol ve tecavüz yüzünden Allahın belası sirkten kovuldu. İşsizlik sigortası alıyor şimdi."

"Topluma uyum sağlayamadım nedense. İnsanlardan hoşlanmıyorum. Toplumun bir parçası olma isteği duymuyorum, ait değilim, gayem yok."

Albert telefona yürüdü. Bir elinde telefonu, diğerinde yarış bültenini, üçüncü elinde sigarasını, dördüncü elinde de içkisini tutuyordu.

"Jack? Evet. Albert ben. Dinle ilk koşuda Crunchy Main, kazanmaya iki. Dördüncü koşuda Blazing Lord iki çapraz olsun. Ye-

dinci koşuda Blazing Lord, kazanmaya beş, dokuzuncu koşuda da Noble Flake'i alacağım, kazanmaya beş."

Telefonu kapattı. "Bir yandan bedenim yiyor beni, bir yandan da ruhum."

"Koşular nasıl gidiyor, Albert?" diye sordu Myra.

"Kırk dolar kârdayım. Yeni bir sistem uyguluyorum. Uykunun tutmadığı bir gece birden aklıma gelen bir sistem. Kitap gibi açıldı her şey. Bu şekilde devam edersem bahislerimi almayacaklar. Hipodroma gidip kendim de oynayabilirim, ama..."

"Ama ne, Albert?"

"Of allahaşkına..."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Albert?"

"ANLAMIYOR MUSUN? İNSANLAR BAKIYORLAR DEMEK İSTİYORUM!"

"Afedersin Albert."

"Merhametini istemiyorum."

"Aptallığından dolayı kıçından boklar çıkana dek tokatlamam gerekir seni aslında."

"Eminim yapabilirsin. El bol."

"Tahrik etme beni," dedi Albert.

İçkisini bitirdi, gidip bir tane daha hazırladı. Sonra oturdu. Louis tek kelime etmemişti. Bir şeyler söyleme ihtiyacını duydu.

"Boks yapmayı denemelisin, Albert. İki fazla elle dehşet olursun."

"Komik olmaya çalışma g.t."

Myra, Louis'ye bir içki daha koydu. Konuşmadan içtiler bir süre. Albert başını kaldırdı sonra. Myra'ya baktı. "Düzüyor musun bu herifi?"

"Hayır, Albert. Seni seviyorum, biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Biliyorsun seni sevdiğimi, Albert." Myra gidip Albert'in kucağına oturdu. "Öyle hassassın ki. Sana acımıyorum, Albert, seni seviyorum."

Öptü onu.

"Ben de seni seviyorum tatlım," dedi Albert.

"Başka kadınlardan daha çok mu?"

"Bütün kadınlardan daha çok!"

Tekrar öpüştüler. Korkunç uzun bir öpüşmeydi. Elinde içkisiyle oturan Louis için korkunç uzundu. Elini morarmış gözünün üstüne götürdü. Bağırsaklarında bir kıpırdama oldu sonra, tuvalete gidip ağır ve uzun sıçtı.

Döndüğünde Myra ile Albert odanın ortasında durmuş, öpüşüyorlardı. Louis oturup Myra'nın şişesini aldı ve izledi. İki üst kol Myra'yı sararken alt kollar eteğini beline sıyırmış külotunu çıkarıyordu. Külot çıkarken Louis şişeden bir fırt çekti, şişeyi yere bıraktı, kalktı, kapıya yürüdü ve çıktı.

Louis, Red Peacock'da her zaman oturduğu tabureye oturdu. Barmen yanaştı.

"Anlat Louis, nasıl gitti?"

"Ne nasıl gitti?"

"Kızla?"

"Kızla mı?"

"Beraber çıktınız ya, işini bitirdin mi?"

"Hayır, denemez..."

"Nerede sorun çıktı?"

"Nerede mi sorun çıktı?"

"Evet, nerede?"

"Bir viski ver Billy."

Billy gidip viskiyi koydu. Louis'ye getirdi. Konuşmadılar. Billy barın öbür ucuna gitti. Louis içkisini kaldırıp yarısını dikti. İyi gelmişti. Bir sigara yaktı, sigarayı parmaklarının arasında tuttu. Öbür elinde içkisi vardı. Kapıdan içeri güneş sızıyordu. Sis yoktu dışarda. Güzel bir gün olacaktı. Dünden çok daha güzel.

KÖPEKLEME

Henry yastığı alıp sırtına yerleştirdi ve bekledi. Louise içeri girdi, elindeki tepside kızarmış ekmek, reçel ve kahve vardı. Ekmeklere tereyağ sürülmüştü.

"İki kayısı yumurta istemediğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet. Bu mükemmel."

"Yumurta yemelisin bence."

"Pekala."

Louise yatak odasından çıktı. Henry daha önce tuvalete gitmek için yataktan kalktığında elbiselerinin asılı olduğunu görmüştü. Lita asla yapmazdı böyle bir şeyi. Louise yatakta olağanüstüydü ayrıca. Çocuğu yoktu. Louise her yaptığını yumuşak ve dikkatli yapardı ve Henry onun bu yanına bayılıyordu. Lita sürekli saldırgandı oysa, mendebur. Louise yumurtalarla odaya girdiğinde ona, "Nedeni neydi?" diye sordu.

"Neyin nedeni neydi?"

"Yumurtaları soymuşsun. Kocanın seni boşama nedenini soruyorum."

"Bir dakika," dedi Louise, "kahve kaynadı," ve koşarak çıktı odadan.

Louise'le klasik müzik dinleyebiliyordu. Piyano da çalıyordu Louise. Kitapları vardı: Alvarez'in Yabani Tanrı'sı; Picasso'nun Hayatı; E.B.White; e.e.cummings; T.S.Elliot; İbsen; liste bu şekilde uzayıp gidiyordu. Henry'nin yazdığı kitapların dokuzu bir de. En memnuniyet verici olan da buydu belki.

Louise odaya döndü ve yatağa girdi. Tabağını kucağına yer-leştirdi. "Peki, senin evlilğin neden yürümedi?"

"Hangisi? Beş evlilik geçti benim başımdan!"

"Sonuncusu. Lita."

"Hareket halinde değilse dünya duruyordu Lita için. Dans etmeyi seviyordu, partileri seviyordu. Dans ve parti üstüne kurmuştu hayatını. Onun deyimi ile 'uçmayı' seviyordu. Bu da başka erkekler demekti. Onun 'uçmasını' engellediğimden yakınırdı. Kıskanç olduğumu söylerdi."

"Engelliyor muydun onu?"

"Herhalde, ama elimde değildi. Son gittiğimiz partide arka bahçeye çıkıp onu yalnız bıraktım. Parti erkek kaynıyordu. Lita'nın çığlıkları geliyordu kulağıma, 'Yeehooo! Yee Hoo! Yee Hoo!' Taşra kökenli basit bir kızdı işte."

"İçerde kalıp onunla dans edebilirdin."

"Elbette. Arada sırada ederdim de. Ama müziği öyle bir açmışlardı ki kurtuluşu arka bahçeye çıkmakta buldum. Bir süre sonra bira almak için içeri girdiğimde merdivenin altında biri ile öpüştüğünü gördüm. Dışarı çıkıp öpüşmeyi bitirmelerini bekledikten sonra bira almak için tekrar içeri girdim. Hava kararmıştı ama öpüştüğü adamı arkadaşlarımdan birine benzetmiştim. Daha sonra arkadaşımı gördüğümde merdivenin altında ne halt yediğini sordum."

"Lita seni seviyor muydu?"

"Sevdiğini söylerdi."

"Dans etmek ve öpüşmek o kadar da kötü sayılmaz."

"Belki. Ama görmeliydin onu. Kendini karşısındakine kurban olarak sunarmış gibi dans ederdi. Tecavüz kurbanı. Erkekler mest

olurlardı. Onları etkilemeyi biliyordu."

"Senin yapındaki yalnızlığı farkedememiş. Her erkeğin doğası farklıdır."

"Benim doğam onun umurunda bile değildi. Dediğim gibi, sadece birinin kollarında dönüp durduğunda hissedebiliyordu hayatın coşkusunu. Dans etmediği zamanlarda sıkıntıdan patlardı. 'Ondan sıkılıyorum, bundan sıklıyorum, senle kahvaltı etmekten sıkılıyorum, seni yazarken görmekten sıkılıyorum. Harekete ihtiyacım var, mücadeleye ihtiyacım var.'"

"Çok da yanlış değil bu söyledikleri."

"Olmayabilir. Ama sana bir şey söyleyeyim mi, sıkıcı insanların canı sıkılır. Yaşadıklarını hissedebilmek için kendi kendilerini kışkırtıp dururlar."

"Senin kendini içki ile kışkırtman gibi mi?"

"Evet, aynen öyle. Bende de yürek yok, içmeden katlanamı-yorum hayata."

"Dans tutkusu muydu bütün sorun?"

"Hayır, nemfomandı ama nemfoman olduğunun farkında değildi.

Cinsel olarak onu tatmin ettiğimi söylerdi ama ruhsal nemfomanisini tatmin ettiğimi sanmıyorum. Birlikte olduğum ikinci nemfomanyaktı. Bunun dışında çok nitelikli hatundu, ama nemfomanisi mahcup ediyordu. Beni ve dostlarımı. Dostlarım beni bir kenara çekip, "bu kadının sorunu ne?" diye soruyorlardı. "Yok bi şeyi, taşra kökenli, hepsi bu." diye cevap veriyordum."

"Taşra kökenli miydi gerçekten?"

"Evet. Ama beni küçük düşüren öbür yanıydı."

"Biraz daha kızarmış ekmek?"

"Hayır, bu yeterli."

"Neydi seni küçük düşüren?"

"Davranışları. Odada başka bir erkek varsa hemen adamın yanına otururdu. Adam sigarasını söndürmek için yerde duran küllüğe eğilse o da eğilirdi. Adam bir şeye bakmak için başını çevirse o

da çevirirdi başını."

"Tesadüf olamaz mı?"

"Önce ben de öyle düşündüm. Ama çok sık oluyordu. Adam yerinden kalkıp odanın bir tarafına yürüse o da yanında yürürdü. Adam yerine döndüğünde o da onunla beraber yerine dönerdi. Çok sık ve çok fazla şahit oldum buna, dediğim gibi, davranışları hem beni hem de dostlarımı mahcup ediyordu. Gene de yaptığının bilincinde olmadığını düşünüyorum. Farkında değildi."

"Ben küçük bir kızken mahallede on beş yaşında bir kızı olan bir kadın vardı. Kızı dizginlemek mümkün değildi. Kadın kızı ekmek almaya yollardı, kız sekiz saat sonra dönerdi ekmekle, altı kişiyi düzmüş olarak."

"Annesi kendi ekmeğini kendi pişirmeliymiş."

"Evet. Elinde değildi kızın. Ne zaman bir erkek görse titremeye başlardı. Annesi kızı kısırlaştırdı sonunda."

"Mümkün mü?"

"Evet, ama bir sürü yasal prosedürden geçmek gerekiyor. Annenin başka seçeneği yoktu. Kızı sürekli hamile kalacaktı yoksa."

"Dans etmeye karşı mısın?" diye devam etti Louise.

"İnsanlar içlerinden geldiği için dans ederler, dans ettiklerinde kendilerini iyi hissettikleri için. Oysa onun niyeti bozuktu. En sevdiği danslardan birinin adı Köpekleme'ydi. Adam bacaklarını onun bacaklarına dolar ve abaza bir köpek gibi gidip gelmeye başlardı. Bir diğer favori dansı Sarhoş Dansı'ydı. Dansın sonunda adamla yerde alt alta üst üste yuvarlanıyor olurlardı."

"Başkaları ile dans etmesini kıskanmandan şikayetçiydi, öyle mi?"

"En sık kullandığı sözcük buydu: kıskanç."

"Lisedeyken ben de dans ederdim."

"Öyle mi? Kahvaltı için teşekkürler."

"Bir şey değil. Lisedeyken sürekli dans ettiğim bir çocuk vardı. Okulun en iyi ikilisiydik. Üç taşaklıydı. O zamanlar bunun bir erkeklik alameti olduğunu sanırdım."

"Üç taşaklı, ha?"

"Evet, üç taşaklı. Ama gerçekten müthiştik. Bileğine dokunarak işaret verdiğimde aynı anda sıçrayıp havada dönerdik. Bir keresinde bileğine dokundum, sıçradım, döndüm, ve yerde buldum kendimi. Elini ağzına götürüp beni bir süre izledikten sonra, 'aman allahım,' dedi ve gitti. Beni yerden kaldırma zahmetinde bile bulanmadı. Eşcinseldi. Bir daha dans etmedik."

"Üç taşaklı eşcinsellere karşı mısın?"

"Hayır, ama bir daha dans etmedik."

"Lita takmıştı dansa, gerçekten. Tuhaf barlara gidip adamın tekini dansa davet ederdi. Kabul ederlerdi tabii ki. Onun kolay veren bir kadın olduğunu düşünürlerdi. Verip vermediğini bilmiyorum. Arada sırada veriyordu herhalde."

Henry yerinden kalktı ve giyinmeye başladı. "Gitmem gerek."

"Sebep?"

"Çalışmak zorundayım. Yazarım ya hesapta."

"Bu gece televizyonda İbsen'in bir oyunu var, sekiz buçukta. Gelir misin?"

"Elbette. Viski şişesini bırakıyorum. Bitirme."

Henry giyindi, merdivenleri indi, arabasına bindi ve evine sürdü. İkinci kat, arka taraf. Her allahın günü o daktilonun tuşlarına vururken alt katta oturan kadın da süpürgesi ile tavana vururdu. Zor koşullarda yazardı, hep öyle yazmıştı,

Köpekleme ...

Beş buçukta Louise telefon etti. Viski şişesinin dibini görmüştü. Sarhoştu. Dili sürçüyordu. Zırvalıyordu. Thomas Chatterton ve D.H.Lawrence okuru. Henry'nin dokuz kitabının okuru.

"Henry?"

"Evet?"

"Müthiş bir şey oldu!"

"Ne?"

"Zenci bir genç geldi ziyaretime. Çok güzel ! Senden daha güzel..."

"Elbette."

"...ikimizden de güzel."

"Evet."

"Çok tahrik oldum. Delirmek üzereyim."

"Evet."

"Kızmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Bu akşamüstünü ne yaparak geçirdiğimizi tahmin edebilir misin?"

"Hayır."

"Senin şiirlerini okuyarak!"

"Öyle mi?"

"Ve ne dedi biliyor musun?"

"Hayır."

"Çok büyük bir şair olduğunu söyledi."

"Güzel."

"Dinle, bu oğlan fena halde tahrik etti beni. Dayanılır gibi değil. Gelemez misin? Şimdi? Seni hemen görmek istiyorum."

"Louise, çalışıyorum..."

"Zencilere karşı mısın?"

"Hayır."

"On yıldır tanıyorum bu çocuğu. Ben zenginken benim için çalışırdı."

"Ben zengin kocamla beraberken demek istiyorsun."

"Peki, daha sonra görecek miyim seni? İbsen sekiz buçukta."

"Arayıp haber veririm."

"Neden geldi ki bu çocuk buraya? O gelene dek gayet iyiydim. Delirtti beni. Seni görmem gerek. Aklımı kaçıracağım. Öyle güzel ki!"

"Çalışıyorum, Louise. Burda dillerden düşmeyen sözcük 'Kira.' Anlamaya çalış."

Louise kapattı. Sekizi yirmi gece tekrar aradı, İbsen başlamak üzereydi. Henry hâlâ çalıştığını söyledi. Doğruydu. Telefonu ka-

pattıktan sonra koltuğa oturup içmeye başladı.

Dokuz buçukta kapı vuruldu. Booboo Meltzer'di gelen, yetmişli yılların rok yıldızı, hali hazırda işsiz, telif sağolsun. "Selam evlat," dedi Henry.

Meltzer içeri girip oturdu.

"Moruk," dedi, "harikulade bir yaşlı kedisin. İnanamıyorum sana."

"Bırak bu ayakları evlat, kedilerin modası geçti, şimdi köpekler revaçta."

"İçimde bir ses yardıma ihtiyacın olduğunu söylüyor."

"Hep oldu, evlat"

Henry mutfağa girdi, iki bira aldı, biraları açtı ve çıktı.

"Benim ama ihtiyacım var, evlat," dedi. "Amsız kalmak aşksız kalmak gibidir benim için. Ayıramıyorum ikisini. O kadar zeki değilim."

"Kimse o kadar zeki değil, Moruk. Hepimizin yardıma ihtiyacı var."

"Evet."

Meltzer'in elinde bir tüp vardı. Kapağını çıkarıp masaya eğildi ve tüpün üstüne parmağı ile dikkatli bir şekilde vurarak iki beyaz nokta bıraktı masaya.

"Bu kokain, moruk, kokain ..."

"Hımmm..."

Meltzer elini cebine soktu, bir ellilik çıkardı, elliliği yuvarlayıp ince bir silindir şekline getirdi ve sağ burun deliğine soktu. Parmağını öbür burun deliğine bastırıp masanın üstündeki beyaz noktalardan birinin üstüne eğildi ve noktayı burnuna çekti. Sonra elliliği alıp sol burun deliğine soktu ve ikinci noktayı burnuna çekti.

"Kar," dedi Meltzer.

"Noel'deyiz. Çok uygun," dedi Henry.

Meltzer masanın üstüne iki beyaz nokta daha bıraktı ve elliliği Henry'ye uzattı. "Bi dakika," dedi Henry, "benimkini kullanayım." Elini cebine sokup bir dolar çıkardı, yuvarladı ve noktaları burnu-

na çekti. Bir sağ, bir sol.

"Köpekleme dansı hakkında ne düşünüyorsun," diye sordu Henry.

"'Köpekleme Dansı' bu işte," dedi Meltzer, masaya iki beyaz nokta daha bırakarak.

"Tanrım," dedi Henry, "bundan böyle canım hiç sıkılmayacak. Benden sıkılmadın değil mi?"

"Mümkün değil," dedi Meltzer, beyaz noktayı vargücü ile burnuna çekerek. "Moruk, mümkün değil..."

ŞEHİRLERARASI SARHOŞ

Sabahın üçünde telefon çaldı. Francine yataktan kalkıp telefonu açtı, telefonu yatağa getirip Tony'ye verdi. Telefon Francine'indi. "Alo," dedi Tony. Joanna'ydı arayan, Frisco'dan arıyordu. "Joanna," dedi Tony, "sana beni burdan katiyen aramamanı söylemiştim." Joanna içkiliydi. "Kes sesini ve beni dinle," dedi Tony'ye, "Bana *borçlusun* Tony." "Pekala, dinliyorum," dedi Tony.

"Francine nasıl?"

"Çok naziksin. İyi. İkimiz de iyiyiz. Uyuyorduk."

"Her neyse, karnım acıkmıştı, pizza yemek üzere bir pizzacıya gittim."

"Öyle mi?"

"Pizzaya karşı mısın?"

"Boktan bir şey pizza."

"Senin damak zevkin yok. Neyse, pizzacıya gidip özel bir pizza söyledim. 'En iyi pizzanızı istiyorum,' dedim. Oturup bekledim. Pizzayı getirdiler ve on sekiz dolar tuttuğunu söylediler. On sekiz dolarım olmadığını söyledim. Gülüp gittiler, ben de pizzayı yemeye başladım."

"Kız kardeşlerin nasıl?"

"İkisiyle de yaşamıyorum artık. İkisi de kovdu beni. Seninle yaptığım şehirlerarası telefon konuşmaları yüzünden. Bazı faturalar 200 doların üstünde geldi."

"Arayıp durmamanı söylemiştim sana."

"Kes sesini. Sensizliğe alışmaya çalışıyorum. *Borçlusun* bana."

"Pekala, devam et."

"Neyse, bir yandan pizzamı yiyor, bir yandan da parasını nasıl ödeyeceğimi düşünüyordum. Susamıştım da. Canım bir bira çekti. Pizzayı alıp bara geçtim ve bir bira söyledim. Pizza yiyip bira içerken yanımda uzun boylu bir Teksaslı'nın durduğunu farkettim. İki metre boyu vardı. Bana bir bira ısmarladı. Arada müzik dolabına para atıp country müzik çalıyordu. Country müzik çalınan bir yerdi zaten orası. Country sevmezsin sen, değil mi?"

"Benim sevmediğim pizza."

"Neyse, Teksaslı'ya pizzamdan biraz verdim, o da bana bir bira daha ısmarladı. Pizza yiyip bira içtik pizza bitene dek. Pizzanın parasını verdi ve başka bir bara gittik. Yine bir country bar. Dans ettik. Çok iyi dans ediyordu. Bir sürü bara daha gittik, hepsi country. Bira içtik ve dans ettik. Müthiş dans ediyordu."

"Evet, sonra?"

"Sonra acıktık. Bir drive-in'e gidip hamburger söyledik. Hamburgerlerimizi yedik, sonra birden uzanıp öptü beni. Ateşli bir öpücüktü."

"Öyle mi?"

"'Yürü bir motele gidelim,' dedim ona. 'Hayır,' dedi, 'bana gidelim.' 'Olmaz,' dedim, 'motele gitmek istiyorum.' Ama ona gitmemizde ısrar etti."

"Evde karısı mı vardı?"

"Hayır, karısı hapiste. Kızlarından birini tabanca ile vurmuş. Kız on yedisindeymiş."

"Anlıyorum."

"Neyse, öbür kızı hayatta. Kız on altı yaşında, beni onunla tanıştırdı, sonra da yatak odasına gittik.".

"Ayrıntıları dinlemek zorunda mıyım?"

"Bırak da *anlatayım*. Ben ödüyorum bu telefon konuşmasını. Seninle yaptığım *tüm* konuşmaları ben ödedim! Borçlusun bana, beni dinlemek zorundasın."

"Devam et."

"Yatak odasına gidip soyunduk. Adamın aleti çok büyüktü ama mosmordu."

"Taşaklar morarmışsa tehlikelidir."

"Her neyse, yatağa girip biraz oynaştık, ama sorun çıktı.."

"Fazla mı içmişti?"

"Evet. Ama sorun daha çok adamın sadece kızı odaya girdiğinde veya ses yaptığında, mesela öksürdüğünde veya tuvalete gittiğinde sertleşmesinden kaynaklanıyordu. Kızın görüntüsü veya varlığına dair bir işaret adamı müthiş tahrik ediyordu."

"Anlıyorum."

"Acaba?"

"Evet, anlıyorum."

"Neyse, ertesi sabah istersem ömrümün sonuna dek evinde kalabileceğimi söyledi. Ayrıca haftada 3OO dolar cep harçlığı alacaktım. Ev harikuladeydi: üç yatak odası, üç - dört televizyon, zengin bir kitaplık: Pearl S. Buck, Shakespeare, Proust, Hemingway, Harvard Klasikleri, yüzlerce yemek kitabı ve İncil. İki köpeği, bir kedisi ve üç arabası var..."

"Evet?"

"Sana anlatmak istediklerim bundan ibaret. Hoşçakal."

Joanna telefonu kapattı. Tony ahizeyi yerine koyup telefonu yere bıraktı, sonra gerindi. Francine'in uyuyor olmasını ümit etti. Uyumuyordu. "Ne istiyormuş?" diye sordu Francine.

"Kızlarını düzen bir adamdan söz etti."

"Neden? Neden bunu sana anlatmak istesin ki?"

"İlgileneceğimi düşünmüş olmalı, adamla düzüştüğünü de anlattı ayrıca."

"İlgilendirdi mi seni?"

"İlgilendirdiğini söyleyemem."

Francine ondan yana döndü, Tony kolunu Francine'e doladı. Amerika'nın her bir yanındaki sabahın üçü sarhoşları nihayet pes etmiş olarak duvarları seyrediyorlardı. Acı çekmek için ayyaş olmak, bir kadın tarafından sıfırlanmak gerekmiyordu, ama acı çekip ayyaş olunabilirdi. Bir süre, gençlikte özellikle, talihin senden yana olduğunu sanabilirdin, bazen senden yanadır da gerçekten. Ama senin farkında bile olmadığın ve senin aleyhine işleyen bir takım ortalama hesaplar ve kanunlar vardır, her şeyin yolunda gittiğini sandığın zamanlarda bile. Bir gece, sıcak bir Salı gecesi o ayyaş *sen* oluverirsin, *sensin* o ucuz pansiyon odasında olan, ve daha önce o odalarda olmuş olmanın da bir yararı olmaz, daha da kötüdür hatta, çünkü bir daha bu duruma düşmemeye karar vermişliğin vardır. Bir sigara daha yakmaktan, bir içki daha içmekten, o sıvası dökük duvarlarda bir çift göz, bir çift dudak aramaktan başka bir şey de gelmez elden. Erkeklerle kadınların birbirlerine ettikleri insanın idrak gücünü aşıyordu.

Tony, Francine'i kendine doğru çekti, vücudunu sessizce onun vücuduna bastırdı ve nefes alıp verişini dinledi. Kendini bu boktan düşüncelere bir kez daha kaptırması dehşet vericiydi.

Çok tuhaf şehirdi Los Angeles. Kuşlar uyanmışlardı bile, ötüyorlardı, zifiri karanlıktı oysa. Birazdan karayollarına akın edecekti insanlar. Karayollarının homurtusu duyulacaktı birazdan, sokaklardan çalıştırılan araba sesleri gelecekti. Bu arada dünyanın her yerindeki sabahın üçü sarhoşları yataklarına uzanıp uykuyu nafile arayacak, bulanlarsa o uykuyu hakedeceklerdi.

YAYINLANMANIN YOLU

Ömrümün büyük bir bölümünü yeraltı yazarı olarak geçirdiğim için çok tuhaf editörlerle karşılaştım, ama en tuhafları H.R Mulloch ve karısı Honeysuckle olmuşlardı. Eski bir dolandırıcı ve elmas hırsızıydı Mulloch, *Demise* dergisinin editörlüğünü yapıyordu. Ona şiirlerimi yollamıştım, yazışmaya başladık. Şiirlerimden sonra başkalarının şiirlerini okuma isteği duymadığını yazdı. Şiirlerimden sonra ben de başkalarının şiirlerini okuma isteği duymuyorum, diye yanıtladım. H.R. şiirlerimi kitap haline getirip basmaktan söz etmeye başladı, olur, dedim, bas. Yanıt geldi, telif ödeyemeyiz, kilise faresi kadar yoksuluz. Peki, diye yazdım, tamam, olsun, telifi unut, kilise faresinin üşümüş memesi kadar yoksulum. Bir dakika, diye yanıtladı, yazarlar insan olarak iğrençtirler ve göttürler. Evet, diye yazdım, insan olarak iğrençim ve g.tün tekiyim. Peki, diye yanıtladı, Honeysuckle ve ben, Los Angeles'a geliyoruz, görelim bakalım.

Bir buçuk hafta sonra telefon çaldı. Gelmişlerdi, yeni varmışlardı New Orleans'dan, 3. Cadde'de orospular, şarapçılar, yankesiciler, soyguncular, katil ve tecavüzcülerle dolu bir otele yerleşmişlerdi. Mulloch sefil yaşantıya bayılırdı, yoksulluğa da bayılıyordu

bence. Yoksulluğun insanı erdemli kıldığına inanıyordu. Mektupları böyle bir izlenim bırakmıştı bende. Zenginlerin inanmamızı istedikleri şey bu tabii ki, ama bu başka bir konu.

Marie ile arabaya atladık ve yola koyulduk. Yolda durup üç paket altılık bira ile bir şişe ucuz viski almayı ihmal etmemiştik. Ufak tefek, 1.60 boylarında, kır saçlı bir adam duruyordu otelin önünde. İş adamlarının giydiği türden bir mavi takım giymiş, ama boynuna beyaz ipek bir mendil bağlamıştı. Başında çok yüksek bir sombrero. Marie ile yanına gittik. Sigarasından bir nefes alıp gülümsedi. "Chinaski mi?" "Evet," dedim, "bu da kadınım, Marie." "Bir erkek bir kadına sahip olamaz," diye karşılık verdi, "onlara sahip olamayız, bir süre için ödünç alırız ancak." "Evet," dedim, "uygun bence."

H.R.'ın peşine takılıp merdivenleri indik. Mavi-kırmızı boyanmış ölüm kokan bir holdeydik.

"Köpekleri, papağanı ve ikimizi almayı kabul eden tek otel bu oldu."

"Güzel otel," dedim.

Odanın kapısını açtı ve içeri girdik. İki köpek ortalıkta koşuşturuyor, Honeysuckle omuzunda bir papağanla odanın ortasında duruyordu.

"Thomas Wolf," dedi papağan, "dünyanın yaşayan en büyük şairidir."

"Wolf öldü," dedim "papağanın yanlış bililyor."

"Yaşlı bir papağandır," dedi H.R. "Uzun zamandır bizle."

"Honeysuckle kaç yıldır senle?"

"Otuz yıl."

"Bir süre için ödünç aldın."

"Öyle görünüyor."

Köpekler koşturuyor, Honeysuckle omuzunda papağanla odanın ortasında duruyordu. Karanlık bir görünümü vardı, İtalyan veya Yunanlı gibi, göz altları torbalanmıştı; trajik, şefkatli ve tehlikeli bir görünüm, daha çok trajik. Viskiyle biraları masaya koydum,

herkes yanaştı. H.R. biraları açmaya başladı, ben de viski şişesini. Bir kaç küllükle tozlu bardaklar belirdi. Sol taraftaki duvarın arkasından bir erkek sesi gürledi birden, "pis orospu, bokumu yemeni istiyorum!"

Oturduk, viskileri koydum. H.R. bir puro ikram etti bana. Soydum, ucunu ısırıp yaktım.

"Çağdaş edebiyat hakkında ne düşünüyorsun?"

"Pek sevmiyorum."

H.R. gözlerini kısıp gülümsedi bana. "Hımm, tahmin etmiştim."

"Baksana," dedim, "neden şu sombreroyu çıkarmıyorsun, kiminle muhatap olduğumu bileyim. Bir at hırsızı da olabilirsin."

"Değilim," dedi sombrerosunu dramatik bir el hareketi ile çıkararak. Ohio eyaletinin en iyi elmas hırsızıydım ama,"

"Öyle mi?"

"Öyle."

Kızlar içiyorlardı. "Köpeklerimi çok seviyorum," dedi Honeysuckle. "Köpekleri sever misin?" diye sordu bana.

"Onları sevip sevmediğimi bilmiyorum."

"O kendini sever," dedi Marie.

"Marie'nin zekası çok derindir," dedim.

"Yazış tarzını seviyorum," dedi H.R. "sade, ama çok şey söylüyor."

"Deha, derin bir gerçeği basit söyleme yeteneği olabilir."

"Neydi o," diye sordu H.R.

Cümlemi tekrarlayıp viskileri tazeledim.

"Yazmalıyım bunu," dedi H.R. cebinden bir kalem çıkarıp masanın üstünde duran kahverengi kesekağıtlarından birinin kenarına not aldı.

Papağan, Honeysuckle'ın omuzundan inip masanın üstünde yürüdü ve sol omuzuma tırmandı. "James Thurber," dedi papağan, "dünyanın yaşayan en büyük yazarıdır." "Aptal piç," dedim papağana. Sol kulağımda keskin bir acı hissettim. Kulağımı koparacaktı

nerdeyse. Ne hassas yaratıklarız hepimiz. H.R. bir kaç bira daha açtı. İçtik.

Öğlesonrası akşamüstüne, akşamüstü geceye dönüştü. Karanlıkta uyandım. Odanın ortasındaki halının üstünde uyumuştum. H.R. ve Honeysuckle yatakta yatıyorlardı. Maria kanepede. Üçü de horluyordu, özellikle Marie. Kalkıp masaya oturdum. Biraz viski kalmıştı, dipledim, sıcak bir bira içtim. Oturup bir kaç sıcak bira daha içtim. Papağan karşımdaki iskemlenin arkalığına tünemişti. Birden aşağı inip masanın üstünde duran küllüklerin ve boş şişelerin arasından yürüyerek omuzuma tırmandı. "Söyleme bir daha," dedim ona, "çok rahatsız oluyorum o cümleyi söylediğinde." "S.-kilmiş orospu," dedi papağan. Kuşu ayaklarından kaldırıp iskemleye yerleştirdim tekrar. Sonra halıya uzanıp uyudum.

Sabah, H.R. Murdoch bir açıklama yaptı. "Şiirlerini bir kitap olarak basmaya karar verdim. Eve dönüp işe koyulsak iyi olur."

"Korkunç biri olmadığımın farkına vardığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır," dedi H.R. "öyle bir şeyin farkına varmadım, ama üstün yargımı gözardı edip seni yine de basmaya karar verdim."

"Ohio eyaletinin en iyi elmas hırsızı mıydın gerçekten?"

"Evet."

"İçeri girdiğini biliyorum. Nasıl yakalandın?"

"O kadar aptalcaydı ki, sözünü bile etmek istemiyorum."

Aşağı indim, iki paket altılık bira alıp döndüm. Marie ve ben H.R. ile Honeysuckle'ın toparlanmalarına yardımcı olduk. Köpekler ve papağan için özel taşıma kafesleri vardı. Her şeyi aşağı indirip arabama yükledik, sonra oturup biraları bitirdik. Profesyoneldik hepimiz. Kimse kahvaltı önerme aptallığında bulunmadı.

"Gelip bizi gör," dedi H.R. "Kitabı hazırlamaya başlayacağız. Orospu çocuğunun tekisin ama insan senle konuşabiliyor. Öbür şairler, tüylerini kabartıp, aptal g.tler gibi davranıyorlar."

"Sen iyisin," dedi Honeysuckle, "Köpekler seni sevdi."

Kızlar arabada kaldılar, ben H.R. ile oda anahtarını teslim et-

meye gittim. Yeşil kimonolu yaşlı bir kadın açtı kapıyı, saçları parlak bir kırmızıya boyanmıştı.

"Bu mama Stafford," dedi H.R. bana. "Mama Stafford, bu dünyanın yaşayan en büyük şairi."

"Gerçekten mi?" diye sordu Mama Stafford.

"Dünyanın yaşayan en büyük şairi," dedim.

"Neden içeri girip bir içki içmiyorsunuz? İhtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

İçeri girip birer bardak sıcak beyaz şarap zorladık, veda ettik ve arabaya döndük.

Tren istasyonunda H.R. biletleri alırken ben papağanı ve köpekleri bagaja teslim ettim. H.R. geri dönüp bizimle oturdu. "Uçmaktan nefret ederim," dedi, "ödüm bokuma karışır." Gidip bir cep viskisi aldım, paylaşıp beklemeye başladık. Sonra treni yüklemeye başladılar. Peronda durmuş beklerken Honeysuckle birden boynuma sarılıp uzun uzun öptü beni. Sonuna doğru dilini hızla ağzıma sokup çıkardı. Doğrulup bir puro yakarken Marie de H.R.'ı öptü. H.R. ile Honeysuckle trene bindiler.

"Çok hoş adam," dedi Marie.

"Tatlım," dedim, "sanıyorum adamın s.kini kaldırdın."

"Kıskandın mı?"

"Ben hep kıskanırım."

"Pencere kenarındalar, bak, gülümsüyorlar bize."

"Utanıyorum. Kalksın bu tren artık."

Tren hareket etti nihayet. El salladık tabii ki ve onlar da bize el salladılar. H.R.'ın yüzünde memnun ve mutlu bir gülümseme vardı. Honeysuckle ağlıyor gibiydi. Oldukça trajik görünüyordu. Sonra gözden kayboldular. Bitmişti. Yayınlanmak üzereydim. Seçilmiş şiirler. Dönüp tren istasyonundan çıktık.

ÖRÜMCEK

Kapıyı çaldığımda altıncı veya yedinci birasını içiyordu, buzdolabına gidip bir bira da kendime aldım. Gidip oturdum sonra. Berbat görünüyordu.

"Neyin var, Max?"

"Biraz önce bir tane daha kaçırdım. İki saat önce çıktı."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Max."

Birasını bırakıp bana baktı. "Bana inanmayacaksın, biliyorum, ama dört yıldır bir kez bile sevişmedim."

Biramdan bir yudum aldım. "Sana inanıyorum, Max. Bu toplumda bir kez bile sevişmeden beşikten mezara giden insanlar bile var. Ufacık odalarda yaşarlar, folyo kağıdından yaptıkları şekilleri pencerelerine asıp güneşin üstlerinde parıldayışını, rüzgarda sallanışlarını izlerler..."

"Neyse, bir tane daha kaçtı. Biraz önce buradaydı oysa..."

"Anlat."

"Kapı çaldı, gidip kapıyı açtım ve karşımda genç ve sarışın bir kız duruyor. Üstünde beyaz bir elbise, ayağında lacivert ayakkabılar. Bana, 'Max Miklovik sen misin?' diye sordu. Evet dedim. Kitaplarımı okumuştu, içeri girebilir miydi? Girebileceğini söyledim

ve içeri aldım. Gidip şu köşedeki koltuğa oturdu. Mutfağa gidip iki sulu viski koydum, odaya dönüp birini ona verdim ve kanepeye oturdum."

"Güzel miydi?" diye sordum.

"Bebek. Vücudu da nefisti. Üstündeki elbise hiçbir şeyi gizlemeyen türdendi. Derken bana, "Jerzy Kosinski okudun mu?"diye sordu. "*Boyalı Kuş*'u okudum, çok kötü bir yazar." dedim "Çok iyi bir yazar," dedi.

Max sessiz kaldı bir süre, Kosinski'yi düşünüyor olmalıydı. "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Başının tam üstünde ağ ören bir örümcek vardı. Farkedince küçük bir çığlık attı. "Bu örümcek üstüme sıçtı!" dedi.

"Sıçtı mı?" diye sordum.

"Ona örümceklerin sıçmadığını söyledim. 'Evet, sıçarlar,'dedi. Ben de, 'Jerzy Kosinski bir örümcektir,' dedim, o da 'Benim adım Lyn,' dedi. Ben de 'Merhaba, Lyn," dedim.

"İlginç bir sohbet."

"Evet. Sonra, 'Sana söylemek istediğim bir şey var,' dedi. 'Söyle,' dedim. '13 yaşındayken bir konttan piyano dersleri aldım, evraklarını gördüm, gerçek bir konttu. Kont Rudolph Stauffer.' dedi. İç artık şu içkini," dedim.

"Bir bira daha alabilir miyim, Max?"

"Tabii, bir tane de bana getir."

Biraları alıp döndüm, hikayeye kaldığı yerden devam etti. "İçkisini bitirdi, bardağını almak için yanına gittim. Bardağına uzandığımda onu öpmeye teşebbüs ettim. Geri çekildi. 'Bir öpücükten ne çıkar?' diye sordum, Örümcekler öpüşür."

"'Örümcekler öpüşmez,' dedi. Gidip iki içki daha koymaktan başka çare yoktu, daha sert iki içki. İçkisini verip kanepeye oturdum gene."

"Sanırım ikiniz de kanepede olmalıydınız."

"Değildik ama. Anlatmayı da sürdürüyordu. 'Kontun alnı çok geniş, gözleri ela, saçları pembe, parmakları ince ve uzundu ve sü-

rekli meni kokardı,' dedi..

"Hımm." dedim.

"'Kont 65'indeydi ama çok azgındı. Anneme de piyano dersi verirdi. Annem 35 yaşındaydı, bense 13, ikimize de piyano dersi verirdi.' diye devam etti."

"Buna ne demeni bekliyordu acaba?"

"Bilmiyorum. Ben de, 'Kosinski bir bok yazamaz,' dedim. O da, 'Annemle sevişti,' dedi. Ben de, ' Kim, Kosinski mi?'dedim. 'Hayır,' dedi, 'Kont.', 'Kont seni düzdü mü?' diye sordum. 'Hayır, beni hiç düzmedi, ama her yerimi ellerdi, çok tahrik olurdum, ve *olağanüstü* piyano çalardı,' dedi."

"Peki, buna ne karşılık verdin?"

"İkinci Dünya Savaşı sırasında Kızıl Haç için çalıştığım günlerden söz ettim ona. Kasaba kasaba dolaşıp kan bağışları toplardık. Siyah saçlı bir hemşire vardı, çok şişman, öğle yemeklerinden sonra çimlere uzanıp bacaklarını bana doğru açar, gözümün içine bakıp dururdu. Bağışları topladıktan sonra şişeleri depoya götürürdüm. Buz gibiydi depo. Şişeleri küçük beyaz torbalarda muhafaza ederdik ve bazen şişeleri depodan sorumlu kıza verirken şişelerden biri torbasından çıkıp yere düşerdi. Kan ve kırık cam parçaları saçılırdı her yere. Ama kız, 'ziyan yok, takma kafana,' derdi her seferinde. Çok iyi bir kızdı. Şişeleri teslim ederken onu öpmeme izin verirdi. O buz gibi odada öpüşmek çok hoş oluyordu ama öğle yemeklerinden sonra çimlere uzanıp bana bacaklarını açan esmerle hiçbir yere varamamıştım."

"Sahi anlattın mı bunları?"

"Anlattım."

"Ne dedi?"

"'Örümcek aşağı iniyor! Bana saldıracak!' dedi. 'Aman allahım," dedim ve yarış bültenini alıp örümceği üçüncü yarışla dördüncü yarışın arasında yakaladım. Bülteni fırlatıp Lyn'den bir öpücük çalmayı başardım. Karşılık vermedi."

"Onu öptüğün için bir şey dedi mi?"

"Babasının bilgisayar sektörünün dehalarından biri olduğunu ve eve çok seyrek uğradığını, ancak kontla annesinin ilişkisini bir şekilde öğrendiğini söyledi. Bir gün onu okuldan alıp annesinin ilişkisini gizlediği için başını duvarlara çarpmıştı. Babası gerçeği öğrenince çok öfkelenmişti. Bir süre sonra onun başını duvarlara çarpmaktan vazgeçmiş, öbür odaya girip annesinin başını duvarlara çarpmaya başlamıştı. Bu korkunç olaydan sonra kontu bir daha görmemişlerdi."

"Peki, sen ne dedin?"

"Bir keresinde bir barda bir kadınla tanıştığımı ve onu eve götürdüğümü söyledim. Ama külotunu çıkardığında külotunda o kadar çok kan ve bok lekesi vardı ki onu beceremememiştim. Bir petrol kuyusu gibi kokuyordu. Sırtıma zeytinyağı döküp masaj yapmış, ben de ona beş dolar, yarım şişe ekşi şarap ve en iyi dostumun adresini verip yollamıştım."

"Gerçekten oldu mu bu?"

"Evet. Sonra bu Lyn bana T.S.Eliot'u sevip sevmediğimi sordu. Sevmediğimi söyledim. Bunun üstüne, 'Kitaplarını seviyorum, Max, öyle çirkin ve çılgınca yazıyorsun ki beni büyülüyorsun. Sana aşık olmuştum. Mektup üstüne mektup yazdım sana ama bir kez olsun yanıt almadım.' dedi. 'Bağışla beni yavrucuğum,' dedim. Sonra, 'Delirdim. Meksika'ya gittim. Dine verdim kendimi. Siyah bir şalla geziyor, sabahın üçünde sokaklarda şarkılar söylüyordum. Kimse rahatsız etmedi beni. Valizim senin kitaplarınla doluydu. Tekila içip mumlar yaktım. Derken bir matadorla tanıştım ve seni bana unutturdu. Bir kaç hafta sürdü bu delilik." dedi.

"Bu matadorlar çok karı düzüyorlar," dedim

"Biliyorum," dedi Max. "Neyse, bir süre sonra birbirlerinden sıkıldıklarını söyledi, ben de, 'izin ver senin matadorun olayım,' dedim. 'Diğer erkeklerden hiç farkın yok, tek istediğin düzüşmek,' dedi. Yanına gidip, 'Öp beni,' dedim. 'Max,'dedi, 'senin istediğin oyun oynamak. Beni umursamıyorsun bile.' 'Seni umursuyorum,' dedim. 'Bu kadar büyük bir yazar olmasaydın hiçbir kadın seninle

konuşmazdı," dedi. 'Sevişelim,' dedim. 'Benimle evlenmeni istiyorum,' dedi. 'Seninle evlenmek istemiyorum,' dedim. Çantasını alıp gitti."

"Bu da hikayenin sonu mu?"

"Sonu," dedi Max, "dört yıldır abazayım ve bir fırsat daha kaçtı. Gurur, aptallık, ne dersen de."

"İyi bir yazarsın, Max, ama kadınlarla başarılı olduğun söylenemez."

"Kadınlarla başarılı biri onu götürmüş müydü sence?"

"Elbette, onun her gambitine doğru hamle ile karşılık vermek gerekir. Her doğru hamle sohbeti yeni bir yöne götürür ve sonunda avcı avını bir köşede, daha doğrusu yatakta kıstırır."

"Nasıl öğrenebilirim?"

"Öğrenemezsin. Bu bir içgüdü. Bir kadın farklı bir şey söylerken aslında ne söylediğini bilmen gerekir. Öğrenilemez."

"Ne diyordu aslında?"

"Seni istedi ama sen onu almayı beceremedin. Köprüyü kuramadın. Çuvalladın, Max."

"Bütün kitaplarımı okumuştu ama. Benim bir şeyler bildiğimi düşünmüştü."

"Şimdi o bir şey biliyor."

"Ne?"

"Senin hıyarın teki olduğunu, Max."

"Öyle miyim?"

"Bütün yazarlar hıyardır. Bu yüzden yazarak düşünürler."

"Yazarak düşünürler,' derken neyi kastediyorsun?"

"Yazarak düşünürler çünkü başka türlü anlayamazlar."

"Ben hep yazarak düşünürüm." dedi Max.

"Çocukken Hemingway'in bir kitabını okuduğumu anımsıyorum. Kitabın kahramanı bir kadınla yatağa girip durur ama bir türlü onu beceremez. Kadın ona aşıktır. Ne müthiş kitap, yüzyıllardır yazılıyor ama kimse işin bu yanını yazmayı akıl edememiş, diye düşünmüştüm. Adamın bu işi beceremeyecek bir hıyarlıkla kutsan-

dığını sanmıştım. Kitabın ilerleyen bölümlerinde adamın savaşta taşaklarından vurulduğu için kadınla sevişemediğini okuyunca büyük hayal kırıklığı yaşamıştım."

"Bu kız geri gelir mi sence?"

"Gelmez," dedim ayağa kalkarak.

"Peki, ben ne yapacağım?" diye sordu Max.

"Acınası şiirlerini, romanlarını ve öykülerini yazmayı sürdüreceksin."

Onu orda bırakıp merdivenlerden indim. Ona söyleyebileceğim bir şey kalmamıştı. Saat sekize geliyordu ve henüz akşam yemeği yememiştim. Arabama binip McDonald's a sürdüm, karides yiyecektim muhtemelen.

BABANIN ÖLÜMÜ 1

Babamın cenazesi soğuk hamburgerden farksızdı. Alhambra'daki cenaze levazımatçısının karşısındaki cafeye girip bir kahve söyledim. Tören bittikten sonra hipodroma arabayla beş dakikalık bir yolum vardı. Yüzü felaket soyulmuş, kalın camlı çok yuvarlak gözlükleri olan bir adam girdi içeri. "Henry," dedi bana, sonra oturup bir kahve söyledi.

"Merhaba Berth."

"Babanla çok iyi arkadaş olmuştuk. Senden söz ederdi sık sık."

"Babamdan hoşlanmazdım."

"Baban seni severdi Henry. Rita ile evlenmeni ümit ediyordu." Rita, Berth'in kızıydı. "Rita nefis biriyle çıkıyor şimdi ama adam onu heyecanlandırmıyor. Sahte heriflerden hoşlanıyor. Anlamıyorum. Ama bu adamdan biraz hoşlanıyor olmalı," dedi biraz sevinerek, "o geldiğinde bebeğini dolaba gizliyor."

"Hadi Berth, gidelim."

Karşıya geçip binaya girdik. Biri babamın ne kadar iyi bir adam olduğunu anlatıyordu. Öbür yanını anlatmak geldi içimden. Biri şarkı söyledi sonra. Ayağa kalkıp tabutun önünden geçmek için sıraya girdik. Ben sonuncuydum. Yüzüne tükürürüm belki, di-

ye düşündüm.

Annem ölmüştü. Onu bir yıl önce gömmüş, hipodroma gittikten sonra da düzüşmüştüm. Sıra ilerliyordu. Sonra kadınlardan biri bağırdı. "Hayır, hayır, hayır! O ölmüş olamaz!" Tabutun içine uzanıp başını kaldırdı ve öptü onu. Kimse engellemedi kadını. Dudaklarını dudaklarına yapıştırmıştı. Babamı boynundan tuttum, sonra da kadını ve ayırdım onları. Babam tabutun içine düştü, kadını dışarı çıkardılar, titriyordu.

"Babanın sevgilisiydi o," dedi Berth.

"Hoş kadın," dedim.

Tören bittikten sonra merdivenleri inerken kadın bekliyordu. Koşarak geldi yanıma.

"Tıpkı ona benziyorsun! O'sun sen!"

"Hayır," dedim, "o öldü, ben daha genç ve daha iyiyim."

Kollarını boynuma doladı ve öptü beni. Dilimi dudaklarından içeri zorladım. Geri çekildim sonra. "Hadi, hadi," dedim, "toparla kendini!" Tekrar öptü beni, daha derine daldırdım dilimi bu kez. Sertleşmeye başlamıştım. Bir kaç kişi gelip onu uzaklaştırmaya çalıştı.

"Hayır," dedi, "onunla gitmek istiyorum. Oğluyla konuşmalıyım!"

"Hadi Maria, bizimle gel, lütfen!"

"Hayır, hayır, oğluyla konuşmalıyım!"

"Mümkün mü?" diye sordu adamın teki.

"Olabilir." dedim.

Maria arabama bindi ve babamın evine gittik. Kapıyı açtım, içeri girdi. "Etrafa bak," dedim, "İstediğini alabilirsin. Ben banyo yapacağım. Cenaze törenleri beni terletir."

Banyodan çıktığımda Maria babamın yatağının kenarına oturmuştu.

"Oo, babanın robunu giymişsin!"

"Artık benim."

"*Bayılırdı* bu roba. Benim noel hediyemdi. Gurur duymuştu.

Robu giyip komşuların görmesi için mahalleyi dolaşacağını söylemişti."

"Dolaştı mı?"

"Hayır."

"Güzel rob. Benim şimdi."

Komodinin üstündeki sigara paketini aldım.

"Onun sigaraları bunlar."

"İster misin?"

"Hayır."

Sigaramı yaktım. "O'nu ne kadar zamandır tanıyordun?"

"Bir yıl kadar."

"Ve anlamadın?"

"Neyi?"

"Cahil bir adam olduğunu. Acımasız. Vatanperver. Paraya aç. Yalancı. Korkak. Sahtekar."

"Hayır."

"Şaşırdım. Zeki bir kadına benziyorsun."

"Babanı sevmiştim, Henry."

"Kaç yaşındasın?"

"Kırk üç."

"İyi bakmışsın kendine. Bacakların çok güzel."

"Teşekkür ederim."

"Seksi bacaklar."

Mutfağa gidip dolaptan bir şişe şarap aldım, mantarını çıkardım, iki bardak buldum ve döndüm. Ona bir içki koyup bardağı eline tutuşturdum.

"Baban senden sık sözederdi."

"Öyle mi?"

"Sende azim olmadığını söylerdi."

"Haklıydı."

"Öyle mi?"

"Azmettiğim tek şey hiçbir şey olmamaktı; en akıllıca şey gibi geliyor bu bana."

"Tuhafsın."

"Hayır, babam tuhaftı. Bir içki daha koyayım sana. İyi şarap bu."

"Ayyaş olduğunu söylerdi."

"Bir şey olmayı *başardım*, gördün mü?"

"Ona o kadar çok benziyorsun ki."

"Yüzeyde öyle. O rafadan yumurta severdi, ben katı. Etrafında insan olmasından hoşlanırdı, bense yalnızlıktan. Gece uyumayı severdi, bense gündüz. Köpekleri severdi, ben kulaklarını çekip kıçlarına kibrit çöpü sokardım. O işini severdi, ben aylaklığı."

Uzanıp Maria'yı kavradım. Dudaklarını araladım ve ağzımı ağzının içine sokup ciğerlerindeki havayı emdim. Gırtlağına tükürüp parmağımı kıçının yarığında gezdirdim. Ayrıldık.

"O yumuşak öperdi beni," dedi Maria, "severdi beni."

"S.ktir," dedim, "annem toprağa gireli bir ay olmadan memelerini emip tuvalet kağıdını paylaşıyordu seninle."

"Seviyordu beni."

"Hikaye. Yalnızlık korkusu senin vajinana götürdü onu."

"Senin hayal kırıklığına uğramış bir genç olduğunu söylerdi."

"Hem de nasıl. Babamı düşünsene."

Elbisesini kaldırıp bacaklarını öpmeye başladım. Dizlerinden yukarı. Bacaklarının iç kısmına geldim ve açıldı benim için. Isırdım. Sıçradı ve osurdu. "Özür dilerim," dedi, "mühim değil," dedim.

Bir içki daha koydum ona, ölmüş babamın sigaralarından bir tane daha yakıp ikinci şarap şişesi için mutfağa gittim. Bir-iki saat daha içtik. Öğlesonrası akşamüstüne dönüşüyordu, ama bezgindim. Ölüm sıkıcıydı. Ölümün en kötü yanı buydu. Sıkıcıydı. Geldikten sonra yapabileceğin tek şey yoktu. Onunla tenis oynayamaz veya bir kutu şekerlemeye dönüştüremezdin. Patlak bir lastik kadar kesindi. Ölüm aptaldı. Yatağa tırmandım. Maria'nın ayakkabılarını ve elbiselerini çıkardığını duydum, sonra da yanımda hissettim. Başı göğsümdeydi, parmaklarımın kulaklarının arkasını okşa-

dığını hissettim. Sertleşmeye başlamıştım. Başını kaldırıp ağzını ağzımla örttüm. Yavaşça. Sonra elini alıp kamışıma yerleştirdim.

Fazla şarap içmiştim. İçine girdim. Uzun süre gidip geldim. Boşalacak gibiydim ama boşalamıyordum. Sonu gelmeyen terli bir at düzüşü sundum ona. Yatak sallanıyor, sıçrıyor, gıcırdayıp inliyordu. Maria inliyordu. Sürekli öpüyordum onu. Arada derin nefesler alıyordu. "Tanrım," dedi, "beni GERÇEKTEN DÜZÜYORSUN!" Tek istediğim boşalmaktı ama şarap mekanizmayı köreltmişti. Yanına uzandım sonunda.

"Tanrım," dedi "Tanrım."

Tekrar öpüşmeye başladık ve yine sertleştim. Bir kez daha çıktım üstüne. Bu kez orgazmın yaklaştığını hissettim. "Ooo," dedim, "Ooo, geliyorum!" Geldim nihayet, kalkıp banyoya gittim, sigara içerek döndüm ve yatağa girdim tekrar. Uyumak üzereydi. "Beni GERÇEKTEN DÜZDÜN!" dedi. Uyuduk.

Sabah kalktım, kustum, diş fırçaladım, gargara yaptım ve bir şişe bira açtım. Maria uzanıp bana baktı.

"Düzüştük mü?" diye sordu.

"Ciddi misin?"

"Hayır, bilmek istiyorum. Düzüştük mü?"

"Hayır," dedim, "hiçbir şey olmadı."

Maria banyoya gidip duş aldı. Şarkı söylüyordu. Sonra kurulanıp dışarı çıktı. Bana baktı. "Düzülmüş bir kadın gibi hissediyorum kendimi."

"Hiçbir şey olmadı Maria."

Giyindik, köşedeki cafeye götürdüm onu. Sosisli yumurta yedi, tost ekmeği ve kahveyle. Ben bir bardak domates suyu ile bir kepekli çörek yedim.

"İnanamıyorum. Tıpkı ona benziyorsun."

"Bu sabah olmaz Maria, lütfen."

Maria'nın ağzına sosisli yumurta ve çilek reçeli sürülmüş tost ekmeğini dolduruşunu izlerken gömme törenini kaçırdığımızı idrak ettim. İhtiyarın çukura indirilişini izlemek için mezarlığa git-

meyi unutmuştuk. Görmek istemiştim oysa. Tek izlenmeye değer şeydi. Cenaze töreninden sonra kalabalığa katılmamış, onun yerine babamın evine gelip sigaralarını içmiş, şarabını yudumlamıştık.

Oldukça büyük, parlak sarı bir yumurta parçasını ağzına doldurduktan sonra, "Beni düzmüş olmalısın," dedi Maria. "Meninin bacağımdan aktığını hissedebiliyorum."

"Ter sadece. Çok sıcak bir sabah."

Elini masanın altına götürüp eteğinden içeri soktu. Parmağını kokladı sonra. "Ter değil bu, meni."

Maria kahvaltısını bitirdi ve çıktık. Adresi verdi, eve bıraktım onu. Kaldırıma yanaştı. "İçeri gelmek ister misin?"

"Şimdi olmaz. Yapmam gereken şeyler var. Malikane."

Maria uzanıp öptü beni. Gözleri iri, vurulmuş, tatsız. "Benden çok genç olduğunu biliyorum, ama sevebilirim seni." dedi. "Eminim sevebilirim."

Kapının eşiğine geldiğinde döndü. İkimiz de el salladık. İçki satan en yakın yere gidip bir galon şarapla günün yarış bültenini aldım. Hipodromda iyi bir gün beklentisi içindeydim. Bir gün ara verince daha iyi sonuç alırdım hep.

BABANIN ÖLÜMÜ 2

Annem öleli bir yıl olmuştu. Babamın ölümünden bir hafta sonra tek başıma babamın evindeydim. Ev Arcadia'daydı. Yıllardır, Santa Anita'ya giderken arabayla oradan geçerdim ama hiç uğramamıştım eve.

Komşular beni tanıyorlardı. Cenaze kaldırılmıştı, lavaboya gidip bir bardak su içtim ve dışarı çıktım. Yapacak başka bir şey bulamayınca hortumu alıp musluğu açtım, çalıları sulamaya başladım. Ben ön bahçede dururken komşu evlerin perdeleri aralanıyordu. Evlerden çıkmaya başladılar sonra. Karşıdan bir kadın geldi.

"Sen Henry misin?" diye sordu bana.

Ona Henry olduğumu söyledim.

"Babanı yıllardır tanırdık."

Kocası geldi sonra. "Anneni de tanırdık," dedi.

Eğilip hortumun suyunu kestim. "İçeri girmek ister misiniz?" diye sordum. Kendilerini Tom ve Nellie Miller olarak tanıttılar, içeri girdik.

"Tıpkı babana benziyorsun."

"Evet, öyle derler."

Oturup birbirimize baktık.

"Ne kadar çok resmi varmış. Resme meraklıymış demek."

"Evet, meraklıymış."

"Şu günbatımında değirmen tablosunu sevdim."

"Alabilirsin."

"Alabilir miyim?"

Kapı çalındı. Gibson'lar gelmişti. Onlarda yıllardır babamın komşuları olduklarını söylediler.

"Tıpkı babana benziyorsun," dedi bayan Gibson.

"Henry bize değirmenli tabloyu verdi."

"Güzel. Ben şu mavi at tablosuna *bayıldım.*"

"Alabilirsiniz bayan Gibson."

"Ciddi olamazsın?"

"Evet, alın."

Kapı çalındı tekrar, başka bir çift girdi içeri. Kapıyı açık bırakmıştım. Çok geçmeden bir adam belirdi kapıda.

"Adım Doug Hudson. Karım kuaförde."

"İçeri girin bay Hudson."

Başka gelenler oldu, çiftler daha çoktu. Evin içinde dolanmaya başladılar.

"Evi satacak mısın?"

"Galiba satacağım."

"İyi bir semttir burası."

"Farkındayım."

"Şu çerçeveye *bayıldım,* ama resmi sevmedim."

"Çerçeveyi alın."

"Resmi ne yapayım?"

"Çöpe atın." Etrafıma bakındım. "Hoşunuza giden bir resim varsa alabilirsiniz."

Aldılar. Çok geçmeden duvarlar çıplaktı.

"Bu iskemleleri istiyor musun?"

"Yok, sanmıyorum."

Yoldan geçenler içeri giriyor, kendilerini tanıştırmak zahmetine bile katlanmıyorlardı.

"Ya bu divan?" diye bağırdı biri yüksek sesle, "istiyor musun?"

"Divanı istemiyorum," dedim.

Divanı aldılar, sonra da kahvaltı masasıyla iskemleleri.

"Buralarda bir yerde ekmek kızartıcı olmalı değil mi Henry?"

Ekmek kızartıcıyı aldılar.

"Tabakları istemiyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Çatal, bıçak, kaşık filan?"

"Hayır, alabilirsiniz."

"Çaydanlıkla blender?"

"Alın."

Kadınlardan biri arka balkondaki dolaplardan birini açtı. "Ya meyveler? Bu kadar çok meyveyi tek başına yiyemezsin."

"Peki, herkes alsın, ama adil paylaşın."

"Ben çilekleri istiyorum."

"Ben incirleri."

"Ben reçeli alacağım.

Gittikten sonra geri geliyorlardı, yanlarında başkalarını da getirerek.

"Hey, dolapta bir şişe viski var! Sen içer misin Henry?"

"Viski kalsın."

Ev kalabalık olmaya başlamıştı. Biri sifonu çekti. Başka biri lavabodaki bardaklardan birini düşürdü, bardak kırıldı.

"Bu elektirik süpürgesini vermezsen iyi edersin Henry, kendi dairende kullanırsın.

"Peki, kalsın."

"Babanın garajda bazı aletleri vardı. Bahçe aletlerine ne dersin?"

"Yok, onlar kalsın."

"Bahçe aletleri için sana 15 dolar veririm."

"Kabul."

15 doları verdi, garajın anahtarını aldı. Çok geçmeden çim biçeri evine götürmek için sokağın karşı yakasına ittiğini duyduk.

"O kadar çok şeyi 15 dolara vermemeliydin Henry. Çok daha

fazla ederdi."

Cevap vermedim.

"Araba ne olacak. Dört senelik."

"Araba kalacak."

"50 dolar veririm."

"Araba kalacak."

Biri salondaki halıyı yuvarlamaktaydı. Ondan sonra ilgileri azaldı. Çok geçmeden birkaç kişi kalmış, sonra onlar da gitmişlerdi. Bana bahçe hortumunu, yatağı, buzdolabını ve bir rulo tuvalet kağıdı bıraktılar.

Dışarı çıkıp garajın kapısını kilitledim. Ayaklarında patentlerle iki velet geçiyordu. Garajın kapılarını kilitlerken durdular.

"Şu adamı gördün mü?"

"Evet."

"Babası öldü."

Kayarak uzaklaştılar. Hortumu aldım, musluğu açtım ve gülleri sulamaya başladım.

HARRY ANN LANDERS

Telefon çaldı. Arayan Paul'du, yazar. Paul bunalımdaydı. Northridge'de yaşıyordu.

"Harry?"

"Evet?"

"Nancy ile ayrıldık."

"Evet?"

"Ona geri dönmek istiyorum. Bana yardım eder misin? Senin ona geri dönmek gibi bir isteğin yoksa tabii ki."

Harry ahizeye gülümsedi. "Öyle bir isteğim yok, Paul."

"Neden ayrıldığımızı bile bilmiyorum. Para meselesine takıldı. Paradan başka bir şey konuşmaz oldu. Telefon faturalarını yüzüme tutup sallamalar filan. Kıçımı yırtıyorum, Harry. İyi bir gösteri hazırladım. Barney ile ben penguen kıyafetleri giyiyoruz... bir dize o okuyor, bir dize ben... dört mikrofon... arkamızda bir caz grubu ...."

"Telefon faturaları çok rahatsız edici olabilir, Paul," dedi Harry. "İçkiliyken hatunun telefonundan uzak durmanda yarar var. Maine, Boston ve New Hampshire'da çok fazla arkadaşın var. Nancy'nin bir nevroz vakası olduğunu biliyorsun. Bir kriz geçir-

meden arabasını bile çalıştıramaz o. Kemerini bağladıktan sonra titremeye ve kornaya basmaya başlar. Kaçığın teki. Alışverişe gittiğinde depocu oğlanın teki onunla konuşurken aynı zamanda gofret yiyorsa bunu hakaret sayar."

"Seni üç ay beslediğini söylüyor."

"O benim çükümü besledi. Genellikle kredi kartları ile."

"Dedikleri kadar var mısın?"

Harry güldü. "Ruh veriyorum onlara. Santimetrelerle ölçülebilecek bir şey değildir ruh."

"Onu geri istiyorum. Ne yapayım?"

"Ya onu adam gibi yala, ya da kendine bir iş bul."

"Sen çalışmıyorsun ama."

"Kendini benimle ölçme. Herkes yapıyor bu hatayı."

"İyi de, parayı nerden bulacağım? Kıçımı yırtıyorum gene de olmuyor. Ne yapacağım?"

"Bok ye."

"Merhamet yok mu sen de hiç?

"Merhamete ihtiyacı olanlar da olur merhamet."

"Parayı bulmalıyım, Harry, ne bok yiyeceğim?"

"Sekiz metreden şutunu at. Üçlük. Sokarsan düzlüktesin, kaçırırsan üç ay kodeste - ne elektrik faturası, ne telefon faturası, ne gaz faturası, ne de karı dırdırı. Orada meslek sahibi olup saati dört sente çalışırsın."

"Off, iç karartmakta üstüne yok."

"Pekala, kıçındaki elma şekerini çıkar ve beni dinle."

"Çıkardım."

"Nancy'nin seni terketmesinin nedeni başka biridir muhtemelen. Siyah, kızıl veya sarı. Şu kuralı benimsersen başın hiç belaya girmez: Kadınlar ellerinin altında başka bir kurban olmadan kurbanlarını nadiren terkederler."

"Yardıma ihtiyacım var, moruk," dedi Paul, "teoriye değil."

"Teoriyi kavramazsan hep yardıma ihtiyacın olacak."

Harry ahizeyi kaldırdı, Nancy'nin numarasını tuşladı.

"Alo," dedi Nancy.

"Ben Harry."

"Oo."

"Rivayete göre fena kerizlenmişsin Meksika'da. Varın yoğun gitti mi?"

"Ha, şu mesele..."

"İspanyol bir matador eskisiymiş, doğru mu?"

"Harikulade gözleri olan bir matador eskisi. Senin gözlerine hiç benzemiyorlardı. Senin gözlerini gören yok."

"Kimsenin gözlerimi görmesini istemiyorum."

"Neden?"

"Aklımdan geçenleri okurlarsa onları aldatamam da ondan."

"Göz siperlikleri ile dolaştığını söylemek için mi aradın beni?"

"Onu biliyorsun zaten. Paul'un sana dönmek istediğini söylemek için aradım. Bunun sana bir yararı olur mu?"

"Hayır."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Sahi aradı mı seni?"

"Evet."

"Yeni biri ile beraberim. Harikulade biri."

"Başka birine ilgi duyuyor olabileceğini söyledim Paul'e."

"Sen nerden biliyordun?"

"Biliyordum."

"Harry?"

"Söyle güzelim?"

"S.ktir git..."

Kapattı Nancy.

Şu işe bak, diye geçirdi içinden Harry, aralarını bulmaya çalışıyorum ve ikisi de bana küsüyor. Harry banyoya gidip aynada yüzüne baktı. Allah için müşfik bir yüze sahipti. Neden farkedemiyorlardı bunu? Anlayış, asalet. Burnunun yan tarafında siyah bir nokta gördü. Sıktı. Fışkırıverdi, siyah ve sevimli, kıçında sarı bir

irin kuyruğu. Kadınları ve aşkı anlamak yırtmanın tek yolu, diye geçirdi aklından. İrinli siyah noktayı parmaklarının arasında ezdi. Belki de umursamadan öldürmekti yırtmanın tek yolu. Kafasında bu düşüncelerle sıçmaya oturdu.

KÖŞEDEKİ BARDA BİRA

Kaç yıl önceydi hatırlamıyorum, on beş, belki de yirmi. Evde oturuyordum. Sıcak bir yaz akşamıydı, sıkılıyordum.

Sokağa çıkıp yürümeye başladım. Çoğu aileler için akşam yemeği sonrasıydı, televizyon izliyorlardı. Bulvarda yürüyordum. Karşı sokakta bir semt barı vardı, eski bir bina, bar tezgahı tahta, yeşil beyaz boyanmış. İçeri girdim.

Barlarda bir ömür harcamış biri olarak iyice bıkmıştım barlardan. İçmek istediğimde içkimi alıp tek başıma evde içiyordum.

İçeri girdim, kalabalıktan uzak bir tabureye oturdum. Tedirgin değildim, oraya ait değildim sadece. Ama dışarı çıksam gidebileceğim bir yer yoktu. Toplumumuzda gidilebilecek ilginç yerlerin çoğu ya yasadışıdır, ya da çok pahalı.

Bir şişe bira söyleyip bir sigara yaktım. Tipik semt barlarından biriydi. Herkes herkesi tanıyordu. Belden aşağı fıkralar anlatıp, televizyon izliyorlardı. Tek bir kadın vardı, yaşlı, siyah bir elbise giymiş, kırmızı peruklu. Bir düzine kolye takmıştı, sigarasını tekrar tekrar yakıyordu. Odamda olmayı arzulamaya başladım, biramı bitirdikten sonra kalkmaya karar verdim.

Biri gelip yanımdaki tabureye oturdu. Başımı kaldırmadım, ilgilenmiyordum, sesinden ben yaşlarda olduğunu tahmin ettim. Bardakiler onu tanıyordu. Barmen ona ismiyle hitap etmişti, bir kaç müdavim merhaba demişti. Üç-dört dakika kadar yanımda oturup birasını içti, sonra "Nasılsın?" dedi.

"İyiyim," dedim.

"Yeni misin bu semtte?"

"Hayır."

"Daha önce hiç görmedim seni burda."

Cevap vermedim.

"Los Angeles'lı mısın?"

"Denebilir."

"Dodgers bu yıl şampiyon olur mu sence?"

"Hayır."

"Dodgers'ı tutmuyorsun?"

"Hayır."

"Hangi takımı tutuyorsun?"

"Tutmuyorum. Beyzboldan hoşlanmam."

"Neden hoşlanırsın?"

"Boks. Boğa güreşi."

"Boğa güreşi çok acımasız."

"Evet, her şey acımasızdır kaybedince."

"Boğanın hiç şansı yok."

"Hiçbirimizin şansı yok."

"Bayağı olumsuz birisin. Tanrıya inanır mısın?"

"Senin inandığın tanrıya inanmam."

"Ne tür bir tanrıya inanırsın?"

"Emin değilim."

"Kendimi bildim bileli kiliseye giderim ben."

Cevap vermedim.

"Bir bira ısmarlayım sana."

"Tabii."

Biralar geldi.

"Bugünün gazetelerini okudun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Boston yetimhanesinde diri diri yanan 50 kızı okudun mu?"

"Evet."

"Ne korkunç değil mi?"

"Öyleydi sanırım."

"Sanır mısın?"

"Evet."

"Emin değil misin?"

"Orada olmuş olsaydım hayatımın sonuna kadar kabus olabilirdi benim için. Ama gazetede okuyunca farklı."

"Diri diri yanan 50 kız için yüreğin paralanmıyor mu? Pencerelerden sarkmış bağırıyorlardı."

"Korkunçtu herhalde. Ama bir gazete manşetiydi, gazete haberi. Çok fazla düşünmedim üstünde, sayfayı çevirdim."

"Yani, hiçbir şey hissetmedin, öyle mi?"

"Hissettim diyemem."

Bir an oturdu, birasından bir yudum aldı. Sonra bağırdı, "*Hey, gazetede Boston'daki yangında diri diri yanan 50 kızla ilgili haberi okuduğunda bi s.kim hissetmediğini söyleyen biri var burada!*"

Herkes bana bakıyordu. Başımı eğip sigarama baktım. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra kırmızı peruklu kadın, "ben erkek olsaydım kıçını tekmeleye tekmeleye sokakta bir aşağı bir yukarı süründürürdüm seni," dedi.

"Tanrıya da inanmıyor!" dedi yanımdaki. "Beyzboldan da nefret ediyor. Boğa güreşi seviyor ve küçük kızların diri diri yanmalarını !"

Barmene bir bira daha söyledim. Kendime. İğrenerek itti şişeyi bana doğru. İki genç bilardo oynuyorlardı. Daha genç olanı, beyaz tişortlu iri bir oğlan, sopasını masaya bırakıp yanıma geldi. Arkamda durup ciğerlerine hava doldurdu, göğsünü şişirmeye çalışıyordu.

"İyi bir bar burası. Senin gibi g.tleri barındırmayız burda. Basa-

rız kıçlarına tekmeyi, anasından doğduğuna pişman ederiz, hem de bin pişman!"

Arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Bira şişesini kaldırıp bardağıma bira koydum, içtim, sigara yaktım. Ellerim hiç titremedi. Bir süre durdu orda, sonra bilardo masasına döndü. Yanımda oturan adam kalkıp uzaklaştı. "Olumsuz oruspu çocuğunun biri," dediğini duydum. "İnsanlardan nefret ediyor."

"Erkek olsaydım," dedi kırmızı peruklu kadın, "merhamet diletirdim ona. Tahammül edemem böyle pezevenklere."

"Hitler gibi insanlar konuşur böyle," dedi başka biri.

"İğrenç oruspu çocukları."

Biramı bitirdim, bir tane daha söyledim. İki genç bilardo oynamaya devam ediyorlardı. Bir kaç kişi barı terketti, benimle ilgili konuşmalar kesilmişti, kırmızı peruklu kadın hariç. Giderek sarhoş oluyordu.

"G.t, g.t... gerçek bir g.tsün sen! Lağım çukurundan farkın yok. Bahse girerim ülkenden de nefret edersin sen, değil mi? Ülkenden, annenden ve herkesten. Ah, bilirim senin gibilerini! Orospu çocukkaları, ucuz ve korkak oruspu çocukları."

Saat bir buçuk gibi gitti nihayet. Bilardo oynayan çocuklardan biri de gitti. Beyaz tişortlu genç bana bira getiren barmenle muhabbet ediyordu. İkiye beş kala yavaşça kalktım ve dışarı çıktım.

Kimse izlemedi beni. Bulvarı yürüdüm, sokağımı buldum. Evlerin ve apartmanların ışıkları sönmüştü. Avlumu buldum. Kapıyı açıp içeri girdim. Buzdolabında tek bir bira vardı. Açtım ve diktim.

Sonra soyundum, banyoya gittim, işedim, dişlerimi fırçaladım, ışığı söndürdüm, yatağa gittim, içine girdim ve uyudum.

SAYI

O sıralar yirmisekiz gibiydi yaşım. Çalışmıyordum, ama hipodromda şansım yaver gitmiş, biraz para yapmıştım nihayet. Akşamdı, saat dokuza geliyordu. Pansiyon odamda içmeye başlıyalı iki saat olmuştu. Sıkıldım, dışıra çıkıp yürümeye başladım. Müdavimi olduğum barın karşı sokağındaydım, bir barın önünden geçiyordum. İçeri girdim nedense. Benim takıldığım bardan çok daha temiz ve havalıydı içerisi, klas bir parça düşer belki diye geçirdim aklımdan.

Girişe yakın oturdum, barda oturan kızın iki tabure yanına. Kız yalnızdı, barın öbür ucunda dört-beş kişi vardı. Barmen onlarla konuşup gülüyordu. Üç-dört dakika oturdum öylece. Barmen sürekli konuşuyor, kahkaha atıp duruyordu. Nefret ediyordum orospu çocuklarından, istedikleri kadar içiyor, bahşiş alıyor, karıları götürüyor, taktir ediliyor, her istediklerini elde ediyorlardı.

Cebimden sigara paketini çıkardım, bir tane çektim. Ateş yok. Barın üstünde de yok. Hatuna baktım.

"Afedersiniz, ateşiniz var mı?"

Rahatsız olmuştu, çantasını karıştırdı. Bir kutu kibrit çıkardı. Bana bakmadan yolladı kibritleri.

"Kalsın," dedi.

Saçları uzundu, vücudu güzel. Üstünde taklit bir kürk manto, başında küçük bir kürk şapka vardı. Sigarasından her duman çektiğinde başını hafifçe geri atıyordu. Gerçekten bir bok biliyormuş gibi çekiyordu dumanı. Kemerle kırbaçlama isteği uyandıranlardan.

Barmen beni görmezden gelmeyi sürdürüyordu.

Küllüğü aldım, yarım metre kadar havaya kaldırıp bıraktım. İşe yaramıştı. Koşarak geldi. İriydi, 1.90 ve 110 kilo gibi. Hafif göbekliydi, ama omuzları geniş, kafası ve elleri büyüktü. Aptal görünümlü yakışıklılardan biriydi, sarhoş bir saç tutamı inmişti gözünün üstüne.

"Duble Cutty Sark, buzlu olsun," dedim ona.

"İyi ki kırmadın o küllüğü," dedi.

"İyi ki duydun," dedim.

İçkiyi hazırlamak için uzaklaştığında döşeme gıcırdayıp, inliyordu.

"Uyduruk bir şey getirmez bana umarım," dedim sahte kürk mantolu kıza.

"Jimmy iyidir," dedi, "böyle şeyler yapmaz Jimmy."

"İyi bir Jimmy'ye rastlamadım henüz," dedim.

Jimmy içkimi getirdi. Cüzdanımı çıkarap barın üstüne bir ellilik bıraktım.

Jimmy elliliği alıp ışığa tuttu, "vay canına," dedi.

"Nedir evlat? Ellilik görmedin mi daha önce?" diye sordum.

Döşemeyi inleterek uzaklaştı. İçkimden bir yudum aldım. Dublenin allahıydı.

"Ömründe ellilik görmemiş gibi davrandı," dedim kürk şapkalı kıza. "Ellilikten başka bir şey taşımam."

"Palavracının tekisin," dedi.

"Hayır, değilim," dedim. "Yirmi dakika önce bir voli vurdum."

"Ne yapalım..."

"Satmak istediğin her şeyi alabilirim."

"Satılık değil," dedi.

"Sorun ne? Kilit mi vurdun? Eğer öyleyse tasalanma, kimse senden anahtarını istemeyecek."

Bir yudum daha aldım.

"Bir içki içer misin?"

"Sadece hoşlandığım insanlarla içerim."

"Şimdi sensin palavracı," dedim ona.

Barmen neden paramın üstünü getirmedi? diye geçti aklımdan. Gelmesi gerekirdi..

Küllüğü tekrar bırakmak üzereydim ki aptal ayaklarıyla döşemeyi gıcırdatarak geldi.

Para üstünü tezgaha bıraktı. Paraya baktım o uzaklaşırken.

"HEY!" diye bağırdım.

Geri geldi. "Ne var?"

"Bu on doların üstü, ben sana elli verdim."

"Onluk verdin..."

Kıza döndüm. "Sen gördün değil mi? Ellilikti!"

"Jimmy'ye on dolar verdin," dedi.

"Ne s.kim iş bu?" diye sordum.

Jimmy uzaklaşmaya başladı.

"*Yanına bırakmam bunu,*" diye bağırdım arkasından.

Yürüyordu. Barın sonundaki grubun yanına gitti, konuşup gülüşmeye başladılar.

Oturup düşündüm. Yanımdaki kız burnundan duman üfledi, başını geriye atarak.

Barın arkasındaki aynayı parçalamayı düşündüm. Başka bir yerde yapmıştım bir keresinde. Ama tereddüt ediyordum.

Ödlekleşiyor muydum?

Herkesin gözü önünde üstüme işemişti orospu çocuğu.

Cüssesinden çok serinkanlılığı endişelendiriyordu beni. Güvendiği bir şey vardı. Barın altında bir silah? Eline oynamamı bekliyordu. Görgü tanıkları ondan yana olacaklardı...

Ne yapacağımı bilemiyordum. Girişte bir telefon kulübesi var-

dı. Kalkıp oraya yürüdüm, içeri girdim, para atıp rastgele bir numara çevirdim. Dostlarımı arıyor numarası çekecektim, hemen gelip barı yerle bir edeceklerdi. Karşı tarafta çalan telefonu dinledim. Kesildi. Bir kadın açmıştı.

"Alo," dedi.

"Benim," dedim.

"Sen misin Sam?"

"Evet, evet, dinle..."

"Sam, korkunç bir şey oldu bugün! Wolly ezildi!"

"Wolly mi?"

"Köpeğimiz Sam! Wolly öldü!"

"Dinle! Red Eye'dayım! Nerde olduğunu biliyor musun? Güzel! Lefty, Larry, Tony ve Ayı Angelo'yu alıp buraya gelmeni istiyorum, hemen! Anladın mı? Wolly'yi de getir!"

Kapattım, kaldım orda. Polisi aramayı düşündüm. Olacakları kestirebiliyordum. Barmenin tarafını tutacaklardı. Ben de ayyaşların koğuşunda bulacaktım kendimi.

Telefon kulübesinden çıkıp tabureme döndüm. İçkimi bitirdim. Sonra küllüğü kaldırdım ve bıraktım, sert. Barmen bana baktı. Ayağa kalktım, kolumu kaldırdım ve parmağımı ona doğrulttum. Sonra dönüp çıktım, onun ve ordakilerin kahkahaları peşimden geldi.

İçki satan bir yere girip, iki şişe şarap aldım ve çıktığım barın tam karşısındaki Helen Otel'e girdim. Bir kız arkadaşım vardı orada, benim gibi alkolik biri. Benden on yaş daha büyüktü, orada temizlikçi olarak çalışıyordu. İki kat çıktım, yalnız olmasını ümit ederek kapısını çaldım.

"Sevgilim," diye seslendim, "başım belada. S.ktiler beni..."

Kapı açıldı. Betty yalnızdı ve benden daha sarhoştu.

İçeri girip kapıyı kapattım.

"Bardaklar nerede?"

İşaret etti, şişelerden birini açıp iki içki koydum. O yatağın kenarına oturdu, ben iskemleye. Şişeyi verdim ona. Bir sigara yaktı.

"Nefret ediyorum buradan, Benny. Neden beraber yaşamıyoruz artık?"

"Sokaklarda sürtmeye başlamıştın, çıldırttın beni."

"Beni bilirsin."

"Evet..."

Betty sigarasını aldı, dalgın bir şekilde çarşafa bastırdı. Duman çıkmaya başladı. Gidip elini kaldırdım. Komodinin üstünde bir tabak duruyordu. Tabağı alıp getirdim. İçindeki yemek kurumuştu, tamaleyi andırıyordu. Tabağı yanına, yatağın üstüne koydum.

"Al sana küllük..."

"Seni özlediğimi biliyorsun," dedi.

İçkimi dipleyip tazeledim. "Dinle, elli dolarımın üstünü yediler karşıdaki barda."

"Elli doları nereden buldun?"

"Orasını boşver, buldum. O orospu çocuğu yedi paranın üstünü."

"Kafasını kırsaydın, korktun mu? Jimmy o. Kadınlar *bayılırlar* ona! Her gece barı kapattıktan sonra arka sokağa çıkıp şarkı söyler. Kadınlar etrafını sarıp dinlerler ve aralarından birini seçip eve götürür."

"Bok çuvalının teki..."

"Notre Dame'ın futbol takımındaymış."

"Nedir bu saçmalık? Sen hoşlanıyor musun bu heriften?"

"Tahammül edemem."

"İyi, çünkü kıracağım kafasını."

"Bence sen korkuyorsun..."

"Kavgadan kaçtığımı gördün mü hiç?"

"Dayak yediğini gördüm bir kaç kez."

Cevap vermedim. İçmeyi sürdürdük, muhabbet başka yerlere gitti. Neler konuştuğumuzu anımsamıyorum. Sokaklarda sürtmediği zaman iyi biriydi Betty. Sağduyuluydu, ama karışıktı kafası, tam bir alkolikti. Ben bir kaç gün ara verebilirdim. O hiç kesemezdi. Acıklıydı. Konuşurduk. Birbirimizle olmayı kolaylaş-

tıran bir anlayış vardı aramızda. Saat sabahın ikisi olmuştu. "Gel, izle..." dedi Betty.

Pencereye gittik, Jimmy otoparkta duruyordu. Şarkı söylüyordu gerçekten. Üç kız onu izliyordu. Gülüşüyorlardı.

En çok benim elliliğe gülüyorlardır, diye geçirdim içimden.

Sonra kızlardan biri onunla arabaya bindi. Diğer ikisi yürüyerek uzaklaştılar. Araba bir an durdu, farlar yandı, motor çalıştı ve hareket etti.

Gösteriş budalası, diye düşündüm. Motoru çalıştırmadan asla yakmam farlarımı ben.

Betty'ye baktım. "Bu orospu çocuğu kendini gerçekten bir bok sanıyor. Kıracağım kafasını."

"Cesaret edemezsin," diye yanıtladı.

"Baksana, beyzbol sopan yatağın altında mı hâlâ?"

"Evet, ama ayrılamam ondan..."

"Tabii ki ayrılırsın," dedim bir onluk uzatarak.

"Peki," dedi. Sopayı yatağın altından çıkardı. "Sayı olur umarım..."

Ertesi gece iki gibi barın yanındaki otoparkta iki büyük çöp bidonunun arkasına çömelmiş bekliyordum. Betty'nin beyzbol sopası yanımdaydı, eski bir Jimmy Foxx özel.

Çok beklemedim. Barmen kızlarla dışarı çıktı.

"Bize şarkı söyle Jimmy!"

"Kendi şarkılarından birini söyle bize!"

"Peki... tamam," dedi.

Kravatını çıkarıp cebine soktu, gömleğinin yaka düğmesini açtı ve başını aya doğru kaldırdı.

"Benim beklediğin adam...

Tapacağın adam...

Seni yerde düzecek adamım ben...

Seni yalvartacak adam daha diye...

... ve daha...

... ve daha..."

Kızlar alkışlayıp güldüler, etrafını sardılar.

"Jimmy!"

"Ah, Jimmy!"

Jimmy geri çekilip kızları süzdü. Kızlar beklediler. Sonunda, "Peki bu gece... Caroline gelecek..." dedi.

Diğer iki kızın neşesi kaçtı bunu duyunca, itaatkar bir şekilde başlarını öne eğip otoparkı yavaşça terkettiler, bulvara çıktıklarında geriye dönüp Jimmy ve Caroline'e el salladılar.

Caroline orda duruyordu, biraz sarhoş, topuklarının üstünde sallanarak. Güzeldi vücudu, saçları uzun. Gözüm ısırıyordu bir yerden.

"Gerçek bir erkeksin sen, Jimmy," dedi, "seviyorum seni."

"Yalancı orospu, s.kimi emmek istiyorsun, hepsi bu."

"Evet, onu da istiyorum, Jimmy!" diye güldü Caroline.

"Şimdi alacaksın beni ağzına, hemen," dedi Jimmy. Tehlikeliydi sesinin tonu.

"Hayır, dur... bu çok hızlı..."

Bayağı sarhoş olmalıydı Jimmy, böyle davranmazdı yoksa. Otopark iyi aydınlatılmamıştı ama o kadar da karanlık değildi. Bazı adamlar kaçıktı. Halka açık yerlerde iş tutmaktan hoşlanırlardı.

"Em beni, kancık, şimdi..."

Jimmy fermuarını indirip kızı uzun saçlarından tuttu ve çömelmeye zorladı. Ben kızın kabulleneceğini sanmıştım, oysa karşı koyar gibiydi.

Sonra bir çığlık attı Jimmy. *Feryat.*

Isırmıştı kız onu. Kızı saçlarından çekip vurdu, yüzünü yumrukladı. Sonra bacaklarının arasına bir diz çaktı, kız düştü ve kımıldamadı.

Bayılmış olmalıydı. Jimmy uzaklaştıktan sonra kızı bidonların arkasına sürükleyip düzerdim belki.

Ödüm bokuma karışmıştı. Çöp bidonunun arkasından çıkmamaya karar verdim. Jimmy Foxx'u sıkıca kavrayıp gitmesini

bekledim.

Fermuarını çekip kendinden emin bir şekilde yürüyüşünü izledim. Kapıyı açtı, girdi, bir süre oturdu. Farlar yandı, sonra motor çalıştı.

Motoru ısıtıyordu.

Sonra arabadan çıktığını gördüm. Motor hâlâ çalışıyordu. Farları söndürmemişti.

Arabanın önüne doğru yürüdü.

"Hey!" diye bağırdı yüksek sesle, "nedir o? ...seni görüyorum..."

Bana doğru geliyordu.

"Görüyorum seni... bidonların arkasında... kimsin sen? ...görüyorum seni ...çık ordan!"

Bana doğru yürüyordu. Arkasından gelen ayışığında ucuz korku filmlerindeki canavarlardan farkı yoktu.

"Seni pis hamamböceği," diye bağırdı. "Üstüne çıkıp çiğneyeceğim seni!"

Geliyordu. Bidonların arasında sıkışıp kalmıştım. Jimmy Foxx'u kaldırdım ve tepesine çaktım.

Düşmedi. Orda durup bana baktı. Tekrar vurdum. O eski siyah beyaz komedilerden birindeydik sanki. Korkunç bir ifadeyle bana bakıyordu.

Bidonların arkasından çıkıp uzaklaşmaya başladım. Peşimden geldi.

Döndüm.

"Beni rahat bırak," dedim. "Unut gitsin."

"Öldüreceğim seni, serseri," dedi.

O kocaman elleri gırtlağıma uzandılar. Yana çekilip sopayı dizkapaklarından birine salladım. Silah patlamasını andıran bir ses çıktı ve yığıldı.

Ellerinin ve dizlerinin üstündeydi, arkamdan geliyordu sürünerek.

"Öldüreceğim seni, serseri."

Var gücümle ensesine patlattım tahtayı.

Baygın arkadaşının yanına serilmişti. Kıza baktım, Caroline'e. Sahte kürklü kızdı. Onu istemediğime karar verdim.

Koşarak barmenin arabasına gittim, farları söndürdüm, motoru stop ettim, anahtarı alıp binanın damına fırlattım. Sonra geri dönüp Jimmy'nin cüzdanını aldım.

Otoparktan koşarak çıkıp güneye doğru yürüdüm. Bir küfür salladım sonra, otoparka doğru koşmaya başladım tekrar. Viskimi unutmuştum. Kesekağıdındaydı, yeni almıştım. Aldım viskiyi.

Güneye, köşeye doğru yürüdüm tekrar, karşıya geçtim, bir posta kutusu buldum, etrafıma bakındım. Kimse yoktu. Cüzdandaki parayı alıp, cüzdanı posta kutusuna attım.

Helen Otel'e varana dek kuzeye yürüdüm sonra. İçeri girdim, merdivenleri çıkıp kapıya vurdum.

"BETTY, BENİM BENNY! ALLAHAŞKANI KAPIYI AÇ!"

Kapı açıldı.

"Lanet olsun... ne var?" diye sordu.

"Viski getirdim."

İçeri girip kapının zincirini sürdüm. Işıklar yanıyordu. Dolanıp ışıkları söndürdüm. Karanlıktaydık.

"Ne oldu?" diye sordu, "delirdin mi?"

İki bardak bulup titreyerek doldurdum.

Pencereye götürdüm onu. Polisler gelmişlerdi bile, ışıklar yanıp sönüyordu.

"Ne oldu orda?" diye sordu.

"Biri Jimmy'yi benzetmiş," dedim.

Ambulans yoldaydı, sireni duyuluyordu. Sonra otoparka girdi. Kızı bindirdiler önce. Sonra Jimmy'yi.

"Kızı kim haklamış?"

"Ne fark eder?"

İçkimi pencerenin kenarına yerleştirip elimi cebime soktum. Parayı saydım. 480 dolar.

"Al, güzelim..."

Bir ellilik sıkıştırdım eline.

"Aman Allahım, sağol, Benny!"

"Bir şey değil..."

"Atlar senin için koşuyorlar galiba!"

"Hem de nasıl..."

"Şerefe!" dedi bardağını kaldırarak.

Bardaklarımızı tokuşturduk, sonra da ambulans otoparktan çıkıp siren çalarak güneye dönerken içtik.

Sıra bize gelmemişti henüz.

İÇİNDEKİLER

İnsan Çekirge Kadar Narin Değildir, 5
Yanarken Haykır, 11
İki Jigolo, 20
Büyük Şair, 26
Lilly'i Öptün, 31
Ateşli Hatun, 37
Boktan Dünya, 43
500 Kilo, 47
Gerileme ve Çöküş, 52
Pirandello Okundu mu?, 58
Boşa Vuruş, 62
Eddie'nin Annesi, 69
Puşt Hüzün, 75
Bütün Suç Bernadette'de Değil, 81
Akşamdan Kalma, 87
Sabah Kalafatı, 93
Seni Seviyorum Albert, 97
Köpekleme, 102
Şehirlerarası Sarhoş, 110
Yayınlanmanın Yolu, 114
Örümcek, 119
Babanın Ölümü 1, 125
Babanın Ölümü 2, 131
Harry Ann Landers, 135
Köşedeki Barda Bira, 139
Sayı,143

PULP
Charles Bukowski

Telefonu kapatıp ayaklarımı masanın üzerine uzattım. Kopuk parçaları kafamda birleştirmeye çalışıyordum. İşte karmaşık bir olayın ortasındaydım. Ben dedektif Rick Belane. Bir yanda Kırmızı Kırlangıç meselesi çözülmeyi bekliyordu. Bir tarafta da Celine ve Bayan Ölüm'ün soluğu hep ensemdeydi. Şimdi bir de başıma uzaylı orospu çıkmıştı.

Bukowski'nin son romanı.Gerçek bir "Pulp Fiction".

Çeviri; Melih Katıkol, 172 sayfa.

GÜNLER TEPELERDEN AŞAĞI KOŞAN VAHŞİ ATLAR MİSALİ

Charles Bukowski

bir şiir caddelerle ve lağımlarla
azizlerle, kahramanlarla, dilencilerle, delilerle
dolu bir şehir gibidir,
basma kalıp sözlerle ve içkiyle, yağmurla ve şimşekle
ve kuraklık mevsimleriyle doludur
şiir savaştaki bir şehirdir.
bir şiir, saati "niye" diye sorgulayan bir şehirdir,
bir şiir yanmakta olan bir şehirdir,
bir şiir silahlar altındaki bir şehirdir
Bukowski'nin şiirleri.

Çeviri; Barbee, 112 sayfa.

KATİL DOĞANLAR
Quentin Tarantino

Cesedin hemen yanında asit lekeli bozuk paralar bulunması üzerine doktorlar çocuğun midesini de açtı. Midesinden toplam on sekiz dolar yetmiş beş sent tutarında bozuk para ve bir kaç tane de bir dolarlık jeton çıktı.

Burkhart öldürülmeden önce tıpkı bir kumar makinesi gibi bu paraları yutmaya zorlanmıştı.

Burkhart, Mickey ve Mallory'nin şehre ayak basmalarından bir kaç dakika sonra bırakmaya başlayacağı cesetler zincirinin sadece ilk halkasıydı.

Tarantino'nun, yaşanmış olaylardan çıkarak yazdığı filmin romanı.

Çeviri; Zeynep Akkuş, 192 sayfa.

PIC
Jack Kerouac

Jack Kerouac, yine bir yol öyküsü anlatıyor. Ama bu kez farklı bir bakışla, değişik bir yolcunun ağzından, onun kendi anlatımıyla... New York'tan California'ya otostopla yapılan bir yolculuk... Yolcular da on yaşında bir karaderili, Kuzey Californialı Pictorial Rewiev Jackson, "Pic" ve ağabeyi John. Pic, beş parasız, aç bilaç, zorlu kış koşullarında yaptıkları yolculuğu kendine has argosuyla anlatıyor.

Pic, Beat Kuşağının efsane yazarı Jack Kerouac'ın son romanı.

Çeviri; Zeynep Akkuş, 112 sayfa.

PARİS'TE SATORİ
Jack Kerouac

Jack Kerouac, on günlük kısa bir gezide, Paris'te yaşadığı "ani aydınlanmanın", "ani uyanışın", Satori'nin öyküsünü anlatıyor.

Bir taksi şoförünün tavrı, duyduğu bir cümle, güzel bir sekreterin bakışı, tanımadığı küçük bir kentte endişe içinde geçirdiği bir gece, dinlediği bir konser... hepsi ona birer işaret gibi geliyor. Hayatında bir dönüm noktasınnı yaşadığına inanıyor ve bunu Satori diye adlandırıyor.

Jack Kerouac'dan bir arayışın romanı.

Çeviri; Zeynep Akkuş, 112 sayfa.

Amerika'nın her bir yanındaki sabahın üçü sarhoşları nihayet pes etmiş olarak duvarları seyrediyorlardı. Acı çekmek için ayyaş olmak, bir kadın tarafından sıfırlanmak gerekmiyordu, ama acı çekip ayyaş olunabilirdi. Bir süre, gençlikte özellikle, talihin senden yana olduğunu sanabilirdin, bazen senden yanadır da gerçekten. Ama senin farkında bile olmadığın ve senin aleyhine işleyen bir takım ortalama hesaplar ve kanunlar vardır, her şeyin yolunda gittiğini sandığın zamanlarda bile. Bir gece, sıcak bir Salı gecesi o ayyaş *sen* oluverirsin, *sensin* o ucuz pansiyon odasında olan, ve daha önce o odalarda olmuş olmanın da bir yararı olmaz, daha da kötüdür hatta, çünkü bir daha bu duruma düşmemeye karar vermişliğin vardır. Bir sigara daha yakmaktan, bir içki daha içmekten, o sıvası dökük duvarlarda bir çift göz, bir çift dudak aramaktan başka bir şey de gelmez elden.

Çeviri: Avi Pardo

ISBN: 975 - 7939 - 55 - 2
9 789757 939559
YÖN
BASIN YAYIN DAĞITIM